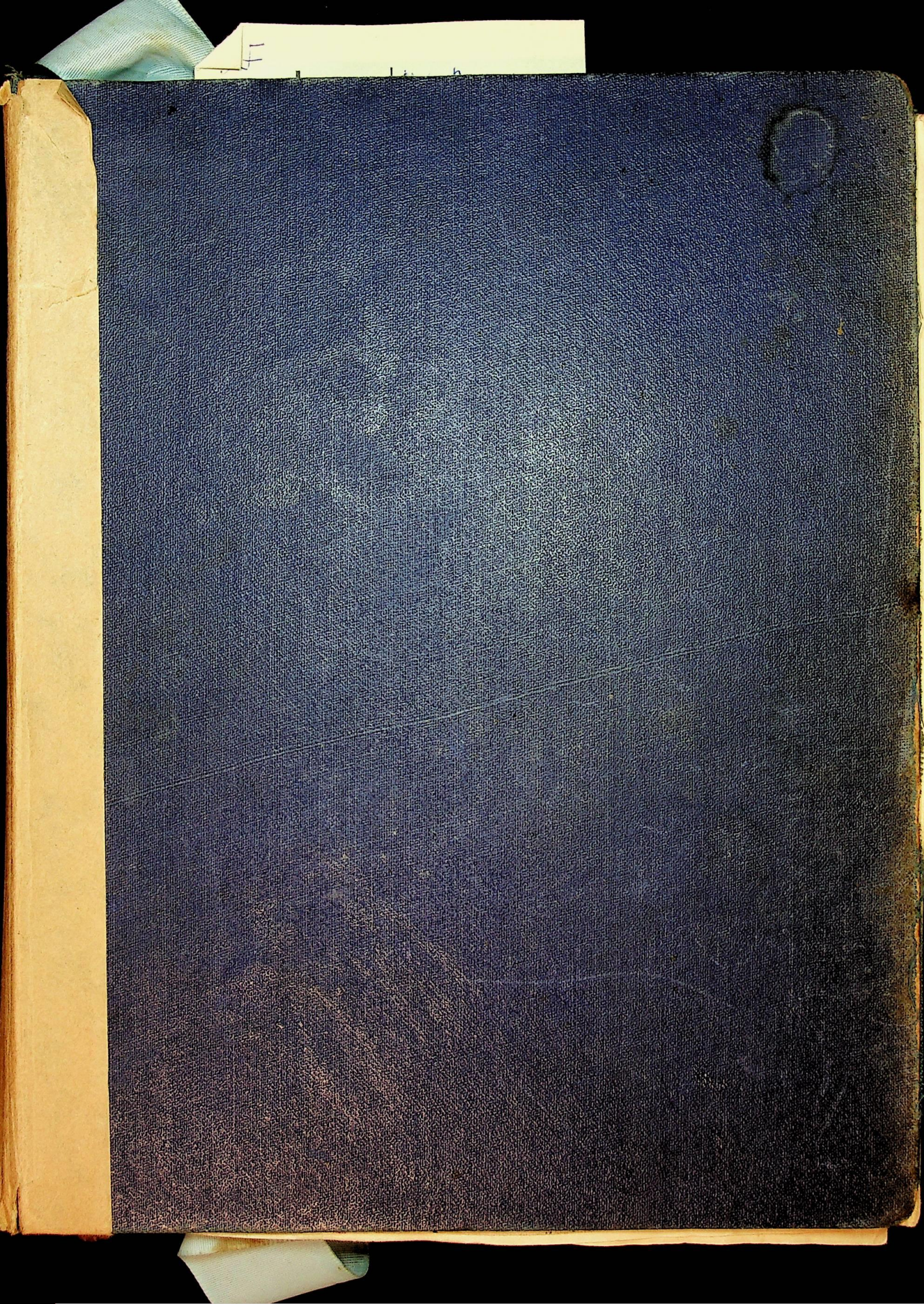
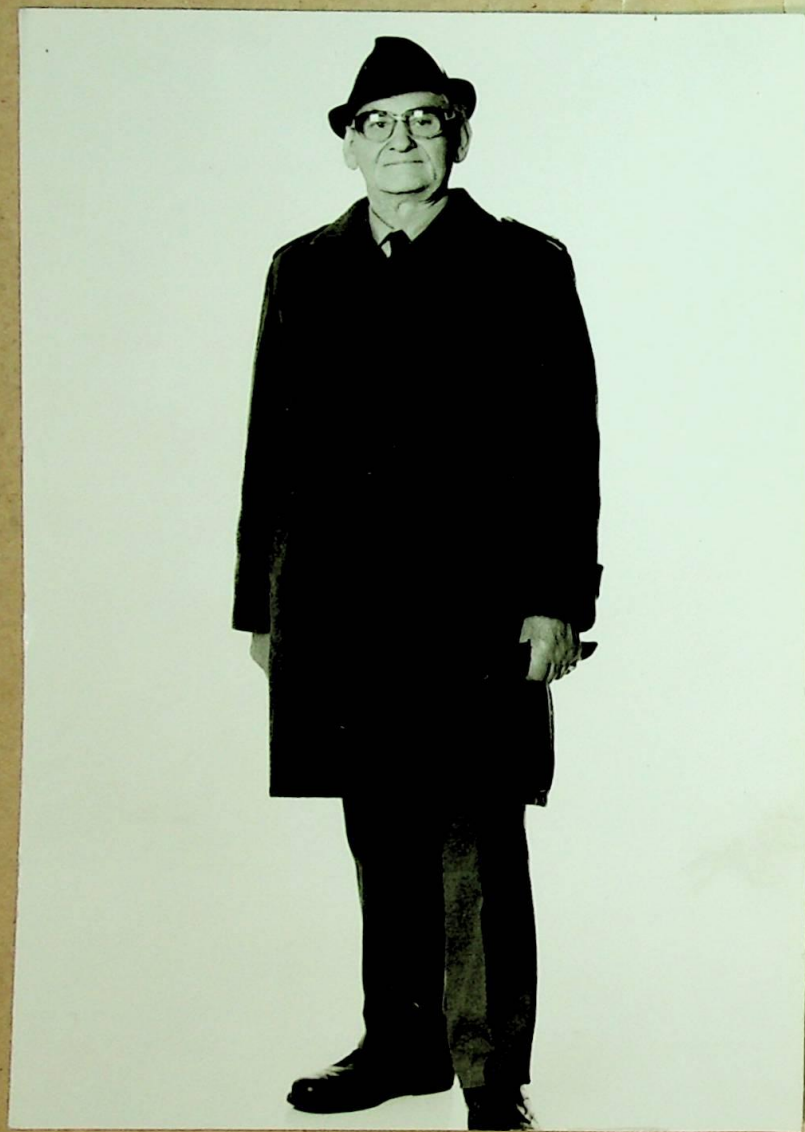

KRONIKA

RÉBLOVA RODU

J i ř í R é b l ve své pracovně ve
škole v Malované na Volyni při psaní
této rodinné kroniky v r. 1939 .

Obec Pnětluky

v roce 1932.

Pohled na obec Pnětluky
od Čertova kamene v r. 1932,
když jsme navštívili pradědovské
sídlu poprvé v Sokolském sledu,
na doporučení manželky bratrance Guthwista.
Karlíka Reblongho, který poúřídil mímek. lá

~~Průběh života~~ 2480

Obec Mětlav, nyní zvaná
Pnětlav, se nachází v ma-
lebném rámcu naší krásné
vlasti na Lounsku pod staro-
bylým hradem Prácheň, který
ještě dnes žije v srstích.

Ještě to kolébka našich rodů:
Valdů a Řebků, od roku 1689,
kdy Jan Valda koupil od vrchnosti
čtrnáct s domem nově vystavěným
a pak jediná dcera Dorota s Šimo-
nem Řebkem, který se tam přišel.
Doba založení Pnětlav dle nálezu
spadá do doby první křesťanské
a poslední doby pohanské a přechodní

tedy Slovany českým od V do XI století po
Kristu.

Jest tudíž první počátky Pnětluk klásti
take
~~to~~ doby bronové a první křesťanské.

Za prvního bezpečného majitele Pnětluk
historikové mají Sulislava podkomorého,
roku 1218 po prve připomínaného.

Rod Sulislavců po celé století XIII počítal
se mezi přední rody české, až ve XIV století
počal klesati a v XV století po válkách
husitských zmizel s jeviště.

Znakem Sulislavců byl štít kolmo
dělený, v pravé polovici lev v poli červe-
ném, v levé polovici šachovnice modrobílá

v poli zhatém. Za syna tohoto Sulisha-
va pokládají Žvěsta a Pnětluk.

Nerůstávali však potomci Sulisharovi
sedět na Pnětlucích pouze, nybrž mě-
li mnohé statky v Tmoranech a Žatece
a kolem Rokycan. Těško tudíž jest rod-
pověděti stárku, kdo stavěl hrad Pravdu,
myší skoro již v ssutinách se nacházející,
jakž Těško rovněž uhodnouti na jakou
příčinou hrad ten „Pravdou“ nazván byl
a od koho, neboť tajnu toho pokrývá
nepaměť, a miněm historiků v té věci
nemí stejné.

Dr. Bohumil Matějka píše o Pradě, že
hrad tento byl kolem r. 1380 vystavěn a
r. 1593 již spustlý. Jiní tvrdí, že Pravda
jest hradem Sulislava I. z r. 1218.

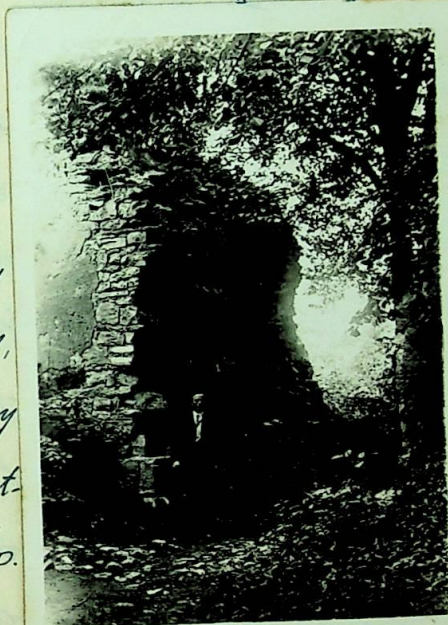
Dějiny však o jměnu Pravda mlčí a
teprve sklonem XV. století o něm připomí-
nají.

Mnoho věků se převálilo přes hrady
Pravdy... Mnohé rány a útoky nepřátelské
bylo jim přestati, a mnohých slavných dob
svědky býti...

Rok za rokem bynul a upadl do hlubin
minulosti,

klesal a
hledal
až porůstaly
a zříceniny,
sebou všechny
kdysi mohut-
šlechtického.

Byly zde
českých

Zříceniny hradu Pravdy.

rod za rodem
zem a časem
mohutné hrady
z něho jen trosky
jenž pokřivily pod
tajny tohoto,
něho, hvězda

mnoho slavných
rodů, jenž nade

vše etili a hájili velikost svého národa.

Byly zde též vody krásné, jenž byly
k císařům a kraj nechali poněměovat.

Často též Pravda přechácela do rukou
velmožů německých, z nichž posledním

byl rod knížat Švarcenberků, kteří uváděli
do země českých mnoho Němců, zakládali
pro ně osady, a tak okolí Pravy velice
poněmčili. Proto také obec Přetluky
leží v nejzápadnějším cípu okresu lom-
ského, a jest v tom místě poslední obcí
českou. Dále na západ a sever počíná
okres žatecký. Jihozápadně poněmčila
obec Hounov, jen na jih jsou české
Domáševice, východně Solopisky a Ho-
nětopy a severovýchodně Markvarec.

Zříceniny Pravy jsou oblíbeným
místem výletníků. Ale v noci neláká
nikoho svoji opuštěností a koncerty
nočních dravců.

Ku Pravě povstávají místní pověsti,
že se tu zjeví bílá paní, že se s Pra-
vy válí ohnivé sudy a, že se tam zje-
ví přemnohá strašidla.

V noci odvažují se sem jen nejod-

matejší.

Jedna z pověstí vypráví o hradu Pravdě-
tuto zajímavou historii: „Hoskladatelem u
Pravdy byl prý jakeýsi Klech, který přišel
mu svému, rytíři Mrakšovi z Podsedla,
na Litoměřicku, unést jedinou dceru
Věcemilu s celým rodným pokladem
a z toho hrad tento dal postavit.
Otec hledal dceru, ale marně.

Po mnohých letech přišel otec jako pou-
stník na hrad Pravdu a neměl ani
tušení, že se tu shledá s dcerou.
Hradní otevřel starému poustníku
a oznámil jeho příchod hradní paní.
Paní svolila, aby byl stařec k ní postaven.
Otec ihned poznal svou dceru, jež sa-
mota měla 4 syny, ale dcera jej v pře-
strojení nepoznala; nechala si od
něho vyprávěti různé příběhy i pří-
činy jeho putování. Když ale dcera

stále jej nepromárala, obrátil se na
ni přímo, chtěla-li by ona svého otce
poznati. Pami vyskočila ze sedadla,
uchopila meč na stěně zavěšený a
řekla: „Kdyby tu otec můj byl, tak
bych ho probodla!“

Když poutník pami stále utvrzoval
o pravdivosti svých slov o její původu,
byl na noci z hradu vystrán pryč.
Poutník sebral po té brannou moc,
svoji, a soudními rytíři mu propůj-
čensu, a obléhal Pravdu, chtěje
Klechtu nahubiti, dceru svou potres-
tati a tak potvrditi svoji pravdu.
Dlouho byl hrad obléhán, až usneseno
v radě obléhajících jej vyhladověti.
V tom však neholdná pami, mučena
svědomím, vřkla se se všemi čtyřmi
dětmi s hradeb. Sama se zabila,

ale čtyři synové ninstali úplně bez pohromy.
Jedda však se později směřil se svým se-
tím, neboť dokázal svou „pravdu“, že on
jest pravým pánem hradu, postaveného
z uloupených jeho pokladů. Jeden z
vrnků stal se pak pánem na Pravdě,
druhý pánem Poksedla, třetí - Selmic,
a čtvrtý - Zbánu.

* Zabitá Klesta prý se od té doby objevuje
na Pravdě v podobě bílé pami.

Druhá
vypovídá také
jímavou
o zániku
tajuplného

pověst
tuto na
legendu
tohoto
hradu.

Roku 919 na dvoře císaře německého
Jindřicha I. byl v družině hrabě Albrecht
z Altenburku, který si oblíbil dceru kra-

kovskou Helenu, ona pak teď jeho za manžela
si přála. Hrabě Albrecht odešel od dvora
královského a v pohraničních lesích českých
dal sobě postavit hrad. Hrabě kráral
jej také hojnými zásobami opatřit, aby
tu po dlouhou řadu let v dostatku mohl
žít. Když hrad byl dostavěn a zaopat-
řen jak náleží, hrabě kráral shromážditi
dělníky v jedné prostorné chatrči pod hra-
dem, aby veselím, jídlem a pitím dostavění
hradu oslavili. Hrabě jim popřál dosta-
tek nápoje. Když pak všichni vínem
a veselím přemoreni nomli, kráral hra-
bě chatrč zapáliti, aby z ní žádný
neměl živ a o hradi jeho by se nikdo
nedověděl. Do hradu, jenž byl střežen
jeho nejvěrnější družinou, přivedl He-
lenu, se kterou se dal tajně oddati,
proti vůli otce a zde v hradním
zátiší bezpečně žili.

Dle kroniky - pak asi r. 930 král Jindřich
jednou na lovu rablondil až sem k hradu
a rádal na pohostinství. Radil se bratři
s Helenou, mají-li cizince do hradu na
nos vpustiti; na konec se nad ním sli-
tovali a bránu jemu otevřeli...

Když vešel král do hradu, poznal u koho
jest hostem. Poznal dcera svou i netě.
Sám byl jist, že ho nepoznají, a také tak
bylo, neboť král po všeka léta, co jeho dcera

na stracema byla, brady sobě holiti, ani
vlasy stříhati nedával.

Na hradě pohostili krále nálešitě, on
pak ráno odešel a vrátil se domů do
Řerma. Sebral vojsko, poutáhl k hradu
a chtěl jej zničit. Hrabě prosil o
milost, ale král nechtěl o ni ani slyšet.
Ta hraběnka prasila u brány, že se
nmrtí sama. Král se smiloval, přijal
Albrechta a Altenberku na zeti a vzal
oba s sebou do Řerma.

Hrad prý existoval pak opožděně.

Mnoho a mnoho ještě jiných překrásných
pověstí a legend se vypráví o tomto tajem-
ném hradě, jen jako němý svědek -
časně minulých dní zamlkle nad Prů-
tlukami na táhlém, porostlém lesy,
vrchu.

Při svém zájezdu do vlasti na so-
kolský slet v roce 1932, navštívil

zsem Pnětluky a také hrad Pravdu.
Alemohl jsem se dosti nasytiti majima-
vostní „Pravdy“ a neobyčejně krásným
pohledem na malebné položení se-
hých Pnětluk a okolí pod hradem.
Sám hrad je stavby gotické a je
v troskách. Vály, jenž kdysi opásávaly

hradní zdi, jsou a většího díla nasypány
kamením a zarostly stromovím. Ždivo
a kámané spuky vyčnívají ještě do
výše celého patra, ačkoliv nádná

14
2
místnost nerachovala stropu nebo klenby,
kromě sklepů, jenž jsou také zavaleny
spoustou cihel a kamenů.

Kopec kolem hradu je porostlý pěkným
lesem a mezi stromy v mnoha mís-
tech vyčnívají ze země kameny, z nichž
některé jsou značné velikosti.

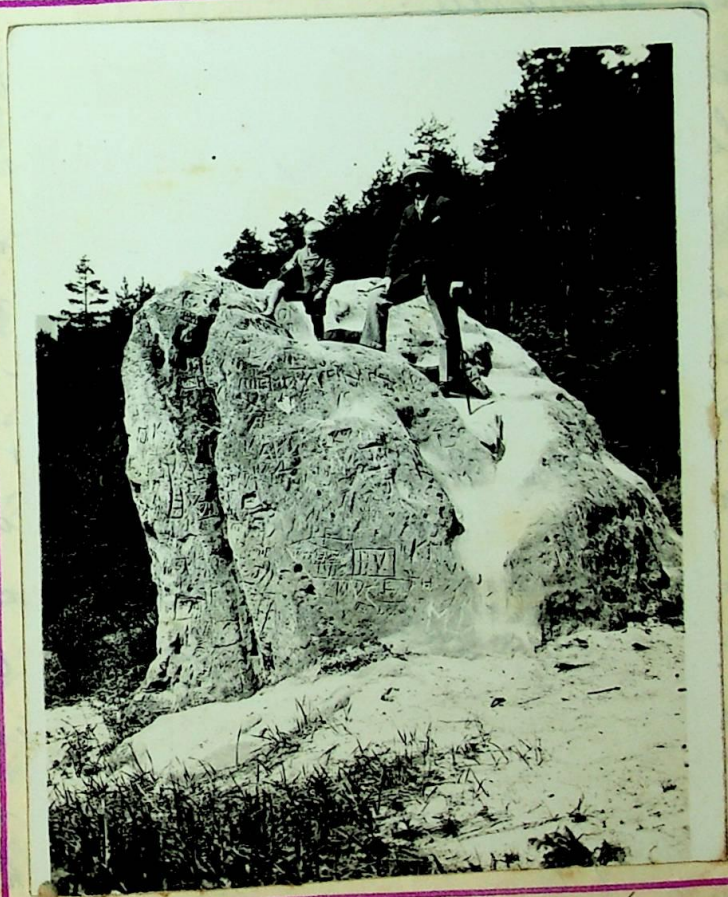
Asi uprostřed kopce, na svahu u cesty
k Pnětlukám, vyčnívá velký černavý pís-
kovec, zvaný od prodávna všeobecně:

„Čertův kámen,”

a trochu výše o něco menší: „Čertice”,
kámen podobného tvaru.

Na tento kámen, zvláště „Čertův”,
každý výletník obrátí svoji pozornost,
prohlédne si ho důkladně, vyškrábe
na něm obvykle svůj podpis, chvíli
si zde odpočine, pokocha se pohledem

na malebné skoli Pravdy a krásné
položení Přetluk. O Pravdě a „Čerto-
vém kameně“ jsem mnoho věděl již v
dětskosti od svého věčného otce,
který nade vše miloval tento krásný koutek zem

Když jsem přišel k „Čertovu Kamenu“,

tu jsem jej se všech stran obcházel
a prohlížel, uvidím-li na něm stopy
čertových kopyt a otvory řetěrové, o
nichž nám říkával tatínek a o nichž
vypráví si také přetlučtí tuto maji-
márou legendu:

"Ka davných časů bývala prý v
Pnětlukách jediná studna, která pro
celou obec naprosto nestačila. Od časné-
ho rána do tmavé noci stála zde
řada lidí, kteří si přišli pro komev
vody. Křik, hádky, nadávky a i
pranice bývaly na denním pořádku.

Při jedné takové pranici svatý Petr
prý hleděl s nebe na obec a byl ture-
rozhněván. Za to čert měl ze všeho ne-
výslovnou radost. I vsadil se s Petrem,
do rána, že přve než kohout zakokchá,
hádkám se konec učiní. Vyhledal

obrovský kámen, vyřezal v něm díru
pro pekelný řetěz, připnul vše na svoje
bedra a s pekelným ramenem pryč letěl
k Pnětlukám, oštěpe balvanem sta-
dníci nasypal a sáse vyhořel.
Soudcem Petrem však přece jenom
sčítalo se pnětluků, až by úplně
bez rady zůstaly, a brzdil čertů let.
Když pak lucifer s nejméně namáhavou
kamen až pod samou Pradu dopra-
vil, v Pnětlukách právě zakokchal
první kohout. Čert kokousím kok-
háním síly a moci zbavený, kámen
pusil a ten s hrůzným rachotem
rabořil se do lesní půdy, kde dosud
vyčnívá. Také stopy čertových kopyt
a otvory řetězové jsou dosud viditelné.

12
1
Když se přelstiví pradem čertora
kamene se sna probudili, zmeštr
semím posturším, ráno našli obrovský
balvan tam, kde nikdy nebýval. V
děti s tím napomenutí, aby domradní
hoštění nanechali a lásku sousedsko
pečovali. Lúdili potom studní ríce a
k jejíh vyvubení a vysedění užili
zlomků čertora kamene, pokud odněk
ti se mohly.

Tento originální kámen jsem musel
opravdu sám obdivovat, a vyhledá
vati na něm ty podivné značky o
kterých mi o dětství tatínek vyprávěl.
Na Čertorě kamení, mezi vystrábanými
podpisy výletníků, jsem objevil i podpis otce,
který tam umístil na rozloučenou s domovem

• hradem Prandau, je spojeno mnoho
přerušných potěr a bájí. Zde nablížku
tohoto zamklého svědka minulosti se
stali úhledná vesnička Prácheň, ko-
lečka našeho ředu - Valdu a Řeblu.

RYBNÍČEK U STATKU

Zde ad nepamětná naši předkové
žili a zde obřímá věčný sen na přet-
lupcein hřbitůvku.

Rod Valdův

XVII. století.

Rod Valdův, předchůdce rodu
Kéblův, je uveden v úřední kronice
obce Pněslavky od roku 1689, když
je v něm uveden tento úřední záznam:
„Roku 1689 občan Jan Valda koupil
čtrnáct let od rekrutství a dím nové vo-
ní vystavený za 80 kop. Krápně má
klásků 3 kopy až do roku 1721.“

Dím měl na námi u rybníčka a
nese číslo 45. Rodová pověst vypráví,
že u Jana Valdy měli jedinou dcerku
jménem Dvořetka, která se provdala
za Šimona Kébela a dědila statek.

Podle této pověsti Šimon Řebl pochá-
zel z Maďarska a sloužil u habsburského
pluku v Lounech. S Dorotkou se první
seznámil právě u rybníka, když zde
hospodáři napájeli při manévroch koně.
Šimon první pak byl odnělen do Ma-
ďarska, a tam po jakémisi suboji
zanechal rojením a vrátil se do Čech,
a do Inesluk, kde našel za manželku
Dorotku. Přivěnil se do Valdora statku.
Dne 4. července 1722 starí manželé Val-
dori přidali statek Dorotce a Šimo-
novi Řeblovi, byl to ten čtrstlák,
který Jan Valda koupil od vřeh-
nosti s domem nově vystavěným;
ku kterému Šimon Řebl přikou-
pil další čtrstlák za 80 kop a tak se
oba stali s Dorotkou majiteli půllánu

7
Zorkoupený střelhan Jímon Řebl
splácel, a v roku 1741 měl gmn
kecla zaplacený.

A na tomto puillimovém statku
manželé Řebloré dobře hospodařil
až do roku 1761, t. j. kolem 40
let. Statek vzelebili a rozšířili.

Tento vzelebený statek dne 5. led
na 1761 postoupili svému synovi
Adamu Řebloré za splátku 128
zlatých a 14 krejcarů.

Adam Řebl dobře hospodařil
na otavském statku plných 27 let,
t. j. do roku 1788.

Roku 1788 Adam Řebl postoupil
svůj statek svému synovi, jako
dědici - Barfoloměji Řebloré

Barbuloňej Řebl

hospodařil na zděděném statku
od roku 1788 do roku 1824, t. j.
celých 36 let. Jeho nástupcem
se stal od 29. ledna 1824 jeho syn

Vojtěch Řebl.

Vojtěch Řebl rozšířil statek
v době pruzemky a vše. 1. března
1850 koupil od obce 4 jitra 1090 m²
polí a 2 jitra 1225 m² lesa.

Na tomto statku hospodařil od
roku 1824 do roku 1857, t. j. pl-
ných 33 let.

Dne 7. prosince 1857 Vojtěch
Řebl přestoupil svůj zveřejněný a
zveřejněný statek svému synovi
Josefu Řeblovi

Josef Kébl

s manželkou Kateřinou
měli tři syny: Prokopa, Lud-
víka, Františka a dceru Annu.

Prokop byl mým dědou a on
se stal dědicem otce a s manželkou Josefou, rozenou Pi-
chtorou z Lutyně.

Syn Ludvík se přizemil v roce 1872
k Francům v Pněslukách, pejar za
manželku Annu Francovou. Za měho
pobytu v Pněslukách r. 1932 tam
bydlel jejich syn Bedřich Kébl.
Nejmladší syn Frane se přizemil ně-
kam do mlýna.

Najímavý osud stihl jejich jedinou
dceru Annu.

Anna totiž měla nešťastnou lásku
s nějakým Švicem z Trněnky, morně-
ským ze statku. V důsledku této
nešťastné lásky se Anně narodila
dítětko nemanželské, byl to hošík.

K sňatku však ani po narození dě-
tky nedošlo, jelikož matka svého
srdce nenáviděla do té míry, že
raději zůstala svobodnou matkou.

Sněho synka pokřtil příjmením
svého rodu, t. j. Řebl Josef a sama
se starala o jeho výchovu. Dala jej
pak vyučiti řemeslu tesařskému.

Když se oženil r. 1883 s manželkou
Františkou, stali se pokračovateli dal-
šího Řeblova rodu, zvaného „Řeblori u
Tesarů, číslo 84, jelikož synové byli také tesaři.

Tento Josef Kébl s manželkou Fran-
tiskou měli 3 syny a 4 dcery. Nejstarší
syn se jmenoval po otci - Josef, ten pak
v roce 1866 odjel s rodinou mého dědy
Jukopra Kébla na Volyn a vyvinul
v nové rodině - u dědy a pak u mého otce
Bernarda a faromír zůstali v Přestavlce
a dělali tesařinu. Dcery: Marie - se pro-
dala za soudce Guttritha v Lounech,
Amalie za soudního oficiála Kolmářova,
Frída dcera za Pochmana, ředitele nápe-
ven v Praze a čerstá - za Sleráka, ma-
jitele hotelu v Novém Gráseci. Byli
to velmi hezké ženy, a ač chudé, všechny
se velmi dobře provdaly.

Za svého pobytu v Přestavkách v r. 1932
jsem byl hostem rodiny Bernarda a faromí-
ra a také jsem navštívil rodiny všech dcer.

Františka
Reblora, má
8 dětí.

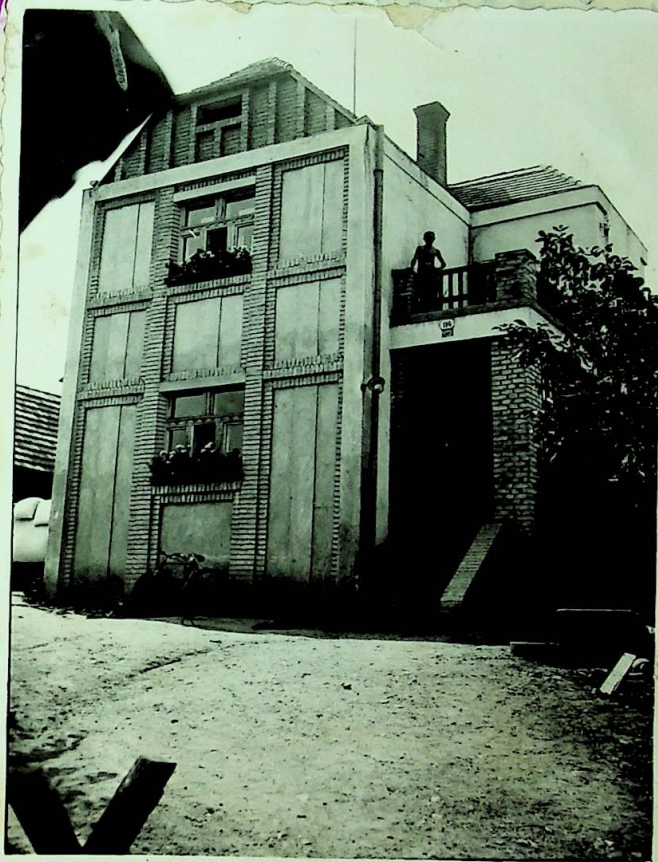
četa Amálie
Kelmislová

Guttrich
četa Marie
s dcerou, prová-
nou Lukášovou
a vněčkou.

Strýc Bernard a Josef, který přijel z kopce na stoleté
výročí smetenského a roce 1928

Na schodech a kráľov rodiny
 Bernarda Riebla a starý jaromir
 8. VII. 1932 v sokolskej sieti.
 Stojí vľavo starý jaromir a teta Bernardova
 s dcerou Mariou a synom Karlikom.

Velmi úhledná rodinná vilka
rodiny Bernarda Kébela, u kte-
rých jsem tehdy bydlel.

Rod Prokopa Řebla / ze statku

Můj děd Prokop Řebl se narodil
v roce 1828 v Přelbčanech na statku č.

Jako nejstarší syn se stal majitelem
tohoto statku po svém otci Řeblu Jo-
sefovi a hospodařil zde do roku 1886.

Za manželku měl Josefu Pichrtovou
z Lhvěné, která poměrně v mladém věku
tragicky zemřela, stihla se totiž v době
těhotenství při nakládání hněje. Zane-
chala po sobě 5 dětí, dva syny a 3 dcery.
Nejstarším byl můj otec Josef Řebl,
mladší syn se jmenoval Václav, starší
dcera Anna byla provdaná, když naří-
dili odjíždět na Volyn, v Černémoch u Per-
ničova, za koráře Mále Josefa a zůstal
v Čechách. V roce 1932 jsem navštívil jejího
syna Václava Mále, také koráře a zkomuněho
podkoráře.

Prostřední dcera měla na Vyšehradě s
manželem hostince „u Fleků“; byla Fleková
Nejmladší dcera Vilemína, odjela sv.
bodná při stěhování na Volyn a
provodala se pak za Esvirta Fichta
v Lipjanech u Lucka, kde se děda
Prokop osídlil s rodinou po přistě-
hování do Polska.

Po smrti své manželky Josefy, se děda
věnil pedrnhé. Za manželku přijal
Ann u pněslucké hospody, s kterou
se pak v roce 1886, když prodal Ma-
tek v Pněsluckách, starostovi Švest-
kovi, stěhoval na Volyn. Usadil
se s rodinou v obci Lipjany, vzdale-
né od okresního města Lucka asi 5 km,
položené v hezkém místě nad řekou
Styrem, kde znovu pronajal 120 ha polí,
na které v té době nemohl udělati „kupci“,
a později přikoupil ještě 20 ha polí.

naš statek v Přelbavě č. 45.

rode se
otec naro
r. 1860.

V roce 1886 jej koupil od dědy Prokopa p. Přelbavy, pro

kteřý padl v 1. světové válce a statek dědil synovec Andrej.

lo

8.

ibij-

ola-

toké;

-s

ky-

w

tyrem.

mül-

ke'

ta-

moll

čil

45

wa

ilem-

dy'

ia.

ky'

899

Při stěhování z Gnětluk do Lipjak, bylo
dědovi Prokopovi 58 let, narodil se v roce 1828.
Byl však natně vyší postavy, energický, pnutí-
ný a přímý a jednání. Měl modré oči, tmavě vlá-
sy a nosil krátce přistřížený, prořezávaný a té době,
plnovous. Byl ryhlašumým nímrodem, a spolu s
mým otcem, který již také prorozoral myslivost, bý-
vali arci na panské hony a okolních lesích. V
Lipjanech měli také dobrou honitbu nad řekou Sýrem.
Ač Prokop měl početnou rodinu, s prvního manžel-
ství 2 syny a 3 dcery a z druhého manželství také
2 syny a 4 dcery, tedy celkem 10 dětí, on byl ta-
ké hlavním přičínou stěhování na Volyn, aby mohl
koupiť více pozemků. V Lipjanech prck rozdělil
zakoupené pozemky po částech: měnu otc. kolem 45
hektarů se sádkami, kořmi a borciím dřevyhem a
přistěním, další díly: synovi Václavovi, dceři Vilémí-
ně z prvního manželství, kteří dostali mimo to každý
800 rublů v zlatě, po zesnulé p. matce, z její ná-
stěm ríval na výměnku s manželkou a syna
Oldřicha z druhého manželství a postavili velký

můj dům, který jim záhy shořel a musel
starší podruhé. Pro syna Vladimíra koupil
hospodářství v Laroně a 4 dcery s druhým
manželství dostali něho a dobře se provdaly.
V Lipjanech osm všem nejmenší
vedly nepozůstaly na kralu. V Lipjanech
se oženil stýj Václav s dcerou Hlavoč-
ných, zařídili si tam pěkné hospodářství
dobře hospodářili a měli 2 syny a 3 dcery.
Na otcovském statku pak hospodářil
jeho starší syn Josef. Také Oldřich s
dětěm Prokopem dobře hospodářili a dě-
da s babičkou zde dožívali pak snáje
starší na výměnku. Dědovi bylo 86 let, a jen
oba pohřbeni na hřbitově ve Vyškově u Lipjan.
Rudina Pichrtová se také provdala u Lipjan
a koupila dvorek se zámečkem ve Skelně.
Měli 4 syny a jednu dceru Zárinku.
Mají radiče hospodářili u Lipjanech pouze
3 roky a v roce 1891, přestoupili svoje hospo-
dářství Pichrtům a odstěhovali se do Kopce.

RODINA
JOSEFA REBLA-
MĚHO OTCE v KOPČI

N A Š I M R O D I Č Ů M

Náš tatíček s matičkou,
zachovej je Bože ,
měli pro nás maličké
lásky jako moře .

Pracovali pro děti
od rána do noci ,
však já jim to odplatím
až jen budu moci.

Pracovitý tatíček
pracoval na poli ,
ale nikdy neříkal,
že ho údy bolí .

Starostlivá matička
tížila svá záda ,
ale nikdy neřekla,
že nás nemá ráda .

Drobot[✓] chutě do práce,
do jídla se hnala ,
rodičům se radostí
očka na nás smála.

Zlatý byl ten dětský věk
kolem otce ,matky .
Kouzlo dětské pohádky,
vrat[✓] se ke mně zpátky.

Dnes tatíček s matičkou
dejž jim pánbuh zdraví
starobou jsou sehnutí ,
šed[✓] jim zdobí hlavy .

Žijí klidně doma teď[✓]
u Václava - syna.
Do světa se rozešla
tamta drobotina ...

----- / -----

Zakladatelem Réblora rodu v Kopeč
byl můj otec Josef Rébl a má matka
Františka - Viktorie, rozená Lhotáková.
Při stěhování na Volyni otci bylo 26 let, tak-
že svoje dětství a mládež prožil v Inětlu-
kách, proto je měl tak rád, vřadyky na ně
vzpomínal a rád by se do nich vrátil. Mám
po otci památku, jako vzácnou relikvii
trofej, zvěřák, který psal rovněž na osobnost
v Inětlukách, je mu tedy přes 100 let.

Na drahou pro přistěhování na Volyn,
do Lipjau se otec oženil a usadil se s ma-
minkou v Lipjanech, kde dostal od otce hos-
podářství kolem 45 ha orní půdy, s výstavbou,
stárem koní, s přístřeškem a dobytčím. Bylo
to v hospodářství 120 hektarového, na které ne-
mohl ihned udělati kupci, v souvislosti se zá-
konem, omrzujícím katolickým vlastnictví půdy.

Po 3 letech otec tento statek přenechal Pistr-
šim a přesídlil do Kopeč, odkud byla maminka.

† Hopši otec koupil sprvu parní mlyn u rybníka. Který stál na Lhotičkovým poli, které matka obdělávala něm od roků. Mlyn ovšem špatně prosperoval a potřeboval nákladnou rekonstrukci, otec jej tedy prodal a šel s tehlejším mlyn lepš. Když se to nepodařilo, koupil otec r Hopši od p. Melouna dům, s hostincem a obchodem, a pak přikoupoval polnosti: „u cihelny“, kde prosperovala po určitou dobu výroba cihel, kde měl cihlaře. Po změní cihelny tam vznikly 3 ha úrodného pozemku a pěkná louka na seno. Byl zde také pěkný rybníček, s palkem, kde jsme rády pásali krávy, koupali se r rybníčku a občas shytili nějakou rybu. Redče se r té době věnovali zemědělství, a hlavně obchodu, otec r pohostinství, a matka v krámě a r domácnosti.

V roce 1905 se otcí podařilo přikoupiti od p. Činzy blízké pole, ihned na vsi, o výměřu přes 3 ha, na kterém otec založil velké

chmelnice, kde bylo pěstováno asi 600 kop chmele
na chmelářství, kterému byl otec rozkládý již z Pnět
luk, si otec velmi zakládal. Byl to hlavně zdej
příjmem, jelikož se v Branku chmel hodně prodal.
V roce 1913 otec postavil velké stavení, ve kterém
mimo našeho bytu byl také hostinec, láněná
sál, kde se pořádaly zábavy. V roce 1924 otec
přikoupil dvě polnosti, zvané „kolonie“ na výpro-
sem a „U senákorů“ a v roce 1927 přikoupil
ještě tři „kolonie“ od p. Ficka, také u Senákorů,
byla to úrodná půda, asi 6 ha. Na hospodářství
mali měli řádky čeledína a služku. Na hos-
podářství pozůstal při rodičích bratr Václav,
Jan se učil mlynářství, já a bratr Alexandr jsme
studovali, a sestry se provdaly, Julie za Josefa Štěp
na Krym a Aninka za ředitele školy Jaroslava Vlka,
ze Mléšíně a pak se Valkové. Rodiče, pokud by
Václav soběchtý, pomáhali v hospodářství
a pak, když se Václav věnil, žili v něho
na výměnku, kde také dožili své stáří.

Muzi rodiče byli skvělí lidé, oba vřemmi, solidní a velmi rázní. Otec byl statný muž, velmi sešlý a na venkovana inteligentní. Byl nádeem pro celou obec i ve věcech úředních, a dobře řídil hospodářství a současně i hospínes. Byl také muckotaj a nosil krati plnovous přistážený doklínka. Matka byla tmavozlá a mrala i s stáří dlouhé, črné cory, až k pasu. Říkávali stáří sousedé, že bývala za mlada nejhezčí činnou v Kopci. Byla velmi zbožná a s nikým se nikdy nepotmčovala. Oba rodiče si velmi skládali na vyhlavně a vedetání svých dětí, kterých měli celkem 11, z nichž možná na's pústalo šest:

1. Julie, nar. 26. II. 1889, provdaná Šteflar / zemřela v Brsku
2. Anna, nar. 24. 6. 1891, provdaná Vlčková / zemřela v ČR.
3. Alexander, 24. 5. 1898 / pro studium nervové chorý, zemřel ve dvorě 1950 r.
4. Jiří (t.j. já) - 24. 4. 1900
5. Václav, nar. 10. 4. 1902, hospodář v Kopci / zemřel v ČR. ve Stmí u Stúbra, pohřben v Kloubimbech.
6. Jan, nar. 11/11. 1905. mlynář v Podhajci a v Podbrámk. / zemřel v Praze 18. XI. 1982. pohřben v m. Rakovníce.

- 1) Ostatní děti: Alexej nar. 24. 6. 1891 - zemřel v Kopci 3 letý.
 2) Teodor - 7. 1. 1893 - zemřel v Kopci jako nemluvně 2 měsíce.
 3) Miron - 17. 8. 1894 - zemřel v Kopci roční letý.
 4) Marša - 21. XI. 1896 - zemřela v Kopci 4 letá.
 5) Pavlína - 10. 8. 1904 - zemřela v Kopci v 6 měsíčním stáří.

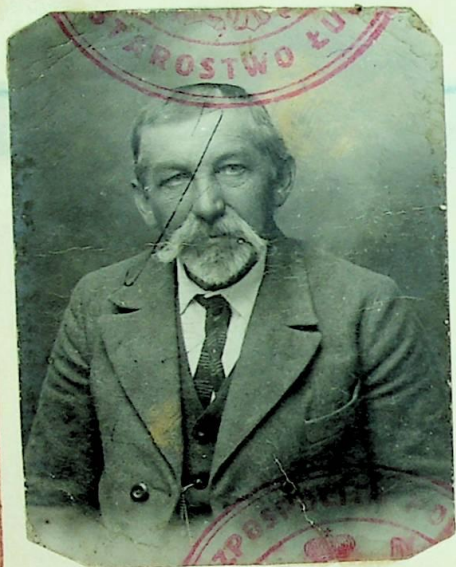
RODINA RĚBLOVÁ V ROCE 1906 .

Otec- Josef Rěbl, matka Viktorie-Františka Rěblová

Dcery : Julie a Anna .

Synové : Alexandr , Jiří , Václav a Jan / v peřince /.

Můj otec J o s e f R é b l ,se narodil v Pnětlukách na statku č.45, jako syn Prokopa Rébla a Josefy, rozené Pichrtové z Lužné, dne 5.května 1860. Zemřel v Kopči na Volyni na výměnku u syna Václava dne 30.prosince 1935. 75 let.

Děda Prokop se narodil v roce 1928 v Pnětlukách a zemřel v roce 1914, ve věku 86 let v Lipjanech na Volyni. Babička Josefa zemřela v Pnětlukách.

Moje

Matka

TŘI MĚSÍCE PŘED SMRTÍ ŽESN. 8.10.39.

Moje matka Františka-Viktorie Réblová, rozená Lhotáková, narozené 24.7.1867 v obci Velké Kosice, okres Bydžov a nablízku Chlumce n/Čidlinou. Její rodiče: Václav Lhoták a Alžběta-Pacáková- z Olešnice, okr. Chlumec, její matka- moje prababička - Anna Kolbabová z Lužic. Děda Václav Lhoták byl synem Matěje a Marie Pavlíčkové z Písku. Moje matka zemřela 8.10.1939 v Kopči ve věku 72. let, na výměnku u syna Václava Rébla.

MOJE RODIČE V STÁŘI.

Rodiče na výměnku u syna Václava
v České Kopči na Volyni.

Bratře Václavě Lhosákovi
s manželkou Blahouškou

Rodina Lhotáková

115
66

Moje maminka se narodila 24. II. 1867 ve Velkých Kosevích u Chlumce nad Cidlinou. Byla dcerou Václava Lhotáka a Alžběty, rozené Pazdové z Olešné u Chlumce. Děda Václav Lhoták dědil statek po otci Matěji Lhotákovi, v roce 1875 děda Václav Lhoták statek prodal a odstěhoval se na Volyn. Zde s p. Vaníčkem zakoupili pro další nystěhovalce obec Kopeč České, kde se děda mohl s rodinou. Měl celkem 10 dětí. Moje matka byla nejstarší z dětí. Po dědovi Václavovi, hospodářství v Kopeči dědil syn Václav Lhoták. Děda zemřel v roce 1905 v Kopeči ve věku 69 let. a babička v roce 1919 ve věku 75 let. Strýc Václav se narodil v r. 1882 v Kopeči a zemřel ve věku 56 let. Za 1. světové války byl v rakouském rajeti v Liberci a Čechách. V roce 1928 v Kopeči statek prodal a koupil někteří v Poddubí, a tam zemřel v r. 1938. Děda Blahomír, rozená Vlondrichová se v roce 1947 vdala v Čechách v Krátkově u Teplic a syn Vladimír v Opavě, a Jan v Teplicích. Druhý syn Václav padl v Dukly, miron s matkou v Krátkově

Sistru: Julie a Anna
Bratři: Alexandr a Jiří

Sestra Julie

Nejstarší z našich dětí byla sestra Julie.

Narodila se 26/IV. 1889 roku. Byla to velmi rozum-
ná dívka, která rodičům ve všem pomáhala, a to
v hospodářství i v obchodě, a hlavně ve výcho-
vě menších sourozenců, hlavně našich kluků.

V roce 1912 se provdala na Krym, kde její man-
žel Josef Štefl, rodem z Kněžyněk u Lince,
byl zaměstnan v m. Melitopolu, co strojí-
technik, ve velké továrně, kde dělal také
ve funkci mechanika. Později přenesli do
m. Batsój Tokmak, kde dělal šraker prodeji
ředitel továrny. V Tokmaku se jim dařilo
velmi dobře, jelikož šraker mimo značného vřa-
ze státku od rodičů, měl slušný plat a
prodeji i svůj vlastní dům v Tokmaku.
Štefl byl velmi solidní člověk a byl velmi ráčn.

1986 r.

Josef Štefl v 1912 roce.

J. Štefl
Pozdravuji
Vaši děti

Pozdravuji i našeho dědečka

Štefla a něm malého rybníka manžela,
a naše rodiče velmi hodného zete, který
si ráčil naši rodinu, a později svých
vlastních dětí, pro které býval starost-
livým otcem, milovně v jejich výchově,
aby neztratily svůj původ v dalekém Rusku,
a aby dostaly patřičné vzdělání.

Roku 1913 se Šteflim narodila
 dcernška Aninka, hesančké klasarla-
 se, kadeřavé děvčátko. Fordeji měli
 dcernšku Viktorku a syna Michaila (Miša)

Rodina Šteflorá:

sedí od leva - Julie (moje sestra),
 malá Vilinka, stojí - Aninka a
 vedle - švagr Josef Štefl.

Synáček Miša zde ještě není.

Porodníka mimorádná: Julie Šteflorá, moje nejstar-
 ší sestra, porodila 11. XII. 1916 v m. Bjatrami, na moř-
 skou mřížici, šila zde s Aninkou. Viktorce žije v Jamně a dítinova

V roce 1915 naše rodina musela na 1. světové války
opustit domov v Kopci a hledat útolek v Šteflů.

Do Tokmáku naše rodina jela na žá-
dost našich přátel, jelikož oni měli o nás
velikou starost, z důvodu vypuknutí války.
Byla tam také přistěhována rodina
Procházková z Lucka.

V Tokmáku žila naše i Procházková
rodina na celém živobytí Šteflových.
Pondějí sestra Anna obdržela místo
v továrně na zbraň, kde švagr pra-
coval jako vedoucí továrny.

Václav se učil nějaký čas hodinář-
ství a pak byl přemístěn v jednom
větším Tokmáckém obchodě.

Nejmladší bratr Jeník chodil do
městské školy v Tokmáku.

Čas - starší můj bratr - odejel do m.
Simferopolu (na Krymu) a tam studoval
na středoškolské škole.

Já jsem odejel do m. Jekatěrinoslavu
nad Dněprem (nyní se to jmenuje
Dněpropetrovsk) - a tam jsem také
byl přijat na střední školu a role pokračo-
val v přemístění na Volyni studiu.

Životní poměry v Bismku, až do samé re-
voluce byly poměrně dobré. Ve studiu jsme
byli podporováni carskou vládou jako bō-
ženci a rodičům s dětmi se u Šteflů
také celkem dobře dařilo, ať na to, že byli
daleko od domova a čekali na chvíle,
kdy se budou moci vrátiti domů. Po reso-
luci se poměry velmi zhoršily, jelikož po celém
Bismku řádila kontrarevoluce a občanská vál-
ka. My ve studiu jsme zůstali bez podpory,
ve státě byla totiž dezorganizace, byl nedo-
statok ryžírů a chyběla ve státě ochrana osobní,
občanská i právní. Štefl zahynul. Aninka byla 12 let ve vyhnan-
ství v Uchtě na území.

Když končila 1. světová válka a Volyn by-
la zase osvobozena, odstoupal z Tokmáku
domů nejprve tatínek sám. Doma sledal
hospodářství úplně vydrancované, nebylo tam
ničeho. Na Šteflův dům se došla byly celé

a něco z domácnosti zachránila babička da-
táková s rodinou, kteří byli doma, jelikož sta-
řík Václav byl v rakonském zajetí, v Liberci,
v Čechách. Když tatínek dal domov trochu
do pořádku, vybral domů maminka s Václa-
vem a Janem. Aninka žila v Tokmáku a
pracovala ještě stále v továrně se šňatkem
Heflem. Odjela pak také do Kopče se šňatkem
v roce 1918. Já jsem ještě studoval dále, a
nemohl jsem odjet, nefunkovaly železnice, až
když v roce 1919 Ukrajinci obrátili okupaci
Německo-rakonská armáda, byly železnice
uspořádány a já jsem se dostal domů, ov-
šem s ohromnými postřehy, jelikož smetky po
vyjmutí Němci stále trvaly, ale byl jsem šťast-
en, že jsem již doma v milém domově,
kde mají již vše, zatím v nedostatek, ale doma.
Zatím v Rusku i na Volyni trvala doba smetky

politických, jež ochvátily celou Rus, a
ještě téhož roku jsme dostudovali s Sašou v Žitomíře.

Celý kraj se hemžil nenáhlě jinými a
jinými vojny a pány; nejdříve to bylo
vojno carského Ruska, potom vojno revolu-
ční, dále vojno německé, pak ukra-
jinské a nakonec polské.

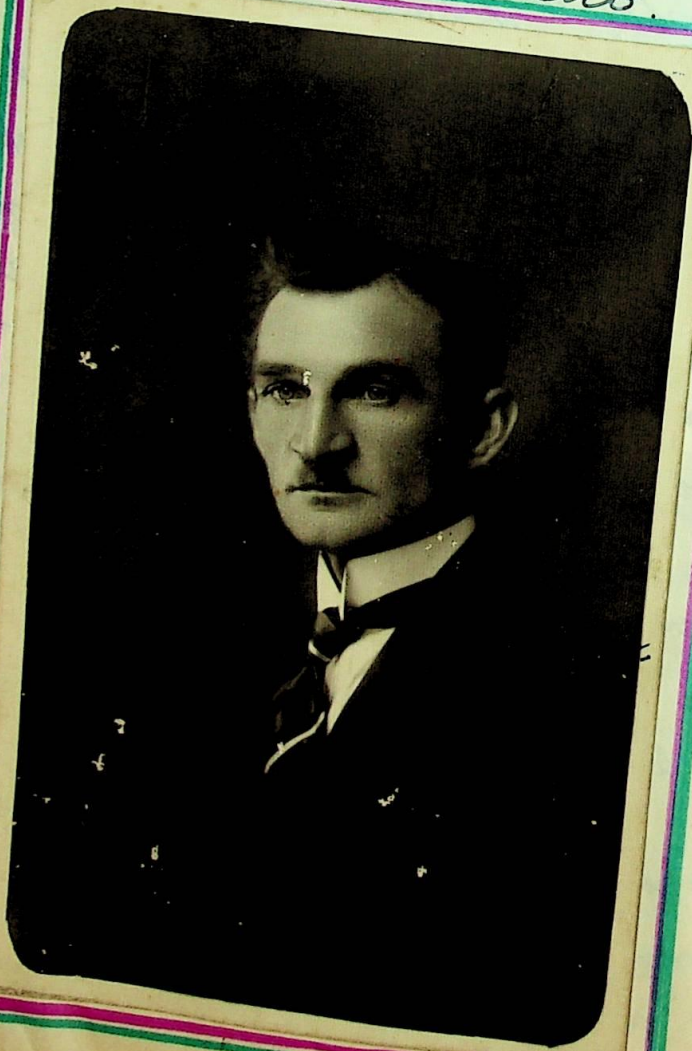
V zářijí se vyvinula válka polská se
SSSR v roce 1920, která skončila
vítězstvím Poláků u Varšavy, načež po
uzavření míru v Rize, Volyn připadla Pol-
sku, které bylo od 11. 11. 1918. samostatným státem.

Po válce, r. 1920 zavládl v celém
kraji klid. Novou život přicházel
do svých kolejí. Rodičům však
rostly starosti s námi dětmi, jak
máš zaměstnání a vypraviti do ži-
vota samostatného.

Já a bratr Saša jsme obdrželi pak učitel-
ská místa, já v Maloravě a bratr v Mi-
luši u Lucka. Doma zůstal Václav, Jan a Anna.

Sestra Anna
se provdala za učitele Jaroslava
Vlka dne 2 února 1922 roku.
Švagr Jaroslav pocházel z m. Lucka
a toho času vyučoval v českém
Mstěšíně, okresu luckého.

Švagr
Jaroslav
Vlk.

Přes školu, do jeho nastoupení rovněž zanedbanou, v krátké době dal do náležitého pořádku jak po stránce rybní-
vaci, tak i po stránce výchovné žáků
i mládeže, škole odrostlé. Sklízel za ten-
to úspěch vděčnost občanů a byl dobře
hodnocen školskými úřady.

Ve Mstěšíně se Vlčkem narodil první syn
Viktor, kterému jsem na přání rodičů byl
křestním otcem.

Pro svoje dobré výsledky na jednotřídní
škole ve Mstěšíně, byl šnake jarnostar
ustanoven školskými úřady ředitelem více-
třídní státní školy polsko-české v čes-
kem Vlčkově na Dubensku. Byla to jed-
na z největších českých obcí na Volyni,
která měla větší počet žáků a po-
střebovala dobrého a zkušeného ředitele více-
třídní školy, který by vyhovoval požadav-
kům této školy jako ředitel i jako kulturní

za společenský činitel. Bylo to tedy pro
Jaroslava Velka to nejvhodnější místo,
kde mohl své zkušenosti a schopnosti
nejlépe uplatnit nejen ve škole, ale i
v široké občanské této obci, která stála
na výši i po stránce kulturní, a kde
dobře prosperovala i jednota sokalská a
ochotnicko-divadelní. Kde měl také dobrou
možnost uplatnit i své umění hudební, ja-
ko talentovaný houslista. Vědyt právě
ve Vulkově byl velký orchestr, kde býval di-
rigentem pan Martinovský, který zhmudbnil
v konkurse, přičastaním redaktorem „Hlasu
Vohyně“ Antonínem Fernyjn, mají básně
„Šedesát let užlo, šedesát let tomu“, a v
tomto konkurse byl vítězem. Tato píseň
se pak šířila po celé Vohyni, a mnozí ji
zaspívali vulkovští sokoli ve vlaku, když
jsme jeli v 1932. roce na Vsesokolský slet
do Prahy spolu s Jaroslavem a nájezdem.

Vě Valce se vzkorym narodili dva
dětí synové - Jaroslav a Rdimír.

Vě Valce se našim celkem dobře dařilo,
aršak Jaroslavi, bohužel chybělo zdraví,
a v poměrně mladém věku, když mu bylo
48 let, zemřel na tuberkulózu. Kristala

Proti vzkory
se syny -
Jaroslav a
Rdimír.

Anna
v té
ském
rozkem
dina
Proti vzkory
se syny -
Jaroslav a
Rdimír.
parce-
sáhní,
star od-
stejném
smi býti
ti nej-

a společenský činitel. Bylo to tedy pro
Jaroslava Velka to nejvhodnější místo,
kde mohl své zkušenosti a schopnosti
nejlépe uplatnit nejen ve škole, ale i
v široké občanské těle obce, která stála
na výši i po stránce kulturní, a kde
dobře prosperovala i jednota sokalská a
ochotnicko-divadelní. Kde měl také dobrou
možnost uplatnit i své umění hudební, ja-
ko talentovaný houslista. Vědyt právě
ve Volkově byl velký orchestr, kde býval di-
rigentem pan Martinovský, který zhmlel
v konkurse, přičastaním redaktorem „Hlasu
Volyně“ Antonínem Ferym, mají básně
„Šedesát let užlo, šedesát let tomu“, a v
tomto konkurse byl vítězem. Tato píseň
se pak šířila po celé Volyni, a mnozí ji
aspirovali volkovští sokoli se slávu, když
jsme jeli v 1932 roce na Vsesokolský slét
do Iralny spolu s Jaroslavem a nájezdem.

Vě Valce se vzkorym narodili dra-
duln synkoré - farostar a Rdimír.

Vě Valce se našim celkem dobře dařilo,
aršak farostarovi, bohužel chybělo zdraví,
a v proměně mladím věku, když mu bylo
48 let, zemřel na tuberkulózu. Kinskala

Prostě vzkory
se syny -
farostar a
Radkem.

Bma
v té
skem
rozkem
dina
ině si-
staréti
ubie
marce-
sáhní,
star od-
stejném
smi býti
ti nej-

mladší

Ve Volkově se vzkorym narodili dva
dětí synové - Jaroslav a Radimír.

Ve Volkově se našim celkem dobře dařilo,
aršak Jaroslavi, bohužel chybělo zdraví,
a v průměrně mladém věku, když mu bylo
48 let, zemřel na tuberkulózu. Křísala
tedy po něm odevzdala moje sestra Anna
a tři, sestra odrostlé, chlapeč. Viktor v té
době studoval prvním rokem na polském
gymnaziu v Lubně, a Jaroslava s Brachkem
shodili do školy ve Volkově. Rodinná
sestava se takto ocitla ve velmi těžké si-
tuaci. Na štěstí Jaroslav stačil dostaněti
vlastní rodný domek v Lisku, na ulici
Starobronarské č. 3. Při domku byla parce-
la s ovocnými stromy, o výměru 600 sáhů²,
kterou při poslední testamentu Jaroslav od-
věnoval své manželce a 3 synům po stejném
dílu, s podmínkou, že tento majetek smí býti
vzdělán tepme, po dosažení plnoletí nej-
mladšího z dětí Radimíra.

Čarět jsem psal já s Šimnem Jurčenkem
naším kolegou, ředitelem polsko-ukrajinské
školy ve Vulkane. Na prosku rovněž,
při sepsání testamentu, jsem se stal
přemínkem jeho rodiny, která se z Vulkana
přestěhovala do Lucka do svého
vlastního domku, kde se usídlila matka
vlasti. Sestře jsem v první řadě pomohl
upřádati vdovský důchod po manželce,
který činil 67% z měsíčního platu, t. j.
152 zlotý a 41 grosů. Sestra byla velmi kos-
torná a snažila se co mohla, aby děti
oblékla a uživila. Dobrou podporou jim byla
zahrada se zeleninou a ovocem, o kterou jsem
měl stáhnout se sestrou farosla Vagatoričova.
Děti pak chodili do školy v Lucku. Jarda byl
vážně nemocen kvůli chorobě noh, jezdil jsem
s ním do Lvova k profesorovi mně Gmori, který jej
vyléčil. Když pak naše děvčata byla na su-
běch v Lucku, bydlela u tchánů, a já jsem každou
sobotu dorážel čimobyli a malované pro děti
a také pro rodinu tchánů. Bratr je pokřtěn v Lucku.

Bratr Alexandr.

se narodil 24. května 1898 v Kopci.
Od svého mládí vynikal svým schopno-
stmi a býval vždy nejlepším žákem jak
na škole obecné v Kopci, tak i v dalších
studijních. V roce 1910 začal studovat na
střední škole v Klermíně na Rožensku.

Za vynikajícího prospěchu dostával plné
studentské stipendium, t. j. ubytování, strá-
vování i také šacení, to byla ohromná
pomoc pro rodiče, jinak studium tehdy
bylo velmi nákladné, a studovali jsme
současně oba, já jsem měl též 50% stipendium.

Další ročník studia udělal v Žitoměři, a
následující studium až v Simferopolu na
Krymu, jelikož v r. 1915 celá naše rodina,
jak jsem již popisoval, byla vyhlášena a demora
před frontou do Polska a bydlela u S. Yeffa v
Překopáku, a my oba jsme studovali, každý jinde.

† Simfonopolí Saša predelával Andria a tēr-
kých podmínkách za revolúcie, bez štátní
i rodičovské podpory, na „vlastní pění“, a to
zvláště v letech občanské války, a období
hladovky, kdy nebylo co jísti. Přesto Andri-
a stále s vytrvaním. Avšak toto těžké
období zanechalo na jeho zdraví hluboké sledy
psychického rázu, což se projevovalo na jeho
citlivé povaze i po návratu na Volyn, když do-
dělal sra Andria a Žitomirě, a posléze, když
vyploval lodi na štátní okele a Milně a Lucku.
Tento psychický stav se zhoršoval do té míry,
že se musel léčit v ústavě psychiatrickém
ve Lvově, a tehdejšího Polska, a jelikož ten-
to případ byl nyléčitelný, a Saša byl jinak
klidný, mohl snad i částečně pracovat, vřis-
toval a léčení trvale, nebyl propouštěn, a tam
zemřel, kolem roku 1950, když byl podmně a této
nemocnici, a nebyl schopen stěhovat se do Čech.

Bratr Václav

se narodil dne 10. dubna 1902 r.
První vzdělání obdržel v Kopčovské
obecné škole jednokřídní. Poté již se
nčil v t. zvaném „^(6. třídní) Dýchacím gymn-
siu“ v Románově, které velmi pro-
spěšně ukončil. (Aniž iš. městské školy).

Bratr
Václav
Řebl -
za svobodna.

Jelikož byl Václav chlapcem velmi nadaným a projevoval k učení nevšední ochotu a schopnost, rozhodl se tatínek, že ho dá také na studium, jako mne a Lášu.

Bratr Láša již Václava připravoval ke kněžství, na to však vypukla světová válka a celý plán byl zmařen. Zůstal tedy Václav doma při rodičích a věnoval se hospodářství.

Im se také velmi dobře osvědčil svoji zručností, konvencí a nadáním rolnickým, proto se otec rozhodl, že si ponechá Václava jako svého nástupce na hospodářství v Kopsčích.

Ještě před válkou Václav - jako výjimek - byl pravou rukou otce, pracoval v poli a učil se řídit hospodářství. Ve volných chvílích se přiměřoval z našich školních předmětů a mnoho četl.

Když pak naše rodina byla v Tok-
mánu učil se Václav hradinářství a
předejí byl průměrným v jednom větším
obchodě.

Po návratu z Ruska do Kopce se
Václav dal do hospodářství s celou
energí a, tatínka zastal již skorem
ve všem, tak že otec mu svěřoval
hlavní roli ve všech činnostech, a
sám byl jeho rádce.

Tato praktická domácí škola byla
v budoucnu pro mladého sedláka
velmi prospěšnou.

Mláďa se Václav věnoval také hudbě,
a dokonale hrál na mnohé dechové
nástroje hudební. Hrál i s kapele v Kopci.

Velice též miloval literaturu,
četl knihy české, ruské i polské, tím
se značně vzdělal, tak že v Kopci
vedl veškerou spolkovou a kulturní činnost.

V roce 1923 byl Václav odvlečen do
vojny, pak poskytl službu přesměrní
u bílých husánsů v m. Bydgoszczy
ve Velkopolsku.

V roce 1932 se Václav věnil s Emilií
Rěpíkovou z Malované na Dubensku.

Bratr
Václav Rěpík
s manželkou
Emilií.

Vyživil s manželkou 7 morků polí;
které jim poutáta Řepík splatil
penězi.

Tímto přínosem Václav splatil bratra
vi Janovi jeho podíl, a sice: 2 ha
polí u Sešákova a 1 mork pole na
Čínkově - od paloučku ke koloniím.
Mimo to přikoupil 2 morky polí od
Alexeje Milera u "Pílelky" s loukou.
Od otce Václav dostal 10 morků polí,
domácí usedlost se stárbami, zahrádkou,
a s inventářem movitým i nemovitým
u bratra Václava zůstali na výměn-
ku starí rodiče a nemocný Sára.

V roce 1934 se narodila u Václava
první dceruška, byla však nezdravá.

Pokřtěni ji pod jménem - Helena.
Nemocná matka se po porodu děčka
velmi umotila a bédovala.

Přední babka - pí Milerová z Kopce

ji totiž udělala (Emilce) koupel, asi třetího dne po porodu, a bylo zle. Šestinedělce se velmi rozbušila krev, také pokrm, který neměl kdo vysáti, se jí vrazil do hlavy a následovaly nebezpečné komplikace. Nemocná volala stále dítě, ručila a stávala se velmi nebezpečnou pro domácí.

Bratr Václav a stará matka začali s nemocnou ohromné starosti. (Fatimka před tím na nový rok zemřela - 30.12.1935.)

Až radu státního lékaře otce nemocné Emilky pan Řepík odvezl ji do Varsšavy na léčení, odtud je však vrátili do Chelmu - do ústavu pro nervově choré. Léčení bylo šťastné, takže nemocná se vrátila domů docela zdráva, asi po 5 měsících léčení.

V roce 1936 se Václavovi narodila druhá dceruška - Liduška.

Na rok poté, r. 1937, se narodil synek, kterého jsme pokřtili jménem Jiří.

Dne 1. září 1939 vypukla 2. světová válka. Německo, bez vyhlášení války, přepadlo Polsko.

Václav byl ihned mobilizován jako náložník kategorie „A“ do pluku v našem okresním městě Lúck, artilerie po vojenské prohlídce byl propuštěn domů. Do dvou dnů byl Václav povolán znovu a byl u pluku zařazen jako písař plukové kanceláře. Odtud po krátké době táhl na frontu v sestavě 13. dělostřeleckého pluku z bitvy pod Tannenbergem do Varšavy pod ním zabil jeho jezeckého koně a Václav byl masován vstřem klínem letecké bomby, raněn na místě nebyl. Jejich dělostřelecký pluk byl téměř zničen a s obrovským ztrátami se zbytkem vojáků, přechal do Varšavy.

Zde, když se obytky množství pluku
přepřarovali přes řeku Vislu po
mostě Poniatorského, německé lešad-
la saúšička znoru s takovou přes-
ností, že se na druhou stranu Visly
dostali jen ti nejšťastnější, pouhá hrstka
vojáků, ostatní tam zahynuli.

Pluk přestal existovat, na frontě
vznikl chaos, a vojsko v pravce př-
šlo v úplném neladu. Václav s
kaprátem a s několika muži nedobitku
se dostali za frontu a odtud do Lm-
ka, a domů k rodině. Maminka byla
těžce nemocná a za 3 týdny zemřela 8. 8. 1939.
Dne 10. 10. 1939 jsme maminku pohřbili vedle
tatínka na hřbitově.

Václav měl štěstí, že se dostal z fronty domů,
avšak těžce nesl smrt matky, která zemřela
v jeho náručí. Maminku měl také v těžkém

advokátním staru, byla choromyslná
a Václav s tehánem z Řepíkem ji museli
odvézt do ústavu pro choromyslné v Kul-
parkově u Lova v Polsku, a tam také
po dlouhém neryšitelném staru zemřela.
Václav zůstal sám s dvěma dětmi o
které musel při své práci pečovat.

Proto v roce 1944, když jsme navrho-
vali do čs. zahraniční armády, musel
zůstat doma, jelikož nemohl opustit
malé děti samotné bez matky a bez babičky.
V roce 1944, v měsíci březnu emigroval s
ostatními rodinami z Kopce do Českosloven-
ska a byl osídlen na statku v obci Lřimá
u Střebra, kde dobře hospodářil. Po vzniku
JZD byl účetním na státním statku. Hospoda-
řil zde s družkou v Loukotoce z Kopce, man-
želkou svého kamaráda Václava Loukoty,
který padl pod Duklou. Spolu měli dcerku
vlastní, a vychovali obě děti Václavovi a syn-
ka paní Loukové, která o všechny děti velmi

svědomitě pečovala a vychovávala, byla i pro děti Václava jako dobrá matka. Liduška Reblorá absolvovala Střední školu ekonomickou v Plzni. Provdala se za Václava Hrabana do Kladna u Stříbra a pracuje jako účetní na státním statku v Kladně. Její manžel pracuje v Tachově, co kontrolor v obchodním sektoru. Jejich starší dcera vystudovala Pedagogický institut a mladší školu pro mateřské školy. Václavův syn Jiří žil na statku ve Strmém a je traktoristou a kombajnerem. Má 2 syny a 1 dcerku. Dcerka Václava a paní Loukové - Vlasta, je učitelkou v Ostrově n/Oh. Syn paní Loukové Václav pracuje v Plzni. Bratr Václav zemřel po krátké nemoci dne 7. 9. 1972 a jeho urna je uložena v Kladně na hřbitově, kde o ni pečují rodina Hrabanová a paní Louková, která bydlí na statku ve Strmém.

Bratr Jan Rebl.

se narodil v s. Kopče, české 11.11.1905.

Byl nejmladší z jedenácti dětí

Bratr Jan

25.6.1936.

Obecnou školu vyhledil v Kopci. Byla to škola ruská, čestně se učil pouze doma od starších sourozenců a od rodičů. Školu městanskou absolvoval v m. Bolšoj Tokmak na Krymu, kde rodina bydlela co „běženci“ od r. 1915 do r. 1919 u Šteplů, než se mohli vrátit do Kopče po skončení 1. světové války.

Učil se velmi dobře, avšak na další studio
rodice ve rytmanství neměli prostředků.
Po návratu do Hrochova se Jenda učil
řemeslu mlynářskému, zejména u strýčka
Hončika, který měl rodni mlyn v ukra-
jinské vesnici Chomyškové, u m. Blyky, na
Volyni. Zde také se naučil mlynářské truhlá-
řině, kdysi pomáhá strýčkovi při stavění
tohoto mlýna. U Hončiků neměli žádné
děti a mády by si Janda nechal jako svého,
avšak on tomu růstati nechtěl pro špatnou a
prchleu strýčkovu povahu. Řemeslu se však na-
učil po všech stránkách velmi dobře, takže
mu bylo nabídnuto místo obmílora ve velkém
Cmuntově mlýně v Českém Jeronímě a potom
ve Cmuntově velkém mlýně v Zaboroli u Lucka.
Po čase Jenda řídil první mlýn šrobra Vlka
a společnosti v Nině Hlubinské, kde se svým
zkušenostmi velmi dobře uplatnil.
Odtud byl povolán na přesunění vojenskou
službu do polské armády k řijnímu pluku

rodině
la (desát.
máma,
že).

z obrod-
Borotina,
nemocno-
let.

na Emi-
Dubna.
y. Emilka
lyna r.
Podhajci.

stine
enso les
u r. Hopu
od pana
e hospa

Emilky
benským
nájim-
darilo.

Tešička Hančičková, sestra mé
matky, a malý fírka Prokúpek
z Lúčka. Teda Lydlí fírka r. Kanadě.

U
ro
Po
ř
Ho
jim
Vo
řin
to
děl
ar
pre
učil
mu
C
ne C
Po ř
a sp
řk
O
služ

penda r polské armádě.

v m. Dýblíně, kde po ukončení peddinstoj-
nické školy dostal hodnost kaprála (desát-
níka) a posléze, po cizích zálozníků,
byl povýšen na „plutonového“ (četaře).

Po návratu z ciziny byl fenda obrmel-
níkem v dřevěném mlýně o Borotína,
odkud mohl odjet pro různé nemocno-
sti, které trvalo po dobu dvou let.

Po uzdravení se oženil se slečnou Emi-
lií Hlorou z Českého Podhají u Dubna.
Byla to sestrénice její manželky. Emilka
dostala od rodičů půl právního mlýna v
Podhají, a 10 morgů polí, také v Podhají.
Kromě toho dostala na Markovtine
6 ha lesa a 5 ha polí. Posléze tento les
i pole prodala, a také příděl fenda v Hlorě
a přikoupili polnosti a medlost od pana
Barty v Podhají, a zde pak dobře hospo-
darili. Mlýn, společně s bratrem Emilky
Václavem Hlorou, pronajímali dubenskému
šlechtě na 6 let, za což dostávali nadjm-
né obilím, takže se jim dobře hospodářilo.

Jeník s Emilkou byli vzorní manželé a
po roce manželství, r. 1934 se jim naro-
dila dcera - Vlasta - hezké zdravé děvčátko.
V roce 1939 se narodila druhá dcera - Miluška.
V témže roce Jendu postihla velká nehoda.
V zimě, při mrazu obili se smekl s naložených
snopů mezi koně a dostal se pod šebřínák.
Splasení koně se točili po dvoře. Jenda měl
plno modřin qua těle a 1 zlomené šebro.
Na štěstí vše dopadlo dobře, a všichni se zahojilo.

V zářijí přišlo druhé neštěstí - válečné.
Dne prvního září 1939 - německá armáda
vtrhla na území Polsky, bez vyprávění
války. Jenda byl mobilizován a musel
okamžitě nastoupiti k 5. pěšímu plu-
ku do Krakova. Při prohlídce bylo na
rentgenu zjištěno přelomení tří žeber.
Měl být propuštěn domů, avšak zbranice
nefungovaly, byly zbombardovány a Jan
byl znovu zarazen do maršové roty, s kte-
rou táhl do hor k slovenským hranicím,
a zde pod Novým Sazcem, v prvním boji,
rota byla zničena a do Krakova se vr-
átilo sotva 18 vojáků. Odtud polská armáda
stále ustupovala směrem na Volyň, až k Tar-
horizi u Malorome, a odtud na m. Aulno.
Na to polské hranice překročila sovětská armá-
da a táhla k Dubnu. Poláci začali před ní
ustupovati zpět k Brodim a byli odsbro-
vováni. Nastal všeobecný smutek a útek.
Jenda se v noci zachránil pod mostem,
a podařilo se mu šťastně dojiti domů,
kde šel s rodinou do úkrytu do čs. zahraniční armády.

Druhá světová válka pokračovala. Celé Polsko
bylo obsazeno, a hrubily se další státy, v tom
počtu i Československá republika.

Dne 22. června 1941 Německo přepadlo SSSR,
obsadilo Volyn a postupovalo do hloubi so-
větského území, kde v zářívě byla domněna
po těžkých bojích k ústupu ze SSSR.
Volynští Češi, v počtu 12.000 bojovníků, v tom
600 žen, vstoupilo do Svobodné armády. Jenda
předčel valku u 3. brigády a po osvobození
vlasti se usadil v Podbořanech, kde měl mlýn a
statek. Manželka s dětmi přijela na dva roky po
válce v měsíci březnu 1945. Jenda s Emilkou
hospodářili. Vlasta pracovala v obchodě. Pak se
provádala na jihozápadě, a nyní bydlí v Praze.
Mají 2 dcery, obě jsou již vdány. Vlastu a Janu.
milníka vystudovala gymnázium a ekonomiku, rda-
la se za ing. Václava Vacka a pracuje v bance. Mají
1 dcerku. Alenka studovala také ekonomickou
školu, provádala se do Rakovníka za Václava Kůlka
a pracuje jako účetní. Emilka zemřela v Podbo-
řanech v roce 26. 11. 64. Jenda se pak odstěhoval do
Vodolene Vody a odtud do Fráhy na Petříně, kde
zemřel 14. XI. 1982. Úmry obou zemřelých manželů jsou
uloženy na hřbitově v Rakovníku, kde o ně pečují
Alenka s manželem, se synem Miroslavem a dcerkou. SAKKA

Na sklonku svého života se dočkal naš otec, že měl všechny své děti - výjma nešťastného Šiši - dosti dobře zaopatřené. To bylo jeho životním úkolem a toho se také spokojeně dočkal na výměnku u Vaška v Kopci.

Hebýti Aleksandrova neštěstí, měli by oba naše rodiny zcela poséřmané stáří, které si tak velmi naslovili.

Otec velmi miloval naše rodiny a své vnoučata. Atrpělivě čekával a vyhlížel, sbláště pak o pouti, kdy nás zavrčí náš povoz na dvore, nedočkali se nás, tu mival pout' pokášenou.

Jedna věc však ote nesmírně smutnila a to, že se nemohl dočkat u řádného z nás synů mrvského potomka.

Měli jsme tudíž my, všichni synové,
pouze samá děvčata.

Toho roku (1935) byl tatínek poněkud
chmurnější a jaksi postrádal, že se
zvolna blíží konec jeho života.

Přál si tak vroucně, do poslední
chvilky svého života, aby aspoň u
jeho nástupce Václava v Kopci se
mohla usk. jelikož švagrův tu
dobu chodila v naději...

Toho mn však - bohužel - smrt nedo-
přál a nebohý náš otec umíral s my-
šlenkou, že na nás - jeho synech - vy-
trásne prastará větev Reblův rod.

Naposled jsem s tatínkem rozmlouval
v Kopci o vánočních prázdninách
r. 1935. Veli jsme tehdy Milenku z
Lučké Matiční školy domů přes Kopce.
Tatínek byl velmi smutný. Větinou
seděl s skloněnou hlavou na
lavičce u kamnu a ramyšleně hleděl

před sebe. Neměl humorní ani ochoty k bledě, jako mívával jindy.

Pohovořili jsme si spolu tuse málo, nechtěl jsem totiž tatínka vyrušovat z jeho radování.

Když jsme pak druhého dne odjížděli domů na Malovanou, tával jsem se otce: „Tatínku, co vám schází?“ pohledl mi do očí a smutně pravil: „Citím, synu můj, že dochrávám... z očí mně skapaly dvě velké velké slzy... opět svěsil hlavu dolů a šátečkem si utíral ~~rozhle~~ oči...

Tu chvíli mi bylo tak líto našeho milého tatínka, že jsem nemohl potlačit svůj bob, srdce mi mocně bušilo a hojné slzy kapaly po tvářích na podlahu.

Tatínek to pozoroval, porvedl skalný svůj vrak ke mně, a říká, že se s nim

chci namloučiti, sevřel mne do ná-
ručí a - ještě smutněji pronesl: „Synu,
přijedte se zase na mně brzy podívat,
citím zvláštní ochablost v celém
těle... síly mne více a více opouštějí,
možná že se vidíme dnes naposled...
dlouze mne políbil a tiše štkraje
vedl znovu na lavíčku...

Pak se rozloučil rovněž dojemně
s Helenkou a našimi dítčami -
Mileukou a Liduškou.

Těšce jsem opomněl toho dne milý
otcovský dům, ve kterém jsme
tak šťastně trávilí dětské chvíle.
Měl jsem těžkou představu, že náš otec
vskutku dorrává a tak tomu, bo-
hužel, vskutku bylo...

Pa týden potom, na první sobotu,
dne 30. 12. 35 jsme obdrželi vskaz, že fa-
tinek Těšce skine.

V neděli časně ráno jsme jeli -

s celou naší rodinou do Kopče.
Byl tam již také bratr Jan z Podhaj-
ce se svou rodinou, přijel tam ještě v
sobotu, také s tatínkem ještě pobe-
redoval; tatínek byl však již velmi
oslablý. Mám ještě také povídku, avšak
vůak měl již velmi kalný a strhaný.
Potěšil se, že jsme přijeli, avšak po chvíl-
ce usnul, dýchal přetřásně, nesprávně...
nohy mu puchly... mne i nety modraly...
byl však klidný...

Bylo znáti, že se blíží tatínkův
život ku klidnému konci...

Před večerem jsme s bratrem Václavem
sepsali poslední vůli otce
(taz. testament) a pozvali pak Rudolfa
Kornárka, aby ^{poslední vůli} testament přepsal na
listinně formálně, na kterou jsme
dříve museli zachytiti tatínkův pod-
pis, neb byla obava, že drabý otec zatím
skone. Tragická tato chvíle mi utkvěla v pa-
měti navždy.

Testament otec měl v tom smyslu,
že hospodářství přeručme syn Václav, a maminka
ka se šasou budou mít zajištěno vol něj až do
smrti ubytování i šasou a 1/5 z predaje stomele.
Bratranci Jankovi splatil Václav jeho podíl.
Všechny tyto rozmaraky, obsažené v posledním
vůli, Václav splnil přesně a bez nárad.

Maminku ošetřoval, a šasou umožňoval léčbu v ústak
Po podpisání posledního vůle otec
klidně usnul a dohasínal. Zemřel
pak téhož dne - 30. prosince 1935.
v neděli o hodině osmnácté.

Při otevření odchodu na věčnost celá
naše rodina byla seškupena v poko-
jku rodičů, kde měly svůj výměnek.
Všichni jsme tuto chvíli těžce prožívali,
zejména naše maminka.

Druhého dne o prandeli se konaly přípravy
k pohřbu.

Útěrky - dne 1. ledna 1936 - na nový
rok se konal pohřeb našeho Otce na
kopčevském hřbitově...

Na pohřeb se sjeli příbuzní z Bakovec,
Lipian, Hnidavy, Josefiny, Terezie, Mos-
kovitzky a Malované, mnoho známých
přespolních, a celé nástupy sousedů-
Čechů i Ukrajinců.

Než se vyšlo z domu, odělal jsem vlastno-
mým snímek v rakvi v pokojíku a
poději na dvore před stavením.

Ušli ve 14 hodin - při lkání "umíráček"
my čtyři synové: já, Václav, Jan a nešťastný
Aleksandr vynášeli jsme rakev s tatínkem
vým porušenky z našeho domova k
místu věčného odpočinku...

Průvod - v čele s důstojným českým
farářem P. Vladimírem Trachem, -
starým otcovým přítelem, se zvolna ubí-
ral vesměškov... Česká bohoslužba i český
zpěv, řízený p. Šlegrem, smutně se nesl
osadou... Pohřební marš kopčevské kopely,
řízené p. Alexejem Millerem, tesklivě smu-
čely do lále a mísily se se zvuky
hlahy v žalostné rekviem.

Bratřá zrně kopčovského hřbitova přijala
v lůno své vzácného občana, váženého
souseda a - předobrého otce...

Rakev s tělesnými pozůstatky našeho otce
spocínala mezi hroby jeho resmých dětí:
Alekseje, Teodora, Mirona, Marty a
Pavliny... Na druhé straně hřbitova dru-
man rčení sen také děda, Václav Lhoták a
babička Alžběta Lhotáková, rodiče mé matky.

Nad věčným rovem našeho tatíčka
dorněly poslední zvuky: „Kde domov můj!“
a „Věčná paměť!“

Poslední hrady země přibýly draků
rov...

Poslední naše slzy skanuly na svatě toto
místečko...

Poslední naše vroucí modlitba ska-
nula z našich rtů...

a lid se zvolna a smutem navrácel
do svých domovů...

Já pak s bratrem Janem - v hlubokém
smutku a radnmání - opustili jsme toto
svatě místo osova odpočínku naposled...

Byla hodina 16⁰⁰ - v úterý - 1. ledna L.P. 1936...

Dny, týdny, měsíce a leta jako hbité
bystříny ubíhají a hynou v hlubinách
nekonečna...

Od smrti nejdražšího Otce děti nás
širší a širší pás minulosti...

avšak spojuje nás s ním, delší a
delší věec věčných vzpomínek,
nehasnící lásky a úcty synovské...
Tyto city v nás synech nikdy ne-
zhasnou, dokud žítí budeme a
vyhasnouti nemůžeme ani v dětech
našich, vnucích a pravnucích na-
šeho rodu po věky, věkův!
Věčná paměť!

Odechod maminky.

Na čtyři léta po oslově stvůti se roznemohla
těžce moje drahá matička. Po celý svůj život býva-
la nedivná, vzdělaná se těvila, ale byla při tom
cítla a velmi přecitlivá a pracovitá. V roce 1939
se však těžce roznemohla, dostala žaludeční rakovinu.
Po těžké chorobě zemřela dne 8. 10. 1939. roku v
Kopci. Došla v náručí svého oblíbeného syna
Václava, kterého dožil na výměnu svůj věk.
Václav byl pro matku hodným synem a
ve cti synovské jí doživil do její smrti.

Důstojně jsme doprovodili naši drahou matku
na místo věčného odpočinku, a se ctí synov-
skou pochováli její tělo na kopčevském hřbitově,
rovnou vedle rakve našeho drahého otce.

Malý kopčevský hřbitůvek kryje ve svém
nitru nejdražší těla našich rumulých
mediců, jenž celý svůj život obětovali pro nás -
své děti a své potomky? Čest budiž jejich
památce! Duch jejich kež věčně žije mezi
námi, a počítání jejich kež „Aida“ raky-
nouti nám ni budoucím!“

— Věčná paměť! —

ROD

JIRIHO REBLA v MALOVANĚ.

NAŠE TUDINA
V ROCE 1930

U vánočního
stromíčka.

NAŠE RODINA V ROKU 1939.

Našim dětkám.

Dětky naše, děti milé,
dobře pokud máte
lásku otce upřímného,
matky srdce zlaté...

Nej jen jednou v žití máte
taticka a matku...

Doba dětství pokojného
pomine vám vkrátku...

A pak, až se rozprchnete
jako ptáci z hnízda,
pak se vám ta doba dětství
pohádkou jen přizdá...

Pomine, a navždy zmizí
kouzelné to štěstí...

Stůj! ó! stůj a nepomíjej,
čaro krásné dětství!...

— — — — —
— — — — —
/ Věnuje svým dětkám / — Jiří Rebl
10/IX. 1939. novu.

Školní léta moje studia

Když mi bylo 6 let, zavedl mne otec do školy. Tehdy ne staré kopčorské škole, která stála na druhé straně cesty vedle Melounových, vyučovala starší paní učitelka Růska. Znával jsem ji již dříve, jelikož chodila k nám na návštěvy a také na obědy. Češtině se oršem neryčovalo. Pro sdráhn mi dala pár bonbonů a postavila mezi kluky do 1. třídy.

Byl jsem v té třídě nejmladší a také nejmenší. Formatuji se, že jsem si nějak nemohl vyknouti tomu trapnému sedění ve školní lavici, vrátil jsem sebou, šepal s kluky a i ležel pod lavicí.

Paní učitelka mne musela často napomínati, a nejednou mne také postavila na bambu do kouta.

Pomalu jsem si však vykl skolním po-
dáváním a do školy chodíval tuze rád,
třebas jsem býval malý jako knoflík.

Starší chlapci se mi smávali: "Jirůčku, tebe není
za tašku ani viděti!" Já jsem si z toho
však nic nedělal a vykračoval vždy hr-
dinsky jako ti velcí.

Hlavičku bývalo v zimě, když vysoké sněhové
sněhu zavaly cestu, tu čeledinám musel
odnášeti anebo přenášeti na zádech.

Když jsem chodil do druhé třídy, starou píam
učitelku vystřídal nový učitel, také Rus,
nějaký pan Davidovič. Byl to velmi hod-
ný člověk a také dobrý učitel.

Chodíval také k nám na obědy a stal
se upřímným přítelem naší rodiny.

Ve škole si mne velmi oblíbil a pečlivě
mne vychovával.

Po učiteli Davidovičovi vyvířovala u
nás nějaký čas slečna učitelka Mar-
tinková - učka. Také bývala velmi hodná.

Když se slečna učitelka po čase provdala
za p. Bonka do Románovského dvora a
později posessora v Novosílkách, nastou-
pil místo učitele v Kopci její bratraneček
p. Bohumil Martinek, také Čech.

Ve škole se vyučovalo všem předmětům
pouze rusky, takže jsme českého slovička
od svých učitelů vůbec neslyšeli,
ani při výkladech, ani na přestávkách.
Čestina byla ve škole pouhou popelkou,
učitelové ji rozpravovali, avšak my děti jsme
jinak mezi sebou nemluvali než česky,
jak doma v rodině, tak i ve škole.

Bylo to podivné, volá se od učitelů národnos-
tí české, ale nás tak rusifikovali.

Ve škole jsem postupoval dobře, takže v 9 letech
jsem již vychodil třetí třídu obecné školy,
a propěšně vykonával skoušky při románovském
dvořáckém učilišti.

Tri léta uplynula jako voda a národní
škola byla ukončena. Tehdy to byl 1. stupeň.

Byl ze mne již hezký dospělý devítiletý klouček, skvěle vyvinutý, pěkně vrostlý, síť-
korný a pracovitý.

V hospodářství bylo práce dosti, bylo te-
dy třeba rodičům pomáhati, a také jsem
máď pomáhal. Nejvíce jsem ovšem plnil
funkci pasáček, měli jsme několik krav.

Mesi práci v prázdvinách jsem se doma
přičíval a připravoval s bratrem Sa-
sou ke zkouškám na střední školu.

Připravoval nás celé léto jeden diákon
ze vsi Zvěřova u Kapce, k němuž jsme s
bratrem chodili na hodiny.

Byl do Zvěřova pěkný „špacir“, asi
2,5 km, tak že nás to chodění dosti
omrzelo, a byli jsme tudíž velice
rády, když se přiblížil podzim a
s ním den zkonček, na které jsme byli připraveni.
Teď se nejvíce jednalo o to, pro kterou
školu se rozhodnout, která by ovšem
vyhovovala hlavně otcově kapse...

Práda, jako obvykle, se ovšem našla, ale

střední škola v městě Kleránu, rovenského okresu, byla vzdálena od Kopčani 30 km, tedy o 15 km dále, než střední školy v m. Lucku. Hiominé volil vše střední školu v Kleránu a to proto, že zde nám bylo přislíbeno studijní stipendium pro Sašu i pro mne, bude-li tomu vyhovováti náš prospěch.

Zkoušky na tuto střední školu jsme oba vykonali velmi dobře, byli jsme tedy přijati do příslušných tříd a ubytováni v zákonském internátu. Ušli jsme se oba velmi dobře, takže první pololetí, na kterém bylo zápisné stipendium, dopadlo výborně, a od pololetí nám bylo stipendium poskytnuto, Saši plně 100% a mne 50%. Byla to pro vše ochromné

peněz a mohl nás takto na studi-
ích udržeti, jinak by to bylo ne-
únosné, jelikož doma byli ještě dva
mladší bratři a sestra, ještě vrobodná.

Poměry na škole byly dosti dobré,
byla všem velmi ferdá káčen a velké
pořadanky studijní. Měli jsme tedy
rymákládati veskeré úsilí na to,
abychom udrželi vysoký průměr a
nepříteli v sra' stipendia. To jsme
všem dokázali a po celí čtyři ro-
ky jsme se studovali s velmi dobrým
prospěchem.

Na rychásky se chodivalo jen se dozorem,
bez dozoru se nesmilo a intervale odjíti.
V roce 1914 jsem se topil při společném
koupaní v řece Stuble. Zachránil mne
od mlonutí kamarád Lepuchovič, který
mne rčás vytáhl z vody na břeh.

Koligové i s p. profesorem se kolem mne
shlukli, a počali radchrannou akcí.
Po chvíli jsem přišel znovu k sobě a
mádkoty zvolna pomíjely.

Po návratu do pury celý den jsem
byl jako pitomý, a několik dnů jsem
požíval nepřijemný pal močového měchýře.
Od té doby jsem byl při koupání velmi
opatrný a Lopuchovičovi jsem byl vždy
nesmírně vděčen za hrdinskou a
nebezpečnou záchranu.

1. SVĚTOVÁ VÁLKA.

Strášívá světová válka mne zastala ve
chvíli, kdy jsem ukončil 4. ročník střední školy.

O letních prázdninách roku 1915, po
ukončení tohoto ročníku, začala velká ně-
mecká ofenziva po celé ruské frontě.

Rusové odstupovali před útočnými do-
hloubí Ruska.

Život ve škole i doma se úplně změ-
nil. Nedostatek počal zahlížeti do cha-
lup, nármutek a nejistota vnikala ne-

úpravě do nadimných krbů. Hruzy války otřásaly každou lidskou bytostí, ba i celým světem...

Od Karpat a z Haliče docházely velmi neštěsné zprávy, až konečně počaly doletěti první orvěmy vzdálené kanonády, stále přetelněji a výrazněji. Vědělo se co to znamená...

Konečně se fronta přiblížila až k Lucku, a dne 15 srpna, t. j. v kopčevské pouťi jsme byli nuceni opustiti svůj domov a přechati do dalekého Ruska od fronty strašná, přestrašná to byla chvíle...

Před stavením stál velký žebřinový vůz s bandou, připravený k odjezdu.

Byly na něm naloženy peřiny, šatstvo, širobyti a jiné věci první potřeby. Vše ostatní bylo ponecháno rukou v ohně...

Ožebračena naše rodina opouštěla své nejdražší blízké a s bolem v srdci odjížděla na tulačství do světa...

Po celý svůj život nesapomenu na tuto přenáškovou chvíli, kdy naposled jsem překročil práh naší milé chalupy...

Nebyla to oršem chalupa opravná, byt to velký téměř nový dům v několika místnostech.

Přátel, jenž nás stihla, byla hrůzná.
Vždyť jsme stráceli vše co jsme měli...
Vždyť jsme odcháreli - a nevěděli kam...
Vždyť jsme opouštěli svůj srdcovský koutek
světa - svůj domovský útulek, nevěděla zda
se do něho ještě někdy vůbec navrátíme...
Všichni jsme plakali - jako ti čestí eksulanti,
ti, když musili opustiti svoji státní vlast...

Do návsí se hemžilo vojskem a civilními
uprchlíky, jako v mrazemístě...
Nepřehlédnutí řady vojenských táborů, a bí-
lých plátených band "běženů", zulaňtů
od Vladimíru a Koule, skýbaly obraz k
nepopsání hrůzný. Od nářků, klení, řevu
dobytka a lidí, hrůznou děl a hluku
nebylo slyšeti vlastního slova. Byla
to nečiněná Sodoma a Gomora...
A do tohoto strašlivého mrtolochu,
ochráceného panikou a neladím, měla
se vmísiti naše opuštěná rodina a
na své "nočníkové arce" - plouti rozblá-
cenou cestou do neznáme propasti...

Ajako jsem se nemohl dostat na vrata našeho dvorečka... Stále a stále jsem se vracel... znovu a znovu proklížel a lomil se skaidým kontečkem... zase a zase líbal vše svým vnímavým vrakem... cosi neviditelného mi svíralo hrdlo, tížilo dech, rozvířalo srdce, nevěděl jsem co se v tu chvíli se mnou děje, až mne ze všeho blouznění vyrušil tatíčkův dobrý hlas: - „Poď už, synu, poď, co je vše platno, když musíme již pospíchat pryč!“

- Tatínek dobře chápal moje přetváření, viděl jsem to v jeho zakalených očích, - a já dobře rozuměl jsem... Co však bylo dělat, jednou všimn musel nastoupiti konec...

A tak jsme vyvršili přes Kope, cestou k Románovu, přímo na Olyku.

Rozblácenou cestou hrůdky těžce tíhly dlouhý, rebrinový vůz, přeplněný všemohoucím nákladem a dětmi.

Putovali s námi také Prokeřtovi z Hmířavy, tetička s třemi dětmi. Její do Kyjeva za slujčkem, kde on pracoval v továrně na zbraň.

Do večera jsme dorazili až do Ováčna
za Ohykou a tam jsme v mněšské chátě
přenocovali. Zde jsme poněkoli část ná-
kladu, jelikož byla obava, že nestojíme
ntěsi před rychle postupující frontou.
Druhého dne jsme dojeli někam až k Var-
kovičům, tam jsme přenocovali v hrobněm
dešti pod stromy panské zahrady, přič-
mo na ^{cestě} slachů. Tu noc jsme strávili
skorem vlněním pod šetrným deštěm, jelikož
byl tak silný déšť, že jsme nemohli ani
ukrytí ani pod stromy ani v boudě.
Dále jsme se dali směrem k Ostrogu.
Zde jsme prodali kováři dobytek a také
kolo-~~velociped~~, který jsem měl od stříce Honěka.
Od Ostroga se jelo již poněkud volněji,
neboť cesty nebyly již tak přeplněny vojs-
kem a uprchlíky.

Z Ostroga jsme zajeli s Kremerovými
od Lucka a Lipove, a s Glancovými a Jóno-
vými ze Staré do české vsady Holovně.
Tam nás přijal pohostinský p. Novot-
ný /starý/ a poslal zajetí s ovšem na druhé.
V Holovni jsme se zdrželi kolem tří
týdnů, jelikož jsme měli naději, že se

hudební moci vrátit domů. Když jsme však
byli naději sklamáni, rozhodli jsme se pro
další cestu na Krym, k Šteplům, kteří nás
psali, abychnom - v pádě vojny - hledali u
nich útulku.

Tedy, z Holovců jsme se vydali do Slavutě
k vlaku. Tam jsme prodali oba koně,
vůz, a vše co nebylo bylo vzít si sebou,
nasedli na vlak a opouštěli Volyn.

Jelo se tuze nepohodlně, v „těpluškách“,
t. j. v nákladních vagoncích, které byly
určeny schválně k transportování
nemocných a vojáka.

V jednom vagoně s námi jeli Jarolímkovci
z Teremna, Větelští z Olky a Zaremba z Olky.
Cesta těmito vlaky byla velmi zdlouhavá
a nepohodlná. Vlak kočlou chvíli za-
staven, i v čistém poli, tak že cesta
na Krym trvala řádu dnů.

Jelo se přes: Šepetovku, Bendicev, Koza-
tin, Čamerimcu, Kraměnkou, Aleksandrovska,
Sinělinikovo, Čkaťerinaslav, a Melitopol.
Poslední stanicí byl Trausou Mokusk,
kde bydleli naši Šteflovi...

Šteflovi přijali naši rodinu velmi vřdně,
a srdečně; bylo to však setkání velmi
a velmi smutné...

U Šteflů nám byl poskytnut útulek
v jednom pokojíku v jejich domě, kde
naše rodina po několikaleté tíra naději
na šťastný návrat do spříšeného
domova...

Bydlela tam také rodina Frochárskova a Liska.

Pomalu se léto chýlilo ke konci. Nastal
podzim a přinesl s sebou počátek škol-
ního vyučování.

Bylo třeba se ohlednouti po škole a po-
kvašovat ve studiích.

3. Klevárská škola byla evokována do
Žimovic, tam však bylo z Tokmáku
velmi daleko, třeba tedy bylo vyhledati
školu blíže.

Dlouho jsem tedy neotálel. Sebral jsem
můj velký nerostlý káfrík, který
mne provázel vždy na studie v dobách
dobrých i zlých, něco šatstva a pár
rublů na cestu - a vydal jsem se do
němánských měst hledati školu, já patnácti-

letý, nezkušený „zeleň“ studentík...
Kabrodil jsem ve velkém gubernském městě
Jekatěrinoslavi / vinnějším Dněpropetrovskem
druhého dne své pouti. Nemal jsem zde
ani jediného človíčka a neměl - bohužel ani
jediného přítelička... dobře jsem však ro-
zuměl, že rakotrim-li zde, budu muset
hrdinsky a s sebezapřemím zápolit s
překážkami, které mi bude neúprosný
osud v cestu klásti. Proto s celým
odhodláním jsem se postavil tváří v
tvář budoucnosti a řekl jsem si, že zde
musím žít a dále nepojedu. Ani
jsem dále jíti nemohl, neboť jsem ve
své mšné portmonce shledal pouze
1 rubl 25 kopýjek, a s tím bych se určitě,
jdu daleko nedostal...

Tato věc mne poněkud zarazila, bál jsem
se totiž, že nebudu-li do některé školy přijat,
nebudu mít, za co cestovati dále, ani se
vrátiti se do Tokmaku k našim...

Odhodlaně jsem vsedl na nádraží do
Aramvaje a jel ve krásném Jekatěrinin-
ským bulvárem a prospektem do města.
Cestou jsem se doptával, kde se místi různé

školy, ať jsem se také doptal, kde se na-
chází a paněknud jsem se uklidnil.

Konduktor mne ujistil, že mne upozorní ať
bude třeba vysednouti, že budova se nachází
na druhému konci města, na hlavním prospektu.
Jeli jsem již dlouhou dobu, lidé vysedali a na-
sedali a konduktor mi stále nic nerůkal.
Tedy jsem jej požádal o to sám, a co se ukázalo?
že on, starý orel, na mne zaponěl a zavedl
mne o několik zastávek dále, na ulici
jinou ulici, kam tramvaj zatím uhnul.
Než mi mohl vysvětliti, kde jsem a kam se
mám dát, tramvaj rušil a já ustal stá-
ti na ulici sám na sám se svým neleným
knoflíkem...

Co dále? přešlo mi hlavou. Běží se blíž a
já jsem ještě nic nejedl a nic nerozděl!

Nově jsem se doptával u přechodů, a pak
zvedaje na něho svého nerozumného přítel (knoflík),
ubíral jsem se směrem k Prospektu.

Cestou jsem měl neustálou smůlu, stále jsem
bloudil a to proto, že v tak velké městě
jsem si ulice velmi podobné a jsou stavěny
tak zvrátně „kvadrátly“, a já jsem se po chvíli-
ku všem všudy - octnul na tom místě odkud

jsm před chvílí vyšel...

Znovu jsm táhl svůj zelený kufřík kupředu,
a on, dareba, byl dues jš tak těžký, že jsem
jš nikam nemohl... Naštěstí jsm usřel na
chodníku mladého studenta, asi mých let,
jsem krácel tím té směrem. Sdětil jsm mu
svojí nesnad, a bez osyřchání vyjádřil svoji
vroucí prosbu. Student se mi ihned před-
stavil, že je také chorameu této školy, a že
je také nprchlíkem z Bradu a Haliče.

Byl to Nikolaj Liraščuk, mój pordejš nej-
věrnějš přítel. Bez váhání mi pomohl.

Kolja byl ra-
kovský vojákem
a předěhl na frontě
k Rusům, byl ná-
hodou ukrajinské
a Haliče.

něstí mé břemeno a po drakné chvíli mne
vedl na velké nádvoří hledaného učiliště.
Na dvoře se kolem nás ihned shlukla hu-
pa kamarádů - ovšem jš mermámých - a všick-
ni mi chtěli něčím prokázat svou službu.
Náhodu se objevil na dvoře také sám ře-

ditel školy, člověk nanejvýš sympatický a
uvrnutý. Když jsem mu sdělil všechny své bo-
lesti, hezě všechno mně do školy přijal a ko-
legium naučil, aby se o mne náležitě posta-
rali s nocehem a živobytím. Vše bylo tedy
v pořádku a já po dobré věci jsem v
bursě mezi novými kolegy odpočíval blase
jako doma u maminky...

Takto šťastně skončil můj první stu-
dentský "rajd" po Rusku...

г. Екатеринославъ.
Екатеринопольскій бульваръ.

+ NAŠE ŠKOLA.

MĚSTO JEKATĚRINOSLAV.

Město Ekaterinoslav se mi velmi zalíbilo svojí romantickou polohou a výstavností ulic a domů. Je široce rozloženo na vyprkém pravém břehu řeky Dněpru, jenž kolem města činí kaleno a omývá jej ze dvou stran. Velkolepý je pohled na Jekaterinoslav ze všech stran — zvláště pak v jara, když Dněpr je široký, městy na kilometru a více.

г. Екатеринославъ.
Общій видъ города.

Město je vystavěno po evropsky, má velmi široké nové ulice, a je rozděleno na stejné čtvrti, tak zvané „kvarтали“.

Velkou vřácností Jekatěrinoskava býval
také „Museum „Góla.“ Zde se nacházela
spousta zrajmarosti, volá se pak histo-
rických. Byla zde např. kareta ^{košan} Kateriny“;
ve které s Potomkynem objížděla pokoré-
né černomorské stepy.

Ajrapimovům však byl zde oddíl „Zápo-
rovský.“ V oltáři záporovských kovářů
byla bible, jež vážila plných 5 puntů a
měla desky pozlacené. Bylo zde spousta
záporovských zbraní, šavlí, pistolí, mnoho
historických kovářských dokumentů a
bývalé záporovské síce, která se v
XVIII. století nacházela na svazích
„Aniprorských pěkajích, vzdálených od
Jekatěrinoskava asi o 30 kšů.
Je tam také množství historických
obrazů, dokumentů a knih.

Po okrajích města byly obrovské zá-
vady (továrny), volá se na přetváření
rodů čelerných, kterých se v posledním Rusku

dobývalo velké množství.

Největší závody bývaly na předměstích
Annin a Cecelovce.

Při těchto továrnách byly velké dělnické čtvrti.
Nedaleko těchto středisek stával krásný pro-
místek největšího ruského poety Alexandra
Sergejeviče Puškina (Пушкина).

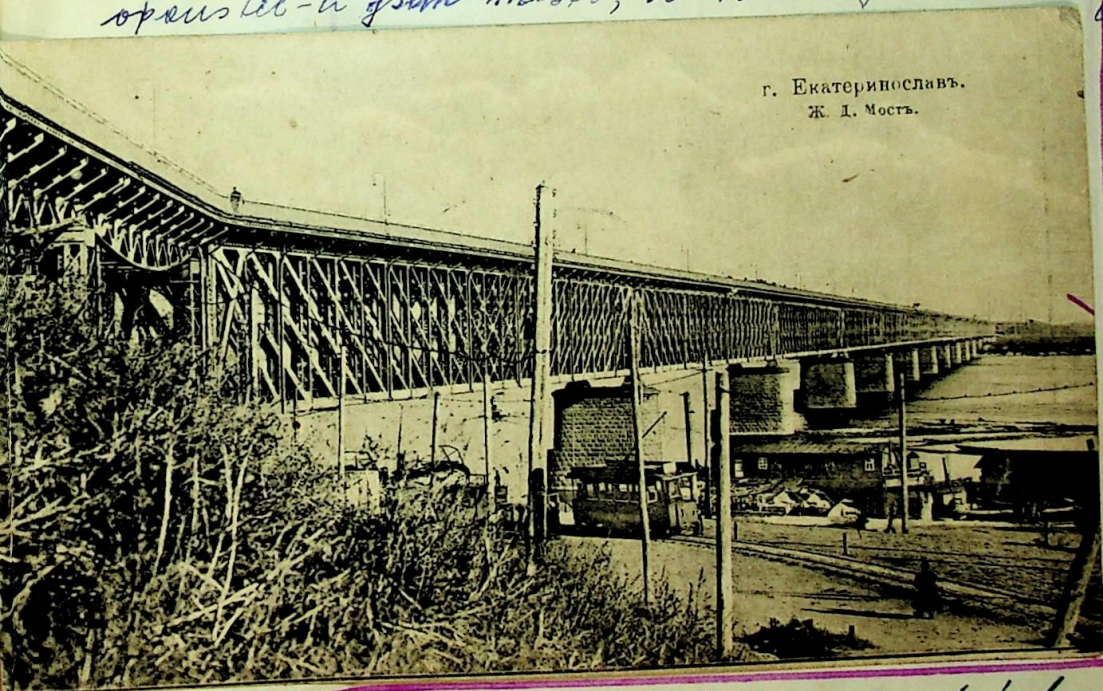
Памятникъ А. С. Пушкину.

Екатеринославъ.

Tento pomník stával na Puškinském Pros-
pektu, právě v místě, kde velký básník
byl na vyhnání. ^{ve} Rusku tehdy jižním
Rusku na své revoluční přesvědčení. / ze cara
Alexandra I. /

Od Annun a Čičelovky byl krásný pohled na
obrovský železniční most přes Dněpr, po němž
jsem jezdil vlakem do školy v době prázdnin.
opouště-li jsem místo, to však bylo málokdy.

Bylo zde ještě mnoho jiných pozoruhodných míst,
se kterými byl více neb méně spojen mój
studentský život, plný zájmovosti a neklidu...

Můj

STUDENTSKÝ ŽIVOT V Jekatěrinoslávě.

Můj studentský život, jak jsem jej předem
pravil, byl nerozlučně spjat s kolegy: Langysem,
(Ljaščuk a já)

který mi bylo snad omdem posláno v cestu,

Když jsem poněkud přijel do feldkirchské
a hledal školu a ubytování.

Ve škole mi vyřídili celkem vsůch a
byl jsem zařazen do pátého ročníku
jako student „břeňec“.

Ve škole jsem se stal předmětem
všeobecné pozornosti, ahaště, pak
když ve třídní knize bylo uvedeno
za mým jménem a příjmením v
párovkách slovo „rex“!

Studenti zprvu nerozumi, co je to
za národ a kde se nachází. Mo-
žná se domnívali, že je to „Čechonec“,
národ, který žije na dalekém severu,
až tak podle rysů obličeje a podle vyso-
ké rovné postavy jsem se jim zdál jiný.

Pochopili teprve, když jsem vysvětlil,
že jsem Slovák a že náš národ pochází
z české - Bohemie, tam, kde nad V-
ltavou stojí staroslavná Praha.

Konečně jim to pak na krátké histo-
rie důkladně vysvětlil profesor Bědner,
který několikrát byl v Čechách

znal také Volynské Čechy a jejich kulturu, kterou do Ruska přinesli.

Ubytování jsem byl v studentském internátu na ulici Bělkovské, který byl řízen carskou vládou pro studenty „běžence“ a dostával peníze podle pomoci od tak zvaného „Tatjanského komitétu“, který nesl jméno dcery cara Nikolaje II. - Tatjany.

Bylo zde v studenty celkem dobře postaráno, měli jsme zajištěný byt, stravu, oděv a částečně i kapesné.

V internátu nás bylo kolem 30 studentů středních škol a také vysokých.

Mezi nimi studentů byla Haliciánů, t. j. Ukrajinců z Halic, která byla součástí Rakensko-Uherské říše. Ti všichni byli na frontě a přeběhli na Rusko sbranou, jako zajatci, a jelikož jim carská vláda, jako Slovákům a prádcům Rakenska, důvěřovala, dala jim možnost studovat na zdejších školách jako nám „běžencům“.

Ze Volyně jsme zde byli pouze dva - já a nějaký Tabakov z Lávra u Lucka.

Kamarádil jsem s Arnyzkem,

a se všemi ostatními; všichni jsme
byli osudem stejně postizeni, jedni
co zrající náletem, druzí, co uprch-
líci z náletného území, a tak
jsme tvořili v internátě jakousi
rozhátní studentskou rodinu, nanej-
výš srovnou a kamarádkou.

Do doby dvou let, t. j. do té do-
by pokud o nás pečoval „Pětja-
ninský komitet“, jsme si na poměry
nemohli stěžovati, dalo se při nich
žít; avšak během protahování války,
poměry se rapidně zhoršovaly, ji-
likož státní pokladna se octla
na mizině, a tím také podpora
a péče o nás se stala kritickou.

Naše postavení den ze dne se horšilo,
až konečně dosáhlo svého maxima a
chořeli, kdy přestal existovati „Päť-
jarminský komitet“, t. j. v měsíci
únoru r. 1917.

V tomto měsíci byla svržena
carská vláda, stal se státu přerab
a vlády se ujali menševici a čili s
Kerenským. Začala v zájmu ob-
čanská válka s kontrarevolucí,
a instituce, jako byl „Päťjarminský
komitet“, přestal, samozřejmě, exis-
torati. Nová vláda měla a tak
důležité chvilí starosti jiné a
my jsme byli přenecháni vlastnému
osudu, bez jakékoliv pomoci a péče.

Bylo nutno, spoléhající pouze na sebe
a v mém případě, naštěstí, i na svého ne-
nahraditelného kamaráda Kolju Ljaščuka.
Spolu jsme se vždy radili a bylo-li to
nutné, "zakasali rukáv" a vzdorovali všem
nemáám, jaké nás tak krutě kážděly.
já jsem poměrně dobře maloval černou
tuší, anebo akvareli na dřevě. Chvil jsem
se tedy této práci, opravdu se mi dařilo,
a moji spolužáci a místních rodin, kte-
ří naši bídu dobře znali, moje obrazy ku-
povali, a tím mne alespoň částečně podpo-
rovali. Kojemce obsluhoval Kolja, a bylo
to dobré. Avšak proměny se i v jejich rodi-
nách stále zhoršovaly, a nemohli nás ani oni
podporovati. Hlad na nás doléhal, do té
míry, že jsme šli k snědku i odpad-
ky, někde odhrozně, docela i obuvě, ane-
bo i slanečkovou hlau, nebo kávu, ale
i to nebylo k nalezení. V létě jsme se
řivili u Dněpru, to jsme chytali na primitiv-

ni udíre vyly, natáhali štorikové listy
a na ohni vařovali oběd, to byla pochoutka
k neustálému. Ovšem s příchodem zimy bylo
různé. Byli jsme hladoví a studení, ale
stále jsme dovedli vzdorovati. Během
prolétalo i obyvatelstvo města, nebylo nic
ke koupě a peníze také pomalu, jelikož lidé
byli bez práce a většina bez práce, jelikož
vůle občanská válka, a doprava náhodná. Žel-
níce byly rozrušeny, nikam se z města nemoh-
lo odjet, a na každém kroku hrozilo nebez-
pečí. Situace se poněkud zlepšila, když by-
la vřepura kontrarevoluce a různých band
poněkud přemožena a vlády se ^{smažila} (ujala)
strana bolševická. To však nebylo ještě
vítězství definitivní, jelikož v různých místech,
nadále bandy řádili proti legální vládě,
a neklid trval nadále. Poměry životní se pozvol-
na zlepšovaly, úřady se ujímaly práce a továrny
také vřily. Ovšem my, studenti, jsme žili i
nadále bez pomoci a často jsme si přímo roufali.

Jednoukráte podnečím jsem seděl na lavičce
před naším internátem. Hlavou mi probíhaly
nejtemnější myšlenky. — „Co bude se mnou dále?“
„Co počítí, a kde hledati pomoci?“ U kolegů? Ti na
tom byli rovnou jako já! U sousedních ^{byřálých} burážů?
Ti neměli srdce, aby nás podpořili! Kde tedy, kde?
A tu, jako na zavolání, šla kolem Hádía Ratu-
šina, gymnastka, sestřenice jednoho z mých kolegů.
Udiveně se na mne dívala a nemohla mne
skvělou pohnouti. Dívala se, že jsem se velice změ-
nil ve tváři a táhala se po příčině.

Byl jsem přímý a jednatel, světl jsem jí celé
naše a voláště naše postavení, a že si přímě kou-
kám, že nevím co učiním, bude-li tak dále.

Porozuměla mi, a podala naději, že předseda
městské rady, Camyrob hlídá pro 2 syny
učitele (ne se poreptá a udělá mi protekci).
Čekal jsem několik dní v naději, že své slovo
dodrží; a také ano: jednoho dne mi přinesla
vskaz od Camyrobna, abych se přihlásil
u nich k podmínkám nynějším.

Bez meškání jsem si pospíšil, neblbě, že

jest, měl osmělý šat a záplatané střevíce
jako mapu.

Dohodli jsme, měl jsem vyřizovati 2 syny
po 2 hodiny denně a za to mi dávali obědy
a 10 rublů honoráře za měsíc.

Bylo to na mě prostavení okamžikem, a Nadi
jsem nemohl najít slova díky za její laskavost
více prestižním studentům „bežencům“.
Od onoho dne se můj život značně polepšil,
neboť jsem již nebyl tak hladov a mohl jsem
se klidněji dívat do budoucna, a studovat.
Ze vydělaných peněz jsem si pořídil skromný
oblek a perka, a dokupoval si výrobky
k snídani a k večeři.

Samozřejmě jsem zase přišel do své formy,
a nová obnova naplnila znovu mé naděje.
Toho času se někteří kolegové přihlašovali
na „Účetnický kurs“, který pořádala již
nová vláda pro ^{studijní} bežence. Připravil jsem se
tedy na něj, a po čase jsem jej prospěš-
ně ukončil s velmi dobrým prospěchem.
Byly mi vydány vysvědčení a ukončení.

Měl jsem však celý den tak zaměstnaný, že
jsem nevěděl, kde mi hlava stojí. Mraelo
mne to, ovšem bylo porušovat. Těhl jsem, a je!
Ráno do dne jsem si musil připravit lekce
do studijní; o 15 hodině skončilo vyučování
ve škole a já musil jít na hodiny k Ca-
nyrobu. Zde jsem probíral a dal 2 hodiny
chlapcům, to trvalo obvykle do půlnoci večer.
V šest se začínal kurs buchalterský, musil
jsem tedy přímo od Canyrobce do kurzu. Tam
jsem prodléž do 9 hod. večer, a odsud sko-
rem hodinu jsem běžel do internátu. Přivál jsem
vždy tak vyčerpán, že jsem sebou prastil na
postel a spal jako zakitý. Na druhý den se
program opakoval, a tak to bylo den po den.
Těšilo mne však to, že jsem při tom nebyl již tak
hladový, neboť hlad jest věci strašlivou...
Tento kousek života stál za to, směle
se mohlo říci, že jsem v něm prošel, ka-
řil a zvířel. Radoval jsem se, že je vše
již za mnou, ovšem kolo dějin se otáčelo
štěle dále, a přimáčelo s sebou nové události...

Země hrozila cizí invencí, umrtvití kontrarevoluce.
Revoluce v Rusku nebyla ještě u konce.
Vláda držela dosud sociál - menševiky
v čele s Kerenským, avšak dne 22.
října 1917 roku vybuchla nová, tak
zvaná „Oknařská ^{(Rusná) revoluce}“ — v
níž bolševicko-kommunistická partia,
pod vedením Velikého Lenina a Stalina,
porazila vládu menševickou a soustře-
dila moc ve svých rukou. Nepřítelé
bolševiků všemožně nespokojovali život
v kraji, aby přemohly touto cestou vlá-
du vítězů a, aby takto postrádali lid
proti nim. Nastaly z toho ještě větší
smůtky a zavládl takový děsný ne-
dostatek, že byl hlad všeobecný. Teprve
teď jsem poznal, co je opravdu bída, neboť
byla ještě větší než ta první. Obuv
vůbec nikdo nechtěl koupiti, vynu-
ceni u Sapunových jsem také ztratil,
jelikož oni sami teď neměli co jísti.
Od našich z Krymu jsem také nic ob-

držeti nemohl, proto, že sami nic neměli a
nebylo ani nádného spojení. Chléb nebyl
k dostání, a ten nejčernější býval pro
nme největší lahůdkou, jenže nebyl smíten.
Když jsem jej někdy dostal, aneb koupil, tu
jsem myslil, "že je u nás posvícen". Ke chlebu
jsem pil pouze "kypiatok" - rovarěnou vodu
s cikorkou, aneb čistou, bez cukru; na více
jsem si nemohl dovolit...

Podobně bylo i se všemi kolegy v internátě.
Hvěřeteli jsme, co si dále počneme, abychom
nadobro nepoklesli na silách...

A jednou jsem si již roufal... Avšak rozvaha
a první máje vůle vždy zvítězily nad roz-
vážněním, a zase nová naděje naplnila
mé nitro... S touto nadějí jsem se znovu
vrátil do práce a do nových útrap, čekaje
na ráznak... Čekaje na to, že
vláda bolševicko-komunistická přece jed-
nou ^{a se stáke} ozvládně situaci v kraji ^{a se stáke} přivě-
de vše do patřičných kolejí... Čekal jsem!

Ovšak poměry se čím dále tím více horšily.
Vláda komunistická si nemohla jít se
všemi rozumnými řádnými poradit, zvláště
anarchisté se počali dávat neline ve
znaky a v mnoha místech byli v
situaci. Živila občanská válka dále.
Také v Jekatěrinoslavi anarchisté byli
velmi silní, a dovedli soustředit ve svých
rukou většinu počet obviněných, aut, tak že
si dovolili ohrožovat i legální vládu,
a počínali si ve městě velmi troufale.
Na svých obviněných autech propížděli
město křížem-krádem a naráželi na
civilní obyvatele svým počínáním zle
šerým a hrubým. Na obviněných autech bylo
beze čísel jednostranné nápisy, od kterých
probíhala po těle rannice a stýdla krev
v žilách... Anarchisté ovládali situaci města.

Na obviněných stálo několik anarchistů,
ozbrojených od hlavy do paty revolvery,
granáty a vojenskými puškami, ničeho-
nic se svých zbraní otevírali po něčem

Tak hroznou palbu, že ve chvíli se po
chodníci váleli zabít i ranění.

Někteří však bývali v noui. Anarchisté totiž
přepadali námořní četě města, olupovali
lidské přibýsky a přepych a nahubiti každého
svého odporce, a každého, kdo se jim nelíbil.

Takovým přepadením se nevyhnul snad ani
jeden ^(čtvrť) "kravtál" v celém městě.

Kommunistická vláda na tyto nepořádky rea-
govala se všech sil a nařídila, aby každý
kravtál zorganizoval vlastní samoochranu,
která by pomáhala vládě v udržování
nočního klidu a pořádku.

Do samoochrany náležel každý muž od
18 do 50 let. Samoochrana obdržela i
zbraň od kommunistické (partie) vlády
a s ní pracovala v souhlasu a kontaktu.

Také naše čtvrť popláchně očekávala noční
ho přepadení, jelikož zde bydleli všichni kdysi
námořní lidé, pro většinu buržoazie, která se
hala v svoje křiži, a proto hledla na své
bolavé místo nastřeti někoho jiného...

In chvíli jsme v internátě měli tak veliký hlad, že jsme bez ostychu provili naše „buržuj“ v sousto chleba, jiné rady nebylo...

Osi tohoto případu málejší vyjasili, a to tím způsobem, že nám nabídli každému z nás byti v hmotnou pomoc, budeme-li s nimi konati noční hlídky v samostatné. Byla to pro ně velká pomoc, jelikož nás bylo v internátě asi 30 studentů dorostlých, nad 18 let.

A, že hlad je krvavý diktátor, tož jsme museli - chtěj - nechtěj - tuto nabídku přijmouti, a do samoochrany vstoupiti.

Ve dne se tedy chodilo do školy a v noci na klidku: Za to se dostávalo žiarobyte.

Byl to přetěšný a perný výdělek: „chléb-
pouto nejtěšší“.

U počátku jsme se sháněli přes dveře
a pak přes jednu noc. Poradili však, když
hrasil větší nebezpečí, byli jsme na stráži
celou noc.

Hosť na sebe nedali ožemi. dlavko

čekati, a posílati zvědy, aby se přesvědčili
jak jsme silní a bdělí.

Byli jsme právě při ulici Aleksandrovske, když
pojednou zakřičel od Seminářské ulice „Broně-
vik“; podle všeho šel na zvědy.

Byli jsme připraveni my i samobrana ze sou-
sedního kvartálu.

Když se tento obrměnec srovnal s Žukovskou
ulicí, ^{razící} vstříhl jsme se na něj ze všech stran, a že
nebyl připraven na něco podobného, byl ná-
mi rajat a dopraven do komunistického
komisariátu.

Od té noci jsme byli stále v neklidui a na-
pětí. Konečně v noci dne 10. dubna 1918 r.

jme byli znovu přepadeni. Celá naše záloha
ležela na hradbou zděného plotu u vojenské
církvě. Byli jsme obžejeni pouze vintovkami,
které nám vydala legální bolsivičská vláda.
Naše hlídky asi v půlnoci přiběhly s poplašnou
zprávou, že je na rohu Žukovské „Broněvik“.
Dostali jsme rozkaz od svého velitele, býti na
pozoru. Po malé přestávce z rohu vysedlo

asi 10, ozbrojených revolvery, anarchistů, a hna-
li se přímo k našemu krátkému štábu,
aby se nemohlo telefonovat na vládní
bolševický komissariát.

Padl krátký povel našeho velitele...
promová salva našich mluvic děsivě roz-
sedala vzduch... za ní druhá... třetí...

V napětí jsme na ulici neviděli více ni-
koho, tak jako by do země zapadli.

Rozlehl se signál z broněviku a
asi ve dvou minutách zde byla, další
posídka. Začala bitva na život a na
smrt. Klečeli jsme za plotem a na-
slepo stříleli v ta místa, odkud sly-
šely. Anarchisté po nás bili z kulome-
tu a mluvic, že však jsme byli dobře kry-
ti termostou a bradbou, nemohli nám dle-
ho nic udělati. Zatím přijel ještě třetí
broněvik, a situace naše byla beznadějnou.
Ze tří stran na naši brstku se sypaly
kulky, a nebylo více naděje na záchranu.
Štěstí však, že byla tma neprůhledná, jelikož

jelikož elektrické lampy během bitvy byly
všechny roztříškány od kulek.

Pojednou, ležící vedle mne Koucký, můj nejvěrnější
přítel, mi rašptal: „Jurku, ^{umíme} ustát!“ Zač
vlastně tedy máme klásti hlavy, včtyť jsme tu
zůstali pouze my - chudí studenti a všichni
buržoázové jsou pryč, ti na nás vyvrátili!“ -

Vlastně odhodil zbraň, já také, - a již jsme uhá-
něli, kryti tmeu, pryč z neblahého místa domu,
do našeho internátu. A doběhli jsme šťastně.

V internátě byli pouze mladší kolegové,
kteří nebyli schopni nésti zbraň; třásl se všich-
ni strochy. Rychle jsme se s kolegy volkali
a dítali, jakoby nic. Na spaní nebylo ani pomys-
šlení. Hmota nás zachvacovala při vzpomínce
na dnešní přičítě, které jsme před hodinou prodělali.

Šťvalo dlouho, a uslyšeli jsme výstřely blíž
a blíž, pak docela na našem dvoře.
To přechali naše nedobítky, je pronásledováni
vítězi-anarchisty. Ti chrtili také přechali ze sláby
Kolega Zvirbul a Trilěskij. Rychle vběhli do

internátní budovy", avšak Zvirbul byl za-
sažen rukojemí revolucí do hlavy, šel se skácel
ve dvéřích. Triliskij a neporozová zachránili
za dveřmi chodby, které dokotán na sebe přivětl.

Rozvržení anarchisté se vřhli do naší ložnice
a chtěli nás postřeliti. Padli jsme na kolena
a prosili o milost, že jsme bezdomní, chudí
běženci, že hyneme v cizině hladu, že jsme ne-
viní. Tím jsme útěrníky na okenních nečistotili.

V tom se na dvoře rozléhl nový hluk, anar-
chisté nás ponechali a utíkali ven, v obavě,
že snad proti nim přišlo vojsko bolše-
vické vlády.

Po chvíli jsme však uslyšeli znovu hlasy,
již nám známe, která se hnali opět do
našeho dvora. V tom se ozvala někde ze
za našeho domů rána, a jeden z anar-
chistů se skácel k zemi. Nebralo to ani
minutu a již ^{jeho} kamarádi takli přímo
na naši posel. Proměň měl nestranný
jazyk a dírni ve tvářích. Jednu ho
počali křísiti, druhí se znovu obořili proti

prosi mām. Tehnoli nás do koutku a bro-
řili zastřelením, jelikož raněný ukáral me-
mátkou, že rána byla z okna naší ložnice.
Byli jsme bezbranní, a dostali jsme každý ná-
my kolbami a revolvery. Zachránit nás
jedineč důmyšlnost kolegů. Olexy, také Kali-
čova. Když on viděl, co se v naší ložnici snaží
děje, vklouzl do kuchyně, nabral misku čisté
vody, val čistý ručník a počal starostlivě vy-
myvat rány raněnému anarchistu.
Přímě tak změkčil srdce jeho kolegů, že
nás ponechali v pokoji a naživu.
Sami se pak vzdáteli, ponechávají zraněné-
ho anarchistu pod naši péči.

Ze skromě, po odejítí anarchistu z
internátu, prošli jsme „Kareu“ pryč z inter-
natu do druhého internátu kolegů bě-
ženců na „Toměukunckou“ ulici.

Zde jsme se věřili, co nás stihlo,
a byli jsme přijati na noc jako
kolegové, kde jsme přespali do rána.

Děkoval jsem Bohu za náchrumu...
V hlavě mi však kničelo do samého rána...
V očích se mihaly hrozné postavy... a smrděl prach...
Jeskyně jsem vzpomínal na milý domov a věle se
modlil... Ani se věřiti nechtělo, že jsme tak
šťastně vyvázli, s malými pouze protimoradě-
minami, z tohoto pekla, ve kterém jsme mohli
my nevinní chudáci - studenti zahynouti...
Tak jsem usnul... bohatýrským snem.

Probudil jsem se až ráno, když již kolegové
a s nimi i kola byli pro snídani. Prvním mým
oslovením bylo: „Jak to asi na Žukovské do-
padá?“ - Asi za půl hodiny jsem byl pro sní-
dani a již jsme to s „koly“ mazali městem na
ulici Žukovskou, na zvědy. Kolegové nás
ovšem varovali, nás však nic nemohlo zadr-
žeti, šli jsme a dobrá! Zvědarost nás rábila.
A na Žukovské bylo jako po vyměření, nikde
ani živé duše... jen tu a tam po ulici a na
chodnících lze bylo viděti mrdé skvrny...

a ve stěnách domů i v oknech plno dívek od
kulek. Hradba, za kterou jsme leželi, byla prozoba-
ná jako po kumpobiti.

Při pohledu na to vše náš ochvícoval hrůzný
pocit a maskovalo hrůzi touhu po celém těle...
Hlasem mi kmitala myšlenka: „Hlupeši, a to
vše pro kdo? Pro ně, nasadit život v šans - a
pro koho, pro takové „tyssmy“, kteří nás naskři-
li pod koule, a sami se za naši rady
schováli do svých bezpečných bláhů? Fúj!“
Sotva jsem toto dopověděl Kouebí, že naši
rady se rozléhlo přísně: - „Stoj! Kuda jdeš?!“
Čístali jsme na místě jako bleskem zasažení,
nemohouce ani slovo pronést. „Studěný?!“
„Zasogii!“ - velel nám ozbrojený od hlavy do
paty anarchista.

Časli jsme vrašky do dvora, a tu, ó běda!
schledali jsme celou řadu našich kolegů, kteří
včera večer čístali po nás ještě na bojišti.
Byli přemoření a pochybí. Ted zde stáli
jeden vedle druhého podél vysoké stěny domu.

Na povel jsme museli prodloužit její řadu a čekat napjatě co bude dále... Kolem stálo několik zbrojnošů a bezohledně s námi zacházeli. Když bychom byli vysvětlili svoji nevinnost a neštěstí, nesměl však nikdo jediného slova pronést...

Na několik vteřin přichvátnulo ještě několik anarchistů, se všech stran nás obklopili a machystickou abramí nás odváděli k Prospektu a Prospektu dolů, městem.

Bylo nás 22 chudých studentů... s buržoazií nebylo nikoho, ti byli v bezpečí v úkrytech. Šli jsme jako ovce na košer, ^{perážku} nevědomce kam... Cestou jsme potkávali mnoho svých kolegů a známých studentech, kteří spěchali do škol k vyneřádání, všichni na nás jen soustrastně pohlíželi, pomoci nám však nemohli. — Nesli však ovšem ~~práve~~ ^{práve} měst do škol...

Nakonec se průvod zastavil před budovou na jakési boční ulici. Na několik málo minut jsme byli vedeni mezi dvěma

Časemmi ozbrojených anarchistů do
jakéhosi podzemního sklepení s ma-
lými okénky. Bylo zde docela prázdno,
jen při jedné stěně stála stará vyho-
zená lavice a všude bylo plno smetí.

Kde nás vyslýchali a týrali. Vyslechů
se zúčastnil i sám Markov, velitel a
vůdce anarchistů, v kterém jeho sou-
penci zpirali: „Náš batko, car i Boh
od Čaplina do Poloh“ - to byl terén, kte-
rý ovládali. Po celý den jsme nedosta-
li nic k jídlu, ani k pití, ať rečur kou-
rel černého, tvrdého chleba a trochu vody.
Měli anarchisty byli také dva idejní a-
narchisté, studenti Vysoké školy báňské,
Latysš, kolegové našeho spolubydlícího a
internátu Zvirbula, který byl také Latysš.
Oni mi tajně vyprávěli, že zítra budeme

podle rozsudku Štábu všichni rozstrílení.
Ta zpráva se dostala tajně i na veřejnost,
která se zasadila o naši záchrann. na Štáb
anarchistů přicházeli delegace od škol a úřa-
dů a protestovali proti zločinnému rozsudku.
Anarchisté však byli neúprosní. Naššestí ve mě-
stě dleli ukrajinští gardějci z Petrohradu, zva-
ní „Serdžuki“, a ti se zasadili o naše propusť-
ní. Dvakrát anarchisté odmítli jejich požadavek,
teprve po třetím ultimatu, nepropustí-li nás okam-
žitě, provedou děl k našemu osvobození. Anar-
chisté byli nuceni uposlechnouti a nás propustiti.
Při našem odchodu byl Lvivul znorn uprosněn,
abychem všichni zmizeli z města, jinak nás vyvraždí.
Ukrývali jsme se s kolou a jeho rodící na vesnici
až do zlikvidování anarchistů sovětskou vládou.

Klid ovšem nemastal, jelikož území Ukrajiny okupo-
vali Němci a nastolili vládu hetmana Skoropad-
ského se sídlem v Kyjevě. Byl zde i rakouský pluk,
a v něm mnoho českých vojáků. Jednou jsem měl
velké překvapení, když jsem seděl na lavičce na pros-

pekle, a tu vedle mne se usadili dva
makorští vojáci, oba mladí a mluvili spolu
česky. Chvilku jsem vědomě maskoval, oba
vzpomínali na domov. Velmi mne to dojala,
a nevědomé jsem se, promluvil jsem na ně
česky. Obě byli krásně překvapeni, začali
se mne velmi vlídně vyptávat, kdo jsem
a odkud jsem se sem dostal. Když jsem
jim vyprávěl o původu rediců a o steho-
vání Čechů na Volyn, velmi je to zajímalo,
a říkali, že o tom budou vyprávět doma,
rádi-li se z Polska domů. Stali se mými
přáteli a došla mi přimášeli každý den
jídlo z vojenské kuchyně. Jedou se jmenoval
Karel Vlk, a druhý Josef Hrubina a
byli z Hradecka. Velmi mne a mé novici
podporovali, aršak naše měli přesnu, tak se
před odchodem přišli rozloučit; mne jsem
jim děkoval za jejich přátelství, které
bylo tím vzácnější, že v tak dalekém Polsku
jsem se sešel s vojáky z matčina kraje.

Konečně přišel konec Škalmího roku, který p-
bíhal s mnohými přestávkami, a jelikož okupa-
ní armáda německo-rakenská poněkud uklidnila
situaci na Ukrajině a dala do pořádku čele-
nice, vypravil jsem se na cestu domů na Volyn.
Byla to z mé strany nemalá ztráta a riziko,
jelikož jsem měl peníze sotva na lístek a
plavky byly hojně průplně, jel se porétně
v nákladních vagonech a často i na střeše.
Od Sinělmikova k Znaměnce a k Berdichevu
jsem jel také na střeše, a byl jsem rád, že
rubec jedu, ani jsem necítil, že mám hlad,
neboť jsem byl v cestě 4 dny. Konečně jsem
vystoupil na zastávce v Žičerě, tři km. vzdále-
né od Kopeč, a byla to pro mne chvíle nejšťá-
stnější, když jsem známou cestou vykračoval
k domovu, kde mne naše rodina nečekaně
radostně vítala s otevřenou náručí. Vypra-
vění nebylo konce. Znědově jsem po 4 letech
prohlížel každý koutek domova a vesničky,
navštěvoval své kamarády, děťáta, příbuzné,

přátelé a známé, a pak krásné okolí
Kopce, kde jsem vyrůstal, které jsem tak
mít rád v dětství a na které jsem tolik
let v daleké cizině vzpomínal. Byl
jsem neomluveně šťasten, že jsem již doma,
v bezpečí, kde mne nikdo neohrožoval.
Vše to, co jsem za tu dobu prožíval v
daleké cizině, rozbourané a rozrázněné, pl-
né hrůz, hladu, bratrovražd a bíd, se mi
zdálo býti nečtým strašným snem,
jakýmsi strašlivým dramatickým fil-
mem, se kterým, jak se mi zdálo, jsem
prožíval osobně tu nejdramatičtější ú-
lohu, film hrůzostvořný, napínavý o
sobě samém, o mém obviřeném stále
šir³otě, o mém zmařeném mládí.

Doma jsem byl opravdu šťasten, pomáhali
jsem rodičům dávati do pořádku zmařené
naše hospodářství, které bylo vydrancová-
no a zničeno válkou, když rodiče a celá
naše rodina byla se rytmaností v trosku.

Pomalou se blížil podzim a doba pokračování ve studiích, a tak oba s bratrem Alexandrem jsme odjížděli do Žitomíru, hlavního města Volynské gubernie, kde jsme před válkou studovali. Jeli jsme ovšem makedoně, jelikož jsme řádných jistých zpráv o školství v té revoluci dohody vůbec neměli. Šťěstí nám ovšem tentokrát opravdu přálo. Školství jako takové prosperovalo, ale vláda v Žitomíru a na Ukrajině přecházela z ruky do ruky. V bývalé semináři, v té době přetvořené na pedagogický institut, jsme byli přijati a ubytováni ve studentském internátu, t. zvané burse, ovšem bez stravování, to neexistovalo, a studenti byli nuceni obstarávat si obživu sami, jak dovedli. To jsme doma předvidali, a tak maminka nám na cestu připravila suchary, různé krenky a podobné a také sádlo a slaninu, v kterých jsme si sami vařili, hlavně bratr Láša.

Při té nemáři vyživování jsme byli i tak podnikari, že jsme si dovedli i peníze vydělávat a to tím způsobem, že jsme s kolegou Josefem Vlkem z obce Českého Břazova dali dohromady malý obchůdek a internátě a prodávali jsme kamarádům studentům zboží pro své potřeby: chleba, hejnsky, cukr, usminky a hlavně také kuřivo, pokud to bylo oršim k sehnání, a takto jsme si a novici alespoň částečně vypomáhali, bylo to velmi důležitě, jelikož i rodiče doma neměli nažbyť. Toto živobytí se shánělo oršim velmi ztěžka, jelikož ve městě i po celé tehdejší Ukrajině byl velký neklid a vláda přecházela z ruky do ruky. Právě v té době německí internati a Kyjevě ustanovili pro Ukrajinu vládu a čele s hetmanem Ukrajinou Skoropadským, nad kterým to zřizemím drželi ochrannou ruku. V té době po celém území se šířilo hnutí protihetmanské, a čele s atamanem Semenem Petljurou, bylo to hnutí celolindore-ukrajinské.

Mimo to, o území Volyně se také hlásilo Polsko,
a tak v prostoru Žitoměru - Šepetorky - Bordinčova
Kyjera a Novogradu Volynského se stále válči-
lo. Do těchto bojů se dostalo kolem 200 našich
studentů, kteří navrborali do řad hetmanů
naš tělovíkář, který byl důstojníkem u hetmanů.
S ním byli naše chlapi naplátnuti už ke Kyjeru,
kde je petlivoreci rajali a pak propustili, oršim
mnozí padli a ti, co se vrátili, ztratili školní rok.
já jsem se Lašou, po zkměnostech s anarchisty a feka-
křimostarě, nedal do nové solze stáhnouti. Když
ukrajinskí kozáci pak vstihli do Žitoměru, vyražili
přes 2.000 židů, byl to strašlivý pohrom všech židů
napořád. Po tomto masakru jsme s bratrem a ně-
kolika kamarády utíkali domů směrem na Novo-
grad Volynský pěšky 60 km. Byla to jediná volnější
cesta k Šepetorce a k jihovýchodní železné dřiáze.
Vedud jsme pak nákladním vlakem dojeli do Še-
porky, před vstřelováním, a pak dále k domovu.
Tak skončila naše poslední studijní cesta, plná
hrůz a nebezpečí, avšak štěstí nam tentokrát přálo.

Doma v Kopečce a v Malorane

Radost z maselného májového domu byla ohromná, jelikož nyní se dozvěděli od německých vojáků, vracejících se z Ukrajiny, že v Žitoměře probíhají boje, a že tam zahynulo také mnoho studentů, proto radost byla tím větší.

Žili jsme pak u rodičů a pomáhali pracovat doma i na polích.

V roce 1920 klid byl znovu narušen novou válkou mezi Polskem a Ruskem bolševickým. Fronta se přesunula přes obec několikrát, a také stála po určitou dobu za Kopečkou. Poté Poláci ustupovali až k Varšavě, kde sovětská armáda byla poražena nad Věsilou a Volyní západní po Brestském míru připadla Polsku.

Když se poměry částečně uklidnily, občané ryhládávali vhodné učitele pro své obce. Začal jsem tedy na žádost občanů ryhládovat soukromě skupinu dětí doma, v našem sále. Hořák zanedlouho si přijeli pro mne z Malorane pan starosta Václav Šorma a pan Antonín Holubička,

kteří se o mně dozvěděli od p. Fořta z Koprce.
Bez dlouhého váhání jsem s nimi odjel na
Maloměřice a po prohlídce školy a obce
jsem se rozhodl, že zde zůstanu, ovšem proza-
tím na škole soukromé, státu ještě nebyly.
Po pozvání, kterého jsem se také zúčastnil
co host, byla na obecní schůzi prakt. uzavr-
něna dohoda se mnou a stanoven učitelský
plat, a to: 36 púdů přemice a 36 púdů žita,
což se rovnalo: 6 metrů přemice a 6 g žita na
rok. Souhlasil jsem na to, jelikož jsem věděl,
že co nevidět polská vláda a školní úřady
dají státní školství do pořádku a bu-
de po starostech. Než se tak stalo, tento
plat nikam nestáčil, ani na jídlo. Bylo
tedy usneseno na obci, že obědy budou obstará-
vati v rodinách žáků, postupně týden v
každé rodině. To šlo, maminky dobře vy-
řizovaly, volně tam, kde měly srovnanou
dcerku, mimo to mi posílali štědré rabi-
jíčky do školy, a také mne hodně podporovala
rodina pana starosty obce p. Václava Fořty i jiné.

Ve škole státní v Malované

Jelikož práce v soukromé škole se představovala neutěšeně - člověk byl závislý od každého občana, a peněz málo, směřil jsem se tedy k tomu, abych byl učitelem státním. K tomu bylo zapotřebí, aby byla škola v Malované přetvořena na školu státní.

Několikrát jsem se o to ucházel na dubenském okresním školním úřadě, až nakonec se mi celá věc podařila. Malovanská škola byla přejmenována na školu státní a já jsem byl jmenován státním učitelem ode dne 7. února 1921 roku. Bylo ^{období} to inspektorování velmi poctivého p. inspektora p. Herlichy.

Moje postavení se tímto poměrně zlepšilo, a to - v první řadě tím, že jsem se oprostil nadobudlé občanské a závisel pouze jako státní úředník,

od školní vlády ve funkci řídícího školy
Finanční můj poměr se ovšem na počá-
tku zlepšil velmi málo a to proto, že
tehdy peněžní valuta byla nadmíru
kolísavá, takže kurs peněz na začátku a
ku konci měsíce byl obrovsky rozdílný,³⁾
a nemohlo se za obdržené peníze
skorem nic koupiti. To však bylo pouze
přechodné. Během času se peněžní valuta
ustálila, a vydělávané moje slušné se unos-
ovalo a vyhovovalo životním mým po-
třebám.

3) Při těchto kolísavých peněžních poměrech,
cena peněz prudce a rychle klesala, např. počá-
tkem měsíce za moje slušné se mohlo kou-
piti - dýme tomu - 2 centn. přemý, a nakonec
měsíce - 0,5 centnárů.

Tedy jsem si koupil např. zlatý prsten s
kamenem, a zaplatil jsem za něj 3 mili-
ony pobských marek, a asi za 2 týdny jsem
dosaňoval 7 milionů marek.

Kwalifikace učitelské.

Mařarění do stavu učitelů státních si vyžádalo ode mne mnoho dalších obětí a mnoho iromné práce k dosažení plných učitelských kvalifikací.

Státní školní polská ústava vyžadovala si od nás všech, kteří jsme měli vzdělání nepolské, abychoťm natygli polských kvalifikací, pomocí pořádaných pracovních kursů a ~~konáním~~ zkoušek při školním Kuratoriu v Rovně.

Bez váhání tedy jsem se dal do té nové práce, jelikož nevykonání zkoušek a nedosažení kvalifikace učitelské znamenalo strátu práce a propuštění ze služby státní.

Tedy ihned v 1921 roce jsem se zúčastnil „Państwowe go kursu ogólnowszatczego“ v Dubně a ukončil jsem jej s dobrým prospěchem. [Státní kurs všeobecně vzdělávací].

V roce 1923 jsem prošel „Państwowy kurs uzupełniający“ w Dubni.

V r. 1925. jsem ukončil I. „Państwowy kurs końcowy“ - w Miroszowie.

V r. 1927. jsem se zúčastnil „I. Państw. mho kursu češtiny v Lucku“.

V r. 1930. - „Koncový kurs češtiny v Lucku“.

V r. 1929 - za jeden rok - jsem vykonal dvě velmi vážné skoušky při státním učitelském ústavu v Ostrohu nad Horymi,

a to I. skoušku z předmětu „Metodyczno-pedagogicznych“ a II. - z předmětu „Artystyczno-technicznych“.

V tomtož roce jsem se chystal vykonal ještě třetí - a to nejvážnější a nejtěžší skoušku - z předmětu „Humanistycznych“, t. j. z literatury a jazyka polského, zeměpisu, přírodopisu a historie, byl to kurs t. z. „Wysoko kurs“.

Tuto skoušku jsem však ^{neukončil} ~~pokřte~~ a to proto, že školní Inspektor p. Stefaniak

schledal při školní visitaci u mne ve škole, že postupy žáků byly výborné a celé vedení školy ^{výslovně} chvalitebné, tedy čá-
dal Ministerstvo školství ve Varšavě
a to, aby mne, jako velmi dobrého
učitele, sprostilo konání humanis-
tické skomůtky.

Prosbě p. inspektora bylo vyhověno
a reskryptem M.W.R. v. P. ze dne 20. IX. 1929 ro-
ku, Ar. II. 23445/29 byl jsem sprostěn ko-
nání dalších skomůtek.

Tímto spisem, díky vlastnímu při-
činění, byla moje snaha kormována
plným úspěchem a já jsem dosáhl
plných učitelských kvalifikací v Repub-
lice Polské, včetně kursu nejvyššího.

Na tom však nebylo dosti, jelikož k dosa-
zení úplné kvalifikace, každý učitel musel
vykonat i t. zv. „spisovatelku“ čili
„egramin praktyczny“ ve své škole.

Do této skoušky byl učitel pouze
učitelem ^{provzatímky} nestatým, „tymczasowym“.

Tuto skoušku bylo třeba vykonati do 5. let,
ode dne dosažení kvalifikace první;
pak teprve byl člověk „statým kwe-
lifikowanym nauczycielem publicznych
szkół powszechnych Rzeczypospolitej Polskiej“.

Tedy, bez dlouhých odkladů jsem se začal
připravovati doma ke zkušebnici.

Následovně, v r. 1930 jsem prošel v Dubně t. 20.
„Przygotowawczy kurs do egzaminu praktycz-
nego“, s prospěchem výborným.

V r. 1931. jsem prošel druhý kurs „Przygoto-
wawczy“ v Křemenci, rovněž s výborným.

V roce 1932 a 1933 jsem studoval doma
a dne 20. února 1934. roku jsem konal
praktickou zkoušku ve své nově vystavě-
né škole, před státní kvalifikační
komisí. Zkoušku jsem vykonal výborně.

Touto praktickou skúškou som dosiahol
stupne učiteľa stáleho - "etatsného".

Na to - dne 29. I. 1935 r. som obdržal od ^{ukrajinského} Min-
isterstva v Rožne "Dekret ustanovenia", a
dne 21. I. 35 r. som složil v dubenskej
školskej inšpektoráte predpísanou štát-
nú učiteľskú príslužku ako ^{rieditel školy} kierochnik školy.

Po dosiahnutí plnej učiteľskej kvalifikácie
som pokračoval v ďalších štúdiách na
kurzoch, a to: V 1934. roku som bol súčas-
ťou na "Vakacyjnym kursie programovo-
prirodniczo-geograficznym" v Ostrohu.

V r. 1935 na "Vakacyjnym kursie progra-
movym trygometryczno-geometryczno-arty-
stycznym" - v Rožne.

V r. 1936 na "Kursie programowym" v Dubne.

Toto byly kurzy špeciálne, vyššieho
stupne, pro vyššiu kvalifikáciu učitel-
skú a riaditeľskú na školách vyššieho
stupne. Toto bolo štúdium výberové, tak
nazvané "inspektorskie".

MOJE ZÁSADY A IDEJE.

- Mými zásadními a životními ideály byly:
- 1) svědomitá a účelná práce ve škole, i v obci a doma v rodinném kruhu.
 - 2) Rádná výchova mladejší generace vůbec - /t.j. mládeže, kterou jsem rostl škole již odrostlou a mládeže, kterou jsem vychovával ve škole/- aby převyšovala svoji vzdátnost, inteligenci, vzděláním a morální uvědomělostí generaci předchozí, starší, kterou jsem rostl v Malované.
 3. Kulturní a společenské povznesení úrovně naší zanedbané obce.
 4. Vzdátná literární činnost pro povznesení naší české menšiny v Polsku.
 5. Šťastný rodinný život.
- Těmi to rytmickými ideály a zásadami jsem se řídil ve svém dalším životě.

Práce ve škole a v obci

Jsem od prvního počátku ihned věnoval své veškeré síly a schopnosti. Svým zá-
kladem jsem se vynasnažil dáti ve škole
maximum vědomostí, t.j. tolik co jich
mohli obsáhnouti svými schopnostmi.
Podával jsem jim daleko více vědy, nežli
školní programy obsahovaly a vyřadova-
ly, podával jsem jim tolik, co - dle mé-
ho přesvědčení - potřebovali budou ve
svém příštím životě.

Cíl svůj jsem dosáhl dle svého přá-
ní, o tom mne přesvědčili sami žáci,
a pak školní inspektoři při svých
visitacích.

Moje škola bývala vždy vzorem pro všeh-
ny školní školy nejen postupy mého
žáctva ale i svým zářivým vzhledem.
Na veřejných učitelských konferencích
jsem byl staven za vzor jako výborný

učitel a „pedagog.“

Ve své škole jsem si vlastním přičiněním seřídil bohatý přírodní kabinet, pro který jsem sebral mnoho nejruznějších exponátů z oboru přírodovědeckého, a mnoho jiných pomůcek vyučovacíích, které mi vždy bývaly nenahraditelnou pomocí v mé pedagogické činnosti.

Největším a nejbohatším školám našeho okresu jsem se v tomto ohledu vyrovnal, ba všechny jsem je převýšil.

Chloubou mého kabinetu byly vycpaniny ptactva a zvířiny. Mezi svými exempláři jsem měl také orla-supu, divokého kance, srnce se srnkou, lišku, sbírku našich opřených dravců, brodivců, a právě všechny představitelé našeho ptáčího světa.

Školní maji. inspektoři nazývali — „škola - muzeum“ a radili sousedním p.p. učitelům, aby dělali exkurse do mé školy.

Občanská a společenská

činnost se soustřeďovala hlavně na kulturním
porozumění obce a občanů vůbec.

Největší pozornost jsem věnoval mládeži a
dorostu, jako budoucím budovatelům našeho
občanského života. Chtěl jsem totiž tu
mládež, kterou jsem vedl do života, a
kterou jsem po léta vzdělával, přerý-
chovat a obát jim racionálnější směr-
nice životní a občanské, neboť, mu-
sím přiznati, že jejich otcové, a vů-
bec mladší a středních let hospodá-
ři, byli málo osvícení a proto ne-
mohli vésti svoji obec tak, jak
toho vyžadovala průlomná doba.

Pro mládež jsem vedl každoročně
pokračovací večerní kursy: češtiny, polštiny,
ukrajinštiny, ba i ruštiny. Zde se věnovala
velká pozornost zvláště matematice a také
zeměpisu a vlastivědě. Látky vyučovací
se čerpala hlavně ze života, a tím se spě-
lo k účelnému a praktickému přípra-
vení pro život a pro práci v obci.
S radostí konstatuji, že tohoto cíle
jsem dosáhl, neb vlastně ta mládež,
mnou vychovaná, daleko převýšila svým
vědomostním generací starší, a již na
Polska byla u vedení všech organizací,
jimiž v Maloravě existovaly.

Byly to: „Odbor České Matice Školské“,
„Sbor Dobrovolných Hasičů“, „Koopera-

kyva, „Mlékárna“ a „Divadelní a Pěvecký
Spolek“. Největší satisfakcí pro mne-
vychovatele bylo to, že moji chovanci
si v této spolkové práci velmi čile
a moudře počínali, a jen ve výjimeč-
ných případech potřebovali moji radu.

Velmi oživeně se pracovalo s mládeží
v divadelnictví. Dozorka se systematic-
ky hrávaly 3-4 divadelní hry.

České pěvecký spolek^{kyškola} byl velmi činný,
mládež chodívala obvykle dvakrát
v týdnu na „zpěvy“, k procvičování zpěvu.

Tržba z divadel byly dosti znač-
né, jelikož se u nás divadla hráva-
la velmi dobře, a návštěvy byva-
ly četné, z velmi širokého okolí.

Z divadelních příjmů, jsme koupili
obecní zvon, skorem všechno havičské
nářadí, ohradili jsme hřbitou dokola
drátěným - síťovým plotem, postavili
jsme velký pomník na hřbitově,
pořádili všechny divadelní dekorace
- / maloval jsem ty dekorace já se svými
bývalými žáky - Jiřím Řepikem, Vla-
dimírem Mansfeldem (+), a Vladimírem Ho-
lubičkem / —. Větší částka peněz byla
věnována také na vybudování nové
školy, kterou postavila obec mým
úsilovným přičiněním v 1931 roce.
Vybudováním krásné školní budovy a dobrým
vedením veškerých organizací jsme
postavili naši obec do řady předních
českých osad na Volyni.

Tato kulturně osvětlová činnost
se mi dařila opravdu obdivuhodně,
snad proto, že již od přirody jsem
byl kalozem velmi citově. a
toto vlastní citové kalozem jsem
dovedl přenést na praré místo,
do srdcí mládeže, kterou jsem
vedl, a také do srdcí dospělých,
jimž imponovala moje snaha
a dovednost. V krátké době jsem
dovedl tak ovlivnit celé své prost-
ředí, že se v obci bere mále nic
nepodnikalo a nerozhodovalo.
Vřady jsem byl zván a vřady
platila mále rada, všichni
mi věřili a nechali se vésti.

Vě rolním čase jsem se věnoval
v malé míře malování a řezbě.
Čel jsem srostlé polské literatury,
jelikož toho vyprávěla i sama mat-
nost jako učitele na státních
prošských školách a také rájem,
který ne mne vbudila tvorba Mickie-
wicze, Lermontowowa, Herowského, Sło-
wackiego, Kochanowského a jiných slo-
ných polských literátů a básníků.
Nejvíce mne zajímala tvorba básníků.
Básně jsem hojně miloval od dětství a
velmi rychle jsem se básním věnoval.
V tom jsem miloval přimět na všech
školách, takže mne obdivovali nejen
spolužáci, ale i učitelé a profesori.
Často, již od dětství, jsem se pokoušel
personati a tvořiti vlastní básničky a opar-
du se mltu dárů.

6
Mým nejoblíbenějším předmětem a do-
bré studiu na školách ruských, bý-
vala vždy literatura, která je opravdu
bohatá a krásná. Byla to literatura
klasická, světoznámá irovně, jak v pro-
se, tak i v poesii, na kterou se na ško-
lách kladl velký důraz, zvláště pak
na rytmické básně. Těm jsem
se měl velmi snadno a dříve mo-
hly v paměti recitovati obsáhlé bás-
ně Iřkima, Lermontova, Tichovského,
Kolezova, Nekrasova a také ukrajin-
ského básníka Tarase Ševčenko, kte-
ré jsem měl velmi rád, pro jejich
zřetelnost a pravdivost vlastnee-
kou.

ne méně jsem o všem mluvil i naši
rodnou literaturu českou, ačkoliv jsem
ji neměl možnost poznati na svých
studii na různých školách. Věnoval jsem
ji proto mnoho času ve studiu souk-
romém, ať už pak v době na Polsku,
když na Volyni byly pořádány kursy češ-
tiny pro učitele národnosti české, na kle-
ných ryčtorali české profesori z Brna. Tyto
průběžné kursy pořádala Česká matice škol-
ská v Lnu. Na 1. kurse ryčtorali prof. Kollaja
a Vrána. Na druhém zase prof. Kollaja a
prof. Parma. Na třetím: znovu prof. Kollaja
a prof. Vrána, ředitel Učitelského ústavu v Brně.
Všichni tyto významní pedagogové se velmi
zabývali o poměrech českých na Volyni.

Činnost literární.

První básně jsem začal psát jako student na svého studia v Jekatěrinoslavi, v jazyce ruském a také ukrajinském. Pak v Žitomíři, kde máje básně „Hla beruho naučymy čepreho Hukarockomyj“, mému spolužákovi, který zemřel na tyfus, — byla přednášena mnoh na jeho pohřbu na hřbitově, a udělala mi mezi spolužáky a profesory popularitu.

Z českých básní jsem tehdy napsal „Křižák“ a „Proboštní rlosti“.

Pak jsem pokračoval na Volyni při své učitelské práci na Malorossě, kde jsem napsal na 150 básní, pro časopisy „Hlas Volyně“, „Buditel“ a „Krajské listy“. Tyto časopisy šly také do Československa, do Ameriky a do Kanady, k našim bývalým krajanům, kteří se vysťahovali, a také do Argentiny.

Mezi volynskými krajaný mi říkali „volynský slavík“, a redaktor Ferný: „volynský Erben“.

V roce 1943 počet básní stoupl na 200.

Byla to lirika, básně epické, legendy a také eposy.

Některé z mých básní byly rhymobné a spi-
raly se v našich remicích. Na „Hymn volynských
sokolů“ a na básně „Šedesát let mlo“ byl vypro-
konkurs a obě vyhrál p. Martinovský z Volky,
dirigent a hudební skladatel. Komponoval a zpí-
val také p. redaktor Permý. Píseň „Šedesát let mlo“ zpí-
vali v Podhazci při pohřbu občana Uhliře, který
byl na Volyni tehdy právě 60 let. Tato píseň a
„Hymn vol. Sokolů“ mi zazpívali volkorští sokoli
ve vlaku, když jsme jeli v roce 1932 na Vsesokols-
ký slet do Prahy. Většina mých básní byla psána
v duchu vlasteneckém, pro udržení našeho čestí na Volyni
a úctě. projevem literární činnosti bylo vydání dro-
učm'ku kalendáře volynských Čechů. Třetí ročník
přivnímala sněžová válka připadlím Polska.
V literárním kroužku tehdy se účastnili: Josef Vlk, učitel,
Karel Pulpytel, učitel, Josef Faitík, redaktor, Josef Rejz-
vypomocný redaktor Faitíka, Vladimír Fick učitel, An-
nám Flengr, statkář a Bohalubra Jan Reál. Všichni jsi
byli literárně činní, někteří v próze, někteří se básni a
ršístmi se dopisovateli našich volynských časopisů.

Důležitá životní rozhodnutí.

Proje mládež od 10 let jsem strávil mimo
otecský dům na studiích a internátech, kde
mi vždy chybělo břejině konalo domova.
Od 15 do 20 let v rozhodném tisku byly ty
doby nejtvrdší, prosíval jsem je se psanec a bla-
du, chudobě a často s navazemím vlastního ži-
vota. Často jsem si roufal a jen moje první ruce,
a láska k obrácením domova ve mne udržovaly
naděje, že jednou všechny trampoty skončí a do-
kám se šťastného života zase v rodinném kruhu.
Právě, když jsem se po letech šťastně vrátil domů
do Kopce, a když jsem přišel na školu v Malo-
raně a znovu byl osamocen, v nedostatku se
stravováním, navrála ve mne touha založit
šťastný rodinný život a skončit s osamocněním.
Jednalo se tedy o vyhledání vhodného dítěte.
Do té doby jsem žádnou vážnou snámost ne-
vyhledával, ač možnosti jsem měl dostatek,
nechtěl jsem však, než se osamostatním a
než budu mít odpovídající postavení.

Na rolku družky svého života jsem měl
názor velmi reálný, bral jsem věc velmi vážně,
a řídit jsem se vždy tvrdými zásadami a
odvrou logikou. Hledal jsem dívku prostou,
charakterní, nelehkomyslnou, anebo dočasnou,
a hlavně také s dobré české rodiny, nej-
raději z rodiny venkovské - selské, niko-
liv městské. Hrál jsem totiž vždy přednost
naším lidem venkovským, kde bývalo stále
zakotveně nerokašné česství, a tudíž i na-
děje v udržení a vytvoření rodiny opravdu české,
jak tomu bývalo u nás doma. Takovou rodi-
nu bývala v Malomane rodina Linhorů, kde
měli na statku 3 pořádné dcery a 4 syny, všech-
ny dobře vychované a hospedárné. Moje rol-
ba tedy padla na nejstarší ze tří dcer, jménem
Helenka, kterou jsem si vyrobil a popjal ad
družku svého života. Dne 24. září 1922 jsme
pak slavili svůj sňatek a založili naši
Lorstuca rodinu v Malomane.

Foto z 1922 roku.

Před snatkem.

V den sňatku - 24. IX. 1922 r.

Linhov rod.

Rod Linhov pocházel z Čech, odě Skalice
české, ze vsi Lhoty pod Hořickami.

Tam ode dávna bydleli a hospodařili na
svém statku přestkové Linhova rodu.

Posledním majitelem tohoto hospodářství
byl Linha Josef s chotí Kristinou.

V roce 1871 oni prodali svoje hospodářství
ve Lhotě a odstěhovali se na Volyn
s dvěma syny - Josefem a Karlem. / Tento star-
ší syn Josef je otcem mé choti Heleny /

Po přejezdu na Volyn Josef Linha se
usadil na Moskovčině, kde si koupil
asi 6 morgů polí a později si spachtoval
ještě kolem 20 morgů na Marmě
a bydlel tam nějaký čas i s rodinou.

Když mu zemřela choť Kristyna, děda
se oženil podruhé s vdovou po Drbohlavovi.

Když vyrostli synové Josef a Karel,
otec je rozdělil tím způsobem, že
Karlovi koupil hospodářství na Krupě,
a staršímu Josefovi dal majetek na
Morkovštíně. U něho byl také na výměn-
ku. V roce 1905 zemřel, a je pocho-
ván i se svojí chotí na Morkovštín-
ském hřbitově.

Starší syn Josef se oženil v roce 1894
s Annou Loudovou, dcerou Václava
Loudy a Antonie - z Morkovštiny.

Josef a Anna Linhartovi byli rodiči mé
choti Heleny.

Před Loudou, z kterého pochází máje
tchyně, bydlel v Kolíně nad Labem.

Děda Louda pocházel se statku, z obce
Chotusice, a babička ze Starého Kolína,
z rodiny Svobodové.

Když se Václav Louda oženil s Antonií

Svobodovou, žili pak nějaký čas v
městčku Libicích, a odtud přijeli na
Vohyni v roce 1871. Po přistěhování
na Moskovětinu koupili asi 8 morgovů
polé. Měli synové: Josefa a Lejzika.
Josef - otec nyní žijícího na Moskovětině mého
švagra Václava Loudy, zemřel v roce 1916.
Lejzik - předčlil hospodářství po otci.
Zemřel v roce 19... na hospodářství
obdržel starší syn Jaroslav Louda.
Je tu dcer Václava a Antonie Loudových,
nejstarší - Anna je matkou mé manželky.
Prostřední - Lejzicka, se provdala do Podha-
jí u Dubna za Václava Hloru, a byla
tehdy mého mladšího bratra Jemka.
Nejmladší - Antonie, se provdala za
Václava Valáška na Moskovětině a
tam dosud hospodář.
Děda Václav Louda zemřel v roce 1920, babička
v roce 1927. Jsou pochováni na Moskovětině.

Rodina Josefa Linhy.

Rodina Josefa a Annny Linhových se tedy usadila na Moskovětině. Spočátku měli jen malé hospodářství, takže byli nuceni skromně žít a nějaký čas obdělávat pole kravským postahem. Měli tyto děti: Karla, Josefa, Antona, Helenu, Antonii, Jaroslava, Krystym, Vladimíra (který v dětství zemřel), a Václava. ^{Poznámka:} (Václav padl v r. 1944 pod Anklou).

Nejstarší syn Karel se zastřelil pro nestátnou lásku v 1918 roce, a je pochován na Malovanském hřbitově.

Památka - Josef Linha byl velmi praktickým a pracovitým hospodářem. Byl tak přičinným člověkem, že mimo vedení hospodářství dělal také beduárnu a v létě cihly. Proto také jeho hospodářství vrostlo na Moskovětině z 8

na 40 morgů a k tomu přikoupil na
Malované od německého Millera ještě 34 morgů
polé s výstavbou: dům, chlév, sýrňar,
2 stodoly, a pěkný ovocný sad.

Hospodářství na Malované dal do nájmu
a sám s rodinou hospodařil na Moskor-
štině, až do 1. světové války /1917/. -

V roce 1915 byli Moskorštinští nuceni
opustiti svůj domov a odjeti od ležící
role fronty do tylu ruské armády.

Po celá 2 léta bydleli Linhorovi u Vla-
dimíra Volynského, než se mohli zase na-
vrátiti zpět na Moskorštinu. Avšak po
návratu, doma na Moskorštině byla
všchna výstavba hospodářská zni-
cena, nebylo tam docela kde bydlet.

Ak Hospodářství Malovanckém stavby však
zůstaly, tedy se panství rozhodl pro
nákup na Malované.

Na Moskovštinské hospodářství do
jžděli z Malované. Pordeji se tam
madili hoři - Josef a Tomík a vedli
hospodářství ~~na~~ pomocí Helenky anebo
Tomičky.

V roce 1922 pramáta rozdělil hospo-
dářství na Moskovštinské Josefovi a
Tomíkovi.

Josef se oženil s Anastasií Řepkovou
z Malované, a Tomík s Emilií Rejzkovou
z Krupy - Hranice.

V roce 1922 se provdala Helenka za mme.
O rok později - Tomička, vrabla si Vládi-
míra Řepíka z Malované. Byli spolu
šťastní, avšak po půl roce Vládův zabil
bleh a Tomička zůstala vdovou.

Do čase se provdala za Jindřicha
Kůrku z Malované.

Třetí dcera Kristýna se provdala
za Václava Krmářského z Malované.

Každá dcera obdržela od rodičů
věnem po tři tisíce rublů carských
ve platě, po 2 kusy koresího stříbrného
a výbavu.

Doma na hospodářství zůstali dva
mladší synové Jaroslav a Václav.
Jaroslav se oženil s Marií Hýhlánovou
z Malované, a Václav s Antonii Děd-
kovou z Malované.

Těmto dvěma synům otec rozdělil
Malovanské hospodářství po 17 morgů
každému s velkou zahrádou a chmelnicemi.

Jaroslav zůstal na starém místě.
Venovi otec postavil ve ^{Jarově} velké stá-
vení, stodolu i chlévy.

Rodiče si zařídili svůj výměnek při
novém velkém chlévě, který vystavěli
synům podél meze. Pro výměnek si udě-
laly pohodlné obydlí a dobře se jim v
něm vedlo, viděti z výměnku na oba statky.

Ale výměnku je vždy velmi živo, jelikož se tam schází všechna drobotina - vnučata - od nás, od obou Linů, od Kůrku, a Kmašků.

Děda i babička jsou upřímné duše. Máme je všichni rádi.

Je to takový opravdový český výměnek - z pohádek - a v něm pravý český děda s babičkou.

Rod Linův se velmi rozmnožil, čítá asi 32 osob, z toho 16 vnučat již dospělých i malých.

Dědeček s babičkou se dočkali vysokého početného věku, je jim již přes sedmdesát let, dočkali se rozkvětu rodin svých dětí, dočkali se zdárného knísla vnučátek, a šťastně mezi nimi žijí - jako v pohádce.

ZETOVÉ: KUNÁŠEK, KÝIVKA, RĚBL } VÝMĚNKAŘI - JOSEF A ANNA } SYNOVÉ: JOSEF; ANTON; JAROSLAV; VÁCLAV
 A JEJICH MANŽELKY. } LINHOVÍ mezi } A JEJICH MANŽELKY.

Josef Linho, nar. r. 1869 ve Khotě nad / Hořičkovem /
 zemř. r. 1943 v Podbořan / v Náchodě /
 Anna Linho, ro. Kondrová, nar. r. 1874 zemř. r. 1947 v
 Podbořaně / ro. Kondrová z St. Kolna

synové: Josef, nar. r. 1897
 Antonín, nar. r. 1898
 Jaroslav, " : 1905
 Václav, " : 1909
 dcery: Helena, " : 20.12.1900 - zemřela 22.5.1974
 Antonie, " : 1903
 Krista, " : 1907

MITEČEK - nar. 26.12.1934

Naše dítky.

MILENKA.

Za 14 měsíců po svatbě potkalo nás první rodinné štěstí, narodila se nám totiž dceruška Emilie - dne 30 listopadu 1923 roku.

Nesmírně jsme byli s manželkou potěšeni příchodem do naší rodiny nového členu, jelikož to bylo děvčátko roztomilé jako poupátko.

Dne 23. prosince jsme Milenku okřtili v Naděické církvi. Křtil ji farář Jona Kobars a psalmista Těmper Kozubov.

Při křtu byli kmotry: Jaroslav Vlk, tehdy učitel Městské školy, (můj bratr) a sestra Amy Vlková /- a Antonie Linhová / nyní Kůrková /-.

Křtiny jsme vystrojili hloučně, jelikož to byla první nejvýznamnější událost v naší rodině.

Milenka se nám velmi zdárně vyvíjela: normálně rostla, byla vždy baculatá a zdravá, vždy se usmívala a mívala vždy veselou náladu.

Začala chodit ve 14 měsíci svého dětství.

Velmi brzy také začala mluvit, a to ture správně, bez šišláni.

Milenka byla od přírody ture schopná a chápavé dítě; učení básniček bývalo pro ni hráčkou.

Velmi ráda křivila a mívala od mala pěkný, příjemný hlásek a výborný sluch.

Nejmilejší její písničky byly: "Peste se krávičky na úhoře" a "Prů, prů, jen se leje".

Také měla Milenka nadání malířské; velmi hezky kreslila a malovala již jako dítě. Tak výborně pokračovala v malbě jako žákyň obecné školy, a později jako studentka.

Bývala Milenka také náimživým lesem, ture ráda ležela po stromech.

dnem se jí však tento zřet špatně vyplá-
tl. Bylo to v 1932 roce, když jí bylo devět let.
U škvoly rostla vysoká stará třešně, a měla
velmi proschlé větve. Na třešni se rodilo
malé ovoce. Milenka dostala na něj chuť, tedy
se vyšplhala na vršek stromu a počala trha-
ti třešinky. Náhodně větev pod ní chrupla,
a děvče letělo střemhlav dolů. Naštěstí
v letu se radovala o spodní větve a
pád se poměrně zmírnil. Milenka zůstala
pod třešni v bezvědomí ležeti, šťastnou však
náhodou se jí nic zlého nestalo, poležela
v lůžku asi dva dny a byla znovu zdravá
jako rybka.

Právě tu chvíli jsem se vrátil z výpravy do
Čech. Když jsem přicházel k našemu dvoru,
zvěštovali mi, že Milenku právě odnesli do
postele. Nesmírně jsem se ulekl, bál jsem
se, aby nebylo děvče zmrzačeno. Vlastal jsem ji
oršem v postýlce, avšak nemohla se dosti

dobře cítila. Za pár dnů byla Milenka
zase zdráva.

Liduška
Loudová

MILENKA
s Liduškou

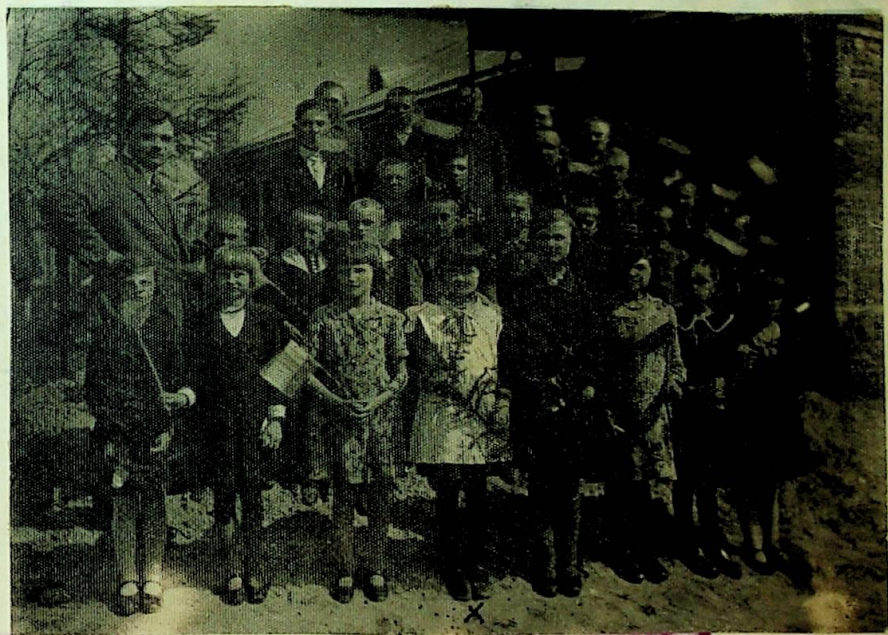

NA NÁVŠTĚVĚ NA MOSKOVŠTINĚ

NA ŠKOLNÍM DVOŘE.

V roce 1930 Milenka začala chodit do školy
v Malované. Učila se velmi dobře se všech
předmětů, takže přecházela každý rok do vyšší třídy.
Za čtyři léta měla naši obecnou školu ukončenou.
Když byla ve 4 třídě, učila se také soukromě německy.

MILENKA ŽAKYNÍ
MALOVANSKÉ
ŠKOLY.

Když Milenka vychodila obecnou školu
v Malované, ~~vyšla~~ přešla do páté
třídy v Mlýnské sedmitřídní škole.
Zkoušky ~~udělala~~ udělala velmi dobře, avšak v
Mlýnské škole jejím Milenku neponechal proto,

MILENKA při vstupu
do České MATIČNÍ
ŠKOLY v LUCKU.

V MATIČNÍ ŠKOLE
v LUCKU.

MILENKA jde do školy
s Dobruškou a Rostou
ŠEBESTOVÝMI a
Helenkou Fickovou.

Foto 24. III. 1935.

že to byla škola polská, a mým přáním
bylo, aby se vztělovala jako česká v mateřské
řeči české. Převodl jsem tedy Milenku do české
maticní školy v Lucku. Zde vychodila postup-
ně 5, 6. a 7. třídu. Před ukončením 7. třídy
od půlročí jsem Milenku převodl do polské
sedmitřídky N7 v Lucku, a to z toho důvodu,
že polské školní úřady dělaly jisté potíže
českým dětem, které měly vysvědčení ze
školy maticní české. Tedy ta okolnost mne
přiměla k převodu dcerky do školy polské,
aby měla vysvědčení ze školy státní při ^{konání} sdá-
vání zkoušky do gymnasia a také, aby se
lépe upravila do řeči polské. Při návštěvě
této školy chodila také na speciální kurs,
kde se žáci připravovali speciálními uč-
iteli k vykonání zkoušek do gymnasia.

Pohy v Polsku byly založeny tak zvané ^{gymnasia}
"samowolne", ve kterých žáci procházeli program
gymnasia obecnějšího, a při tom se učili nějakému

speciálnímu řádu. V Lucku toho času byla
řádění dívčí gymnasia krejčovská, která měla
velmi pěkný dívčí program. Ustal jsem tedy
za nejvhodnější školu pro Milenku vlastně
toto gymnasium

V 1937 roce, v měsíci červnu ^{vykonala} zdala Milenka
řkavsky do tohoto „Państwowe Gymnazjum
Żeńskiego Krawieckiego w Lucku“.

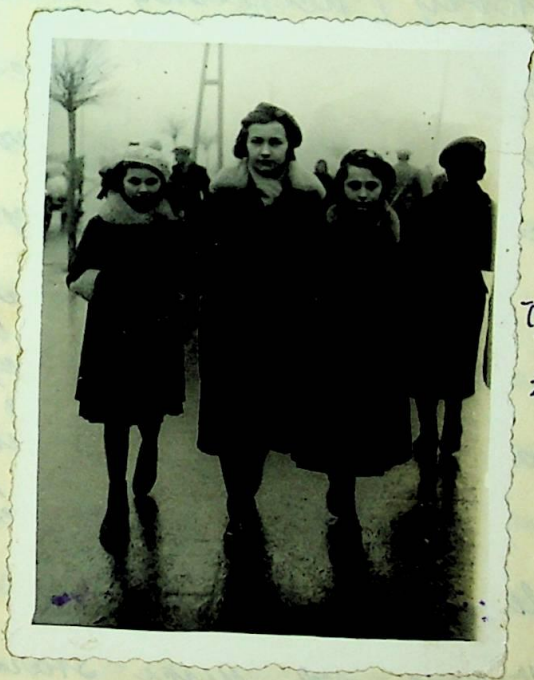

Gymnazjum Krawieckiego ŻEŃSKIE

Gde v tomto domě byla zároveň také „bursa“,
t. j. internát pro studentky. Za bursu se platilo
40 zlatých měsíčně, mimo to 6 zł. na potřeby k
šití. Za vyučování se platilo ročně 170 zł.,
já však, jako státní úředník jsem mívával

až 70% slevy, tedy jsem platil pouze 51 zl. ročně.
To však platilo jen pro studentky, které se
dobře učily, a neměly obdržeti z žádného
předmětu nedostatečnou známku.

Na Gymnásiu se Milenka, jako vždy, velmi dobře
učila a normálně přecházela ze třídy do třídy.

MILENKA STUDENTKOU
ŽENSKÉHO GYMNASIA
V LUCKU.

Na tomto gymnásiu se učila, bohužel, jen dva roky,
jelikož tehdy ^{vypukla} vybuchla válka Polsko-Německo-
Sovětská a Polsko přestala existovat jako
stát. Tedy i gymnásiu zaniklo.

V roce 1939, když Volyn byla vtělena do
sovětského Ruska, všechny školy byly re-
formovány. Místo gymnásia byly zavedeny
„desítilétky“ a „technické“; t.j. školy
střední - speciální - průmyslové.

Milenka tehdy vstoupila do Lucké Pe-
dagogické školy / učitelství /
V té škole se učila 2 roky, jelikož ^{vykonalu} zda-
la zkoušky průměrně na druhý kurs, takže
za dvě léta ukončila všechny tři kurzy
učitelského ústavu. V pedagogické ško-
le se učila také velmi dobře, takže
byla ^{vyznamenána} jistě „^{1 s vyznamenáním} ~~biguifikována~~“.

Pro celý čas studování na učitelství
bydlela Milenka a také Liduska na bytu
u tetičky Vlkové na ulici Starobrovárské.
Při ukončení třetího kursu vypukla nová
válka - Německo-Sovětská. Při bombování
Lucka Milenka uvízla v Lucku a teprve na
čtvrtý den se dostala domů přes Boratín a

Podlehnice, a s mⁱ také chlapeč Vlkořic a Lidmířka.
Za vlády německé, Milenka obdržela učitelské
místo na sedmileté škole na Marušíně
a učila tam po celý 1941. a 1942. školní rok.
Ve školním roce 1942/43 vyučovala do pololetí
na škole Ostravské. Potom němečtí školy zav-
řeli a učitelstvo chtělo odvézt do Německa
na práce. Mnoho cest a starostí jsem mu-
sel vynaložit, než se mi podařilo Milenku
vysvobodit z této trapné situace, avšak
díky mé úsilovné snaze a dobré její
diplomacii jsem věc urovnal kladně, a
Milenka byla ponechána jako pracovní
síla na našem hospodářství doma.

Dodruhé jsem měl nemenné starosti s
vyvezením dětí do Německa v létě 1943 roku.
Jenže tehdy se jednalo o obě dcerničky -
Milenku i Lidmířku. Obětoval jsem znovu
mnoho starostí, než jsem věc přivedl k
náležitěmu řešení. Tehdy mi pomohl

z trapné situace sekretář dubenského úřadu
práce pan Antonín Pěra, Čech, syn mého
kmotra Antonína Pěry - lékaře z Tesluhova.
Tento mladík byl při registraci v Mlýnově
a sám děvčata propustil za přímluvou pana V. Kocugy.

V 1943/44 školním roce Milenka na řád-
nou školu jít nemohla, jelikož v kraji bylo
velmi neklidno. Byla vnitřní válka mezi
Ukrajinci a Poláky. Také Němci neklid-
ňovali osady svými ^{traskými} kárnými expedi-
cemi a školy vůbec nefungovaly, jelikož
učitelstvo se rozprchlo z míst do měst.

Toho roku Milenka vyučovala v Malovaně
souborně (v 1943r) u Linku, a v roce školním
1943/44 vyučovala za mne ve škole malov-
anské asi 3 měsíce, až do příchodu so-
větského vojska na Malovanou, dne 9. 11. 44r.,
když německá armáda, pronásledovaná Rudou
armádou, ustupovala zpět na západ.

Roku 1944 Miletka přejala ředitelskou
školu v Malomane po smrti a z toho důvodu,
že v dubnu 1944 já jsem odešel dobrovolně
na vojnu, so příslušník ČS zahraniční armády
v SSSR, která pronásledovala svého fašistů
ze sovětského územia. Vykonávala zde do března
úní 1947 a měla na škole také jednu učitel-
skou učitelku. V roce 1947, po vítězném skon-
čení války, měla nastoupit repatriace našich
rodin do ČSR republiky. Pracovala Miletka tehdy
v repatriace komisi v Dubru a potom, při stě-
hování do Čech, byla vedoucím transportu ka-
tyňských repatriantů z Maloman a okolí.

V Československu se Miletka ihned hlásila
do školních služeb. Zúčastnila se učitelských
kurzů pro repatrianty v Plzni a v Žatci a
pak konala učitelské školení v Praze.

Na škole vykonávala ujednání v Rybsk a pak
v Očihově. Očihovskou školu dostala jen jako pro-
chodná, po přestěhování ze Slovenska do Čech.

U prvním 1964 před Vánocemi se Vasilenkovi odstěhovali na kůrals do Jesenice, kde jim byl přidělen čtyřpokojový moderní byt s ústředním topením a zde přibýhli do roku 1972.

U roku 1972 přišli na Lázně, kde Luša byl ustanoven ředitelem 9. lesky a Milenka zde také vykonávala. Luša byl již delší dobu nemocen a U. listopadu 1971 zemřel po těžké operaci srdce v Praze a byl popelněn v motolské krematoriu. Úmrtí je noloženo na hřbitově v Lánech. Jelikož do Lázní přišel nový ředitel ze Mšce, musela mu Milenka nastolit re-dikelský byt. Výměnou jí dávali byt ve Mšci. Mi-lenka a Frase přestěhovali do Podbořan, kde si koupili volinný domek ad p. Fuxy na ulici Moravě č. 691. Zároveň vykonával na 2 třídní škole v Liběšovicích. Domek byl koupen dne 13. srpna za 120 tisíc Kč.

D) Po dlouhém období Luša a Vysokí zemědělské školy vystoupil, odešel na vojáka, kde ukončil školu pro příslušníky SNB a nyní pracuje v Praze na kriminální práci po ukončení klesnické průmyslovky konal práci v Praze a pak se uchel přelstít do žitce. Nyní jede jako strojvedoucí na lokomotivě. Milenka po vstupu 2 třídní školy v Liběšovicích vykonávala na zvláštní škole v Podbořanech. V roce ... odešla do důchodu a bydlí ve svém domku v Podbořanech.

Liduška.

Za tři léta po Milence se nám narodila druhá dceruška - Liduška - dne 29. října 1926 roku.

Dne 7 listopadu 1926 roku, o pozveu, jsme slavili křtiny. Křtomíčkem Lidušce byl strýček Václav Řebl z Kopsče, a křtomíčkou tetička Krivková Antonie.

Křest vykonali v Adčické církvi farář Jona Kobanč a psalmista Ěmep Kozubur.

Liduška byla ture droboučka, nebylo ji v přímce skoro vidět, ale byla velmi obratná a měla běloné, kadeřavé vlásky. Vypadala jako panenka kořká, milá a hezounká.

U jedenáctem měsíci ji vyrostly první rouby a po roce začala běhati, na 14 měsíci.

Také ráhy počala rozumět a mluvit.

Ture máda zpívala, ačkoliv v dětství nemívala

dobrý sluch ke zpěvu, teprve během času, a zvláště ve škole, se jí vyvinul znamenitý sluch i hlas. V dětství nejraději zpívala tyto písničky:

"Trávíčka zelená" a "U Bechyňe na kopcičku".

Lidmíka s Milenkou rády běhávaly k babičce Linkové. Jednou, když Lidmíček byly asi 3 roky, potkala ji nebezpečná příhoda. Dívčata přebíhala od Lidmíka ke Krivkům přes cestu. Vedle cesty byl příkop, plný špinavé vody a bláta. Aťhádou hnál krávy z pastvy p. Adolf Šmidt-němec. Jedna z krav o Lidmíčku zavadila, a ta se svalila rovnou do příkopu. Voda ji nakryla. Milenka se hrůzně polekala a volala o pomoc. Zatím p. Šmidt, jenž jel za dobytkem na koni, zpozoroval, že jedno děvče chybí, nemusí kají skočil do příkopu a vytáhl z vody napolo smrtelou Lidmíku. Lidmíka byla celá zamrzlá, z úst jí teklo smradlavé bláto a na nohy nemohla vstáti. Tak, díky p. Šmidtovi Lidmíka byla zachráněna.

Liduška
děckem.

Liduška
žákyní
MALOVANSKÉ
ŠKOLY.

Do školy začala Liduška chodit v roce 1933, když jí bylo 7 let. Učila se velmi lehké a ochotně, tak že jsme obdivovali její chápavost a schopnost v učení.

TATÍNEK NÁVŠTĚVOU
U DĚVČAT
V LUCKU.

Liduška
V ČESKÉ
MATIČNÍ
ŠKOLE
V LUCKU.

Liduška NAŘ
BALTICKÝM
MOŘEM.

Na obecní škole Lidvická postupovala
každým rokem do vyšší třídy a ro-
ce školním 1936/37 ukončila Malo-
ranskou školu s velmi dobrým prospěchem.

V příštím školním roce 1937-38 postou-
pila do 5. třídy sedmileté české ma-
tice školy v Lucku.

Ubytoval jsem Lidvickou v českém in-
ternátu, který velmi dobře vedla slečna
Marie Janatová z českého Borstína.

Po dvou měsících pobytu v Lucku,
se Lidvická rozvinula na žaludeční
chorobu a na doporučení lékaře mu-
sela odejít domů na zotavenou.

Do školy se vrátila až po vánočních
prázdninách a náston třídu jak
ukončila normálně. Po 6. třídě
chodila pouze v prvním pololetí,
jelikož ve druhém pololetí jsem Lidviku

nechal přerůst do sedmiletky
polské, jako dříve Milenka, aby měla
lépe připravenou cestu ke vstupu na
státní gymnasium polské v Lucku.
Ke školským jím ji objevil jednoho
pana učitele z její školy, který dával
hodiny soukromě a tak se školsky
vydávky dobře a Lidka byla přijata
na ženském gymnasium polské, kde
se učila Milenka.

Li
V
91
V roce 1939 sovětská armáda obsadila
Polsko a polské gymnasium přestalo existovat.
Na jeho místě vznikla desíletka, a tak
Lidka pak pokračovala ve studiu zde jako
studenka šestého ročníku sovětské
desíletky.

Jelikož Lidka již před tím absolvo-
vala šestou třídu sedmiletky
české a pak polské, a nyní

také česká matiční škola se stala
(také) identifikovanou, Lidovská znovu
přestoupila do této školy naspět
a pokračovala ve studiu v 7. třídě.

Na přerok se situace znovu změ-
nila.

Dne 22-ho července roku 1942

Německo přepadlo Sovětský Svaz a
hitlerovská armáda obsadila na
svém tažení do Polska také Volyn.

Jelikož ukrajinské obyvatelstvo se sta-
nělo příměří vůči Němcům, jelikož jim
Hitler sliboval samostatnou Ukrajinu,
a byly všechny školy na Volyni přetrženy
na školy ukrajinské. Pak v Lucku bylo
v této souvislosti vytvořeno gymnázium
ukrajinské. Lidovská musela tedy znovu
přesedlat a vykonala ukrajinsky do
8. třídy této nové školy.

Postupem časn válečné poměry se stále
raostřovaly a poměr Ukrajinců k ně-
meckým okupantům se vyhrcoval v ne-
přátelství. V důsledku toho všechny
školy na Volyni byly uzavřeny a
vynucování přeměněno.

Teprve asi po roce, když německá armá-
da pronikla do hloubi Polska, poměry na
Volyni se poněkud konsolidovaly a školy
byly znova otevřeny. Lidmiska tedy pok-
račovala ve studiu v Luoku.

3
V
L
Rok následující, t.j. 1944, přinesl v životě
lidmiské radikální změnu a sice tím,
že německá armáda, po porážce pod Stalingra-
dem a pod Moskvou, se dala na ústup, jasně
promáslodována vítěznou sovětskou armádou, po
boku které válila také československá brigáda
pod velením generála Ludvíka Svobody.
Lidmiska přerušila studium a nastoupila do armády.
Čili jsme do války spolu v březnu 1944.

Náš majetek -
v Malorane na Volyni.

Šimel od začátku svého rodinného života snažili jsme se oba s manželkou spořádat, abychom si zajistili věc hmotně naší budoucnost a lepší existenci.

Toto zajištění hmotné, dle mého zdání, bylo nejistější v zakoupení pozemků, jelikož pozemek nechoří, ani jej nikdo nemůže ukradnout. Tak se v té době usuzovalo.

1. V roce 1924, 20 května jsem koupil první pozemek, byl to 1 morg „Prydatku“ od p. Emilie Mansfeldové. Zaplatil jsem za něj 250 rublů ve zlatě (ruským císařským penězím).
2. V roce 1925, 13. I. jsme koupili od p. Václava Šorny 3/4 morgu „Prydatku“, za 220 rublů ve zlatě.
3. V roce 1925 jsme koupili 10 morgů hospodářství od p. Václava Stuchlýho.

za 3500 rublů ve zlatě. A tu koupi vymaložili Linhor 3000 rublů, jako manželčino věno, ostatních 500 rublů a také výdaje notariální jsem doplácel já. Od Muchlyho byly koupeny tyto pozemky: „Ohrada“ - $3\frac{1}{2}$ morků, „Za vrh“ - $2\frac{1}{2}$ morků, „Třetí“ - $3\frac{1}{2}$ morků; „Přidatek“ (vedle Mansfeldovyho co jsem koupil) - $\frac{1}{2}$ morku. Tyto oba dle jsem tak spojil.

4. V roce 1928 jsme koupili od p. Petra Mořavka $\frac{1}{2}$ morku „Přidatku“ za 150 pruhů pšenice. Tento přidatek, a přídátek od Muchlyho a od Mansfeldů jsem spojil v jeden, a teď mu říkáme: „Velký Přidatek.“

5. V r. 1929 jsme přikoupili od obce 1 desatinu pole „Za hrbitovem“ za 3.700 zlatých pokrych (to čínilo 825 rublů).

6. Dne 10/5, 1933 roku jsme koupili větší kus pole od Ostržovského Moravince -

p. Městečka Kobrusyka z "gecatunů"
pole, čili - $5\frac{1}{2}$ morgů vně pudy za 4500 zlotých.

Dne 5. IV. 1935 roku jsme udělali ^{kupní smlouvu} "kupci" na 2 hektary 7743 ^{trousní} metrů² (kvradrátní). Kupci jsme udělali na jméno manželky Heleny. Na ostatní kus pole, t. j. na 5032 metry čtvereční, jsme udělali jen "Umlovu prodejnou" - "Umlowa przyrzeczenia sprzedazy", a to proto, že Kowalcuk ji měl jako zem koupensku, a ne nádeľnú.

Dne 15. V. 1937 roku jsme vyžovali soudní Komisi z Rowna (polskou), kvůli udělení "kupci" podle "dávnosti".

Dávnost platila, když hospodář užíval pozemek 10 let, aneb více; tedy se počítala jeho vlastnictvím.

Dokument jsme dělali na moje jméno na tyto grunty:

1. "Ohrada" - o výměře $3\frac{1}{2}$ morgů

2. - "Za vsi" - $2\frac{1}{2}$ morgů
3. "Přydátek Velký" - 2 morgů
4. "Přydátek Malý" - $\frac{3}{4}$ morgů
5. "Měti" - $3\frac{1}{2}$ morgů

Documenty, s přenáším vlastnictví a
plány jsem obdržel v lednu, 1939 roku.
Za tento dokument jsem zaplatil
850 Kčs.

Do roku 1933 jsme dávali pole
síti na polovinu, jelikož jsme ne-
měli fyzickou možnost sami vésti
školu i hospodářství.

Od roku 1933 do 1937 pole jsme
dávali do pachtu třem pachtýřům:
V. Kunaškov, Václ. Novákovi a Aloji Vej-
marovi.

V roce 1937 jim pacht došel, a pole
j jsme obsili sami. V 1938 roce takřka
kaňský potah jsme museli jednat,
jelikož jsme neměli koně vlastní.

Tento způsob hospodářství byl však
tím drahý, a proto jsme si v 1938 ro-
ce koupili vlastního, statného vranika.
Říkali jsme mu „Karej“ - za 315 zlotých.
Za vůz jsem zaplatil 265 zlotých,
za chomout - 75 zlotých a za sáň - 50 zt.
Koupili jsme také drobný hospodář-
ský inventář, maják čeledína a
děvečku a počali jsme pole obdělá-
vat na vlastní pěst (až do druhé doby).
- Na koupené ~~ohradě~~ od V. Stuchlíka
nebyly žádné starby, byl tam pouze
sklep a sbořena stodola. Tu jsme
ihned museli zavaliti. Sklep jsme
předělali a k němu jsme přistavěli druhý
sklep - na ovoce.

Také jsme na ~~ohradě~~ postavili novou sto-
dolu, kterou jsem koupil od Šormů za 125 mlib.
Byla to však jen kostva, musel jsem ji tedy
jistě ošalovati pokyny a pokrýti slámu.

Také jsme si zamedli chmelnici - 45 kóp chmele.
Chmelarili jsme všom jen asi pět let.

Tak jsme chmelnici vykopali, jelikož chmel
byl tak laciný, že se nezaplatila ani
práce. S chmelových sloupů a s dřeva
jsem udělal plot - pletený - síťový, ko-
lem celého dvora.

V 1938 roce jsem přistavěl kůlnu u sto-
doly.

Tědy jsem také chystal výstavbu
chlívů. Koupil jsem mnoho cementu,
a nadělal ^{pánely} (průstaků). Chlívů jsme však
nestacili postavit, jelikož tehdy vypukla
válka a všechn materiál na stavby odvezla R.A.

Zahrada byla tuze mladá. Stromy,
které v zahradě byly, potřebovaly mno-
ho práce. Řádně jsem je tedy provázil
a pletl, aby dobře rodily. Většina
z nich byla špatného druhu, Ihned
jsem je tedy přestěpil na druhy šlechtě-
^{převážně}

mější, zimní. Zarůdíl jsem také ovocné
stolky, abych mohl zahradu pěstít.
Ta pár let jsem ^{měl} ~~navštívil~~ na naší ^{usedlosti} zahradě
velkou ovocnou zahradu - sad a stále je pěstoval.

V roce 1935 jsem nasadil také zimní
rezy v celé stodoly na výsluní.

Mladé stěpy byly vždy dobře vylíčené a
trzy jsme z nich měli mnoho krásného ovoce,
za které se na Váňce tržily pěkné peníze.
Byla to k mému učitelskému platu a k pří-
mám z hospodářství skvělá pomůcka, zvláště
v době, kdy děvčata studovala v Luskce na
matice české škole a pak na polském div-
čím gymnasiu, kde se muselo hodně pla-
titi, a mimo to dodávat i živobytí, buď
do internátu, anebo na soukromý byt. Louka-
mě bydlivala děvčata u Šebesta a pak u
Velké - u mé sestry Hany. Felikovi po smrti bratra an-
gustoval velká sestra zůstala téměř bez prostředků
se těmi malými hochy, Vítou, Jankou a Radkem, dorážel,

jsm pobírály do Lucka mnohem více, než
naše děvčata spotřebovala, abych takto
podpořil rodinné sestřince a její těžké si-
tuaci rodinné se 3 odrůstajícími školáky.

Tak se to dělalo po celý čas, pokud
děvčata studovala v Lucku.

Už pak skončilo vypuknutím
II. světové války se Sovětským so-
větem a uprádím fasšismu na Veliký
22. června 1941.

Luck a další města na Volyni
i v hloubi Polska byla přepadena
náletem německých bombardérů,
normální život byl narušen, školy
uzavřeny a děvčata s nasazením
vlastních životů byla nucena upr-
chovat z města na venkov, domů.
Přiběhli s nimi také chlapečkové a
Pepa Prokúpek. Ve studii pak pokračo-
vali, jak jsm již uvedl, podle válečné
situace, která v tom rozhodovala.

na jarmu ...

Mirek

Manželský i rodinný náš život plynul šťastně a spokojeně. Měli jsme dvě rodatelné dcerušky Milenku a Lidmítku, které jsme velmi milovali a dobře vychovávali. Přáli jsme si všem mít ještě syna. Dlouho jsme ráhali, až konečně pro jedinácti letců po Lidmítce, dne 25. června 1937, se nám vytořivší syn opravdu narodil. Byla to velká rodinná událost a radost, že se naše přání splnilo, jelikož to bylo také velkým přáním mého otce, který před dvěma lety zemřel a rovnou ra narození se nedožil. Bylo to i velké překvapení pro celé okolí, že to Běblim vyšlo. Syn, na mé přání, dostal jméno Miroslav, manželka si všem přála fůňho. Kmotrem byl můj bratr Jan a kmotřka sestra manželky

Kristýnka Kumašková. Pokřtěn byl v církvi
 farnosti naděje. Měli jsme radost, že dě-
 ko byl zdravý a mělo se k němu. Vel-
 kými pomocnicemi při jeho vřechorě byly
 všim naše domácí chůvy. Milenka s Li-
 dnou, pokud všim byly doma. Obě brat-
 řička měly nesmírně rádi a stále si jej
 hleděly. Zvláště Lidnička ráda chovála.
 měla ve času

neš Milenka.

Po půl roce -
 20. 12. 1937.

Rád jsem sledoval vývoj děčka, ráčil a měřil.

na zimu

Pro památku jsem si zapsal tento
přehled Mirečkova vývoje:

Pro narození měl délky 52 cm (25. v. - 37 v.)
Dne kráčí vážil: 6 kg, měřil: 65 cm.

" 1 října " 6,5 kg, " 67 "

" 1 listop. " 7 kg, " 70 "

" 1 prosince " 7,80 kg, " 73 "

" 1 ledna " 8,20 kg, " 74 "

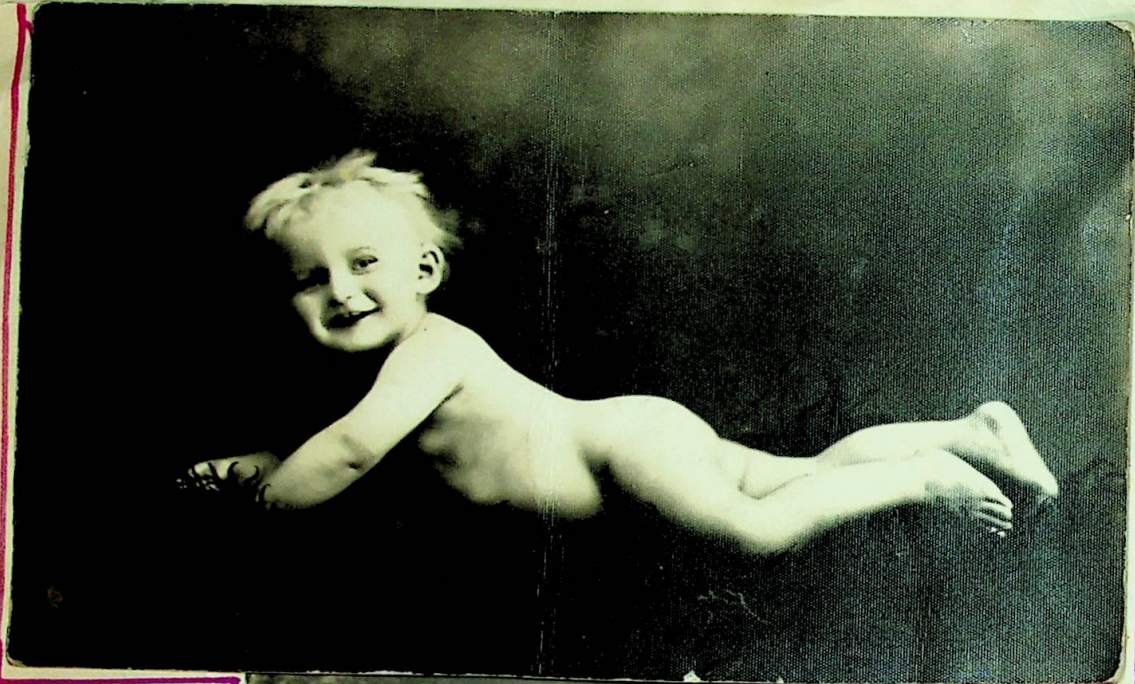
" 1 února " 8,50 kg, " 75 "

" 1 března " 9 kg, " 76 cm.

Mireček v 8 měsíci.

Foto - 1. II. 38.

Mírečkovi

je 1 rok.

25/vi. 38.

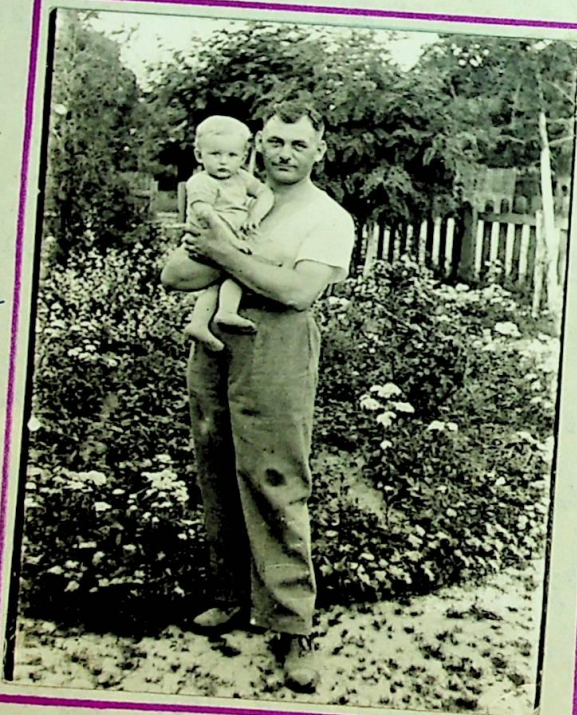
Poněmž se Mirek postavil na nožky
samostatně dne 10. března 1938, t. j. na
desátém měsíci. Běhati začal bez pomo-
ci jiných 14. května 1938, t. j. na 11 měsíci.
První nábek mu vyrostl 5. května 1938.
Prvním slůvkem které vyřkl, bylo „táta“.
V 17. měsíci velmi pěkně napodoboval hlasy
vořát a ptáků.

Zvláštností Mirkova bylo, že měl nerad
zpěv a hudbu. Do 5 let vůbec se nepoken-
šel zpívat a zdálo se, že nemá pro zpěv sluch.
Teprve v šestém roce se stala velká změna,
a to vlivem děveček i mójí, že jsme do-
ma rádi zpívali. Zamiloval si pak zpěv
matolík, že chtěl abychom zpívali a začal
zpívat s námi, měl docela pěkný hlásek
i dobrý sluch, a dovedl zpívat všechny pís-
ně s děvečkou, a to nejen české, ale i ruské,
polské a ukrajinské, a snažil se zpívat co mohl.

Velkou zásluhou na tom, že Mirek
si tak oblíbil zpěv, měl také tenom
Kumášku, on velmi hezky zpíval, Mirek
je měl rád, a od něho se mnohým pís-
ním naučil, zvláště pak, když porostl
a mohl si ke Kumáškovým dohlížet.

25.6.1938.

na překné kně-
žinové zahrádce
před školou.

Tak bývalo u nás doma opravdu veselo,
hodně se zpívalo a bylo vždy veselo, vždy
dobrá pohoda a nálada. Bylo u nás
opravdu hezky.

Od narození býval Mirek čiperným
a svalnatým klukem. Míval své klau-
korské ambice a v ničem se nechtěl
nechat předstihnout. Mesi kamará-
dy se snažil vždycky být ve všem
první a něčím vyniknout, ať už
tě fyzicky, jelikož býval opravdu sil-
nější a kbitější než jiní. Byl však
při tom kamarádský a ne sobecký.
To se zvláště zřetelně projevovalo v
poměru s nejbližším jeho kamarádem
Mildea Knoporym, který byl jeho ro-
stencem, a myslím v soubajích. Nem-
stále spolu kamarádili, nemstále se
spolu potýkali, ba i prali, avšak
při tom se měli rádi a jeden bez
druhého se neobešel. Milde, ovšem na
Mírka, také nemstále žáloval, což Mi-

nek nikdy nedělal. Jimak byli oba se-
káči, měli každý svoje „já“, a nechťeli
si nechat od jiných kluků, foukati do
kaše, v tom byli vědecky při sobě.
Byl to kladný Mirkův charakteristický rys
od dětství, který s sebou ponese i do života.
Mnoho starosti bylo s Mirkem, když nas-
tala válečná doba mezi Polskem a Sověty
a i poroději, rád totiž manipuloval s pone-
chanými vojskem rybníčkami, a musel
být při tom ústavičně hlídán mma, po-
kud jsem byl ještě doma, pak když jsem
odesíl do války, musely mít v něj starost
maminka s milenkou. Když pak začal cho-
diti do školy, máměl, dobře se učil a po-
máhal doma v práci, trávil kudoz, docela
i koně a býval nezbytným pomocníkem v
domácnosti i v zahradě. Byl tvůrka
mým nástupcem, jelikož já jsem byl na frontě.

Druhá Světová válka

začala r. 1939 odtržením od Česko-slovenské republiky Sudet a v zájmu obránců naší vlasti fašistickým Německem.

Na Volyni, kde jsme žili v tehdejší Polsku, nastala také historická změna, toto území t. z. /Západní Volyně, "Kresy" Wschodnie" přešly až k řece Bugu pod vládu SSSR, a Západní část Polska obsadilo Německo, snad to byla mezinárodní dohoda obou těchto států.

Pouze změnou vlády se změnily základy i hospodářské a občanské poměry na Volyni. Byly totiž utvořeny kolchozy, ve kterých byly sečleny veskeré prvumky, jak velkostatkářů, tak i rolníků v jednotná družstva, na kterých se hospodářelo kolektivním způsobem.

Bylo to tedy považováno jako společ-
né hospodářství všech byratých majitelů
a s nimi i bezemků, kde pracovali ko-
lektivně pod řízením kolchozního před-
stavenstva, a také se tak stala ka-
zanovenná pracovní jednotka. K tomu
měla každá rodina t. z. „záhumenku“,
t. j. kus pole, na kterém hospodařila sama.
Všechnu dobytek dovoží, koňstvo, a hos-
podářské stroje byratých majitelů bylo
také předáno kolchozům. Lidé si na
tento systém hospodaření postupně zvykli.
Avšak dnem 22 června 1941 roku, se
svetu vše změnilo. Německo nenadále
přepadlo Sovětskou svazu, a moderně vybro-
jená hitlerovská armáda vtrhla přes
území Polska, které již v r. 1939 obsadila,
a obsadila celou Volgu, Ukrajinu a táhla
na Moskvu, Leningrad a Stalingrad, něko-
líka směrů, s předpokladem, že bliskovým

vprádem během několika týdnů porazí
sovětský svaz. Až tak na obranu vlasti se
poslavlil celý národ a německou armádu
dokázal zastavit a vítězně ji odvrážet.
Katm v týlu německá vláda rozvádě-
la sroje povárky, kolchozy rovinla, kde
mohla, a rydlála z lidu co se dalo.
Při tom pro bezpečnost svého týlu ro-
zestrávala lid, zejména Ukrajince a
Poláky, rovětorala mezi nimi národnos-
tní odrěkou, i bez toho, nemávst, s
jimplym, aby se rájemně ryvražďovali
a mřili. A dosáhli toho slopně.
Mezi Ukrajinci vznikla bojová organiza-
ce, pod vedemím Bandery a také Bulby,
která spatila všechny polské vesnice na
Ukrajine a ryvražďovala veškeré
polské obyvatelstvo bez milosrdenství.

1

4

2.

8

2,

Poláci se všim velmi klacečně brá-
nili, soustředovali se také do bojo-
vých skupen a opírali v téže míře,
kde mohli, Ukrajincům. Polské roding
se sdružovali všim pouze ve městech, kde
byly německé posádky, tom bylo bezpečněji.
A v takovémto hrůzostrašném pro-
středí se nacházely české vesnice a
rodiny volynských Čechů, které byly po
tu dobu jako mezi dvěma ohni, jelikož
obě strany, válčící proti sobě, aby byli
silnější, přimmo ultimativně se dožadovaly,
aby se Čechi přidali na jejich stranu, což
bylo nemožné, ta druhá strana by je bez
milosti krmila. Bránili se pouze tím, že
jsou cizinci, a na Volyni pouhými horsty.
Neměli se všim sdružovati s Ukrajinci,
anebo s Poláky, jelikož při nejmenším
podlepení hrozila smrt od jedné, anebo
od strany druhé na podezřelé vykrakování.

Byla to strašná doba, strašnější než sama fronta, jelikož šlo o to nerozdělit s kým případně mluvit, aby se nepoděkl. Do vsí, do domů i do domů ve dne i v noci vrážely tlupy ozbrojených lidí, co chytli, to si sebrali a nesmělo se pro tou omi hlesnout, sice hrozila smrt, zastřelením, oběšením, anebo rozením do studny. Však bylo mnoho obětí i mezi Čechy.

Bylo hrabivé tlupy lupičů a zvěrců rádlily dle libosti a kde chtěly.

Borderovci vymaršovali nejen Poláky, ale i Židy. Němci je v tom podporovali, to bylo na jejich úkor. Při tomto všeobecném nebezpečí se muselo ovšem co nejúsilovněji pracovat, sít a sklízet, aby bylo co jísti a uspokojiti okupanty, prarimými dočasnými obilí, bramborů a masa, jelikož na nesplnění dočasných očekávání komise hrozily velkými tresty, ratifikacím a pokutami.

Aršak i při praxech v polích brozilo
nebezpečí, jelikož soupeřící ozbrojené tlu-
py byly řadě i v lesích i v polích,
a při každém střetnutí po sobě střelili.
Mimo těchto nebezpečí, českou menšinu
postkalo nebezpečí ještě mnohem hroznější:
Byl vyvrácen nacisty reiský lid v obci
českým malině a obec spálena a rozbořena.
Takový osud čekal i jiné české vesnice.
Na těchto frontové události v SSSR vzali svůj
obrat. Německá armáda po porážce u Stalin-
gradu, u Moskvy, Leningradu a Kurska byla
přinucena k ústupu po celé délce fronty. V
Bukuluku se začala tvořit československá ar-
máda pod velením gen. Ludvíka Svobody, na pří-
chod které čekali všichni volynští Češi, přípra-
vení k spontánnímu vstupu do čs. armády, rač-
et za osvobození své staré porobené vlasti Re-
publiky československé. Přípravy ke vstupu do
armády zároveň připravila naše ilegální odbojová
organizace „Blatník“, která při vstupu na Volyn ří-
tícné Sovětské a československé armády, okamžitě
hlásila vzhůru velení SSSR a gen. Golodovi naši připravenost

Když byla Volyn osrobozena, hlásili se do
Srobovozy Armády ríšmi muži od
17 do 60 let, dobrovolně, a čs. Brigáda
tak vzrostla na První čs. Armádní sbor.
Z počtu 45.000 volynských Čechů stálo
do zbrane 12.000 mužů a 850 žen, t.j.
každý třetí občan byl na vojně.
Všichni učitelé byli oršem z odrodních
komisí odceňováni, že musí zůstat
na školách. Vyšoroval jsem tedy ještě
měsíc a bylo mi nabídnuto místo
školního inspektora v Mlynově, když
jsem nesouhlasil, dostal jsem rozkaz, že
musím přijmouti - místo „gupeknapa“
tj. ředitele desítileté střední školy v
Mlynově, anebo v Smorodně. Y to jsem
nepřijal, jelikož jsem poročoval za svoji
prorimost nastoupit do armády, jako
ríšmi naši volynští Čechové.

Odesl jsem tedy v březnu 1944 na vojnu a se mnou také nastoupila do čs. armády mladší dcera - Lidnička. Byla studentkou a bylo jí 17 let. Nastoupili jsme v Lucku. Já jsem byl přidělen do funkce hlavního nočního poji polních pekárnách 1. brigády, která se pohybovala těsně za frontou a zásobovala vojáky ve frontě.

Lidničku přijal do armády sám generál Prohoda, za spoluúčasti poručíka Noska, který se stal v Lucku manželem Lidničiny kamarádky - Mironové, a byla přidělena k velitelství 1. brigády. Zde pracovala v kanceláři na hospodářské správě, kde byl velitelem stábní kapitán Boran a vedoucím kanceláře jeho družka první podporučík Štůra;

deura mého bývalého přítele Jaroslava Per-
nyho z Krasítova, redaktora časopisu
„Hlas Volyne“, do kterého jsem hodně psal.

Sam generál Prohoda měl jakýsi pavoukát
nad lidstvou, a její šéfore v ní pečova-
li jako o svoji. S nimi měla možnost býva-
ti na banketech u p. generála a v lep-
ších vojenské společnosti. S nimi přišla až do
Prahy v hodnosti rotmýho.

Naše vojenská ambulance byla velmi kr-
vavá a těžká. Prvních bojů se zúčastnili
naši velitelé bojovníci ihned na dne-
kem před Porčinem, kde museli zasá-
hnout do bojů ještě v civilních oblecích,
když Němci raněním na Luck. Útok
němců odrazil sice se sláhou, ale
museli z našich křástali na bojišti.
To byl první bojový křest a první
naše oběti.

Dne 5. 5. 1944 v pátek o 5. hodině na-
večer jsme vyrazili z Lucka na dale-
ký přesun přes Ukrajinu do Rumunska.
Na naše místo do Lucka přišla polská armá-
da, se kterou jsme se setkali cestou přes
Ukrajinu. Během přesunu jsme zahlédli
německé nálety, které se neobešly bez dal-
ších obětí. Z Ukrajiny jsme šli po r. m.
Kamence-Podolska překročili řeku Dněstr
a vstoupili do Rumunska. Táhlý jsme
přes krásnou Bessarabii až k hlavní-
mu městu Kyšněnu. Odtud jsme měli
postupovat do Maďarska, pak do Rakor-
ska a přes Vídeň na Prahu.

Šlo se však jinak. Na slovenskou
vyzvěstí porstání, kterého se účastnila
také naše Arhá paradisační brigáda.
Dostali jsme rozkaz změnit směr postupu.

my jsme vřeteli v 38. armádu, pod velkým generál ^{Maršal Ronger} Moskalenko

Byli jsme přiděleni k 1. Ukrajinské frontě
a jako siskostorensí bojovníci jsme dosta-
li za úkol dobyti Dukly, vkročiti na
Slovensko a postupovati k Báňské Byst-
řici na pomoc prosován.

Prvotními pochody jsme táhli přes Polsko
od Ladaury, přes Těrnopol, Čort, Jaroslav,
Přemyšl směrem k Dukle. Za n m.
Krasna byla provedena bojová příprava
k útokům na Duklu. Byl to úkol
velmi nesnadný. Ještě žádná armáda do-
sud Dukelský průsmyk nedobyla, a to
jme měli nyní za úkol my spolu s Ru-
dou armádou. Dukla, a každá hora,
každá kóta a každý kámen byly upo-
něny, zaminovány anebo zastřeleny. Co
se na nich objevovalo bylo podvrženo hroz-
né palbě německých děl, minometů a kulov-

mešů. Každá kóta byla permostí a
naše rody (i sovětské) se vracely z útoku
takřka bez ztráty. Útok šel dle a
kter tekla na každém místě proudem.
„Dolina smrti“, kde se nyní nachází náš
dukebský hřbitov, byla nejkrevnější.
Hrdinství našich i sovětských bojovníků
bylo neměřitelné. Celý měsíc trvaly
hrozné boje a nelze bylo Duklu dobýt.
Až, konečně, síly Němců byly vyčerpány, a
po strastné dělostřelecké přípravě z naší
strany Dukla padla dne 6. října 1944.

Padlo zde přes 70.000 sovětských hrdinů
a naše armáda ztratila celou třetí-
m vojáků. Z naší rodiny zde padli:
švagr Václav Linke, synovec Jaroslav Lin-
ka z Moskorošiny, synovec Antonín Valenta
z Moskorošiny, bratranec Václav Chrástík

z Kopy, bratrance Eman Kébl z Lipjan
a mnoho mých bývalých žáků z Maloměř.
Po dobytí Ankly boje pokračovaly v Kar-
patech, a nad řekou Ondarou jsme byli
znovu zastaveni. Válčilo se zde za hrozných
mrazů a sněhů téměř 2 měsíce. Teprve
po vyléčení našeho dělostřelce a jasha
a po nesmírně těžkých bojích se Němci
dali na ústup a opustili Karpaty.

Zastavili se až na Liptovsku, kde měli
přípravou další obranu nad Váhem a
na úpatích Tatier, ve směru Liptovský
Hrádek - Mikuláš - Žilina.

Zde se znovu rozvířily tuhé boje a
Liptovský svatý Mikuláš přecházel
několikrát z ruky do ruky. Při jed-
nom nemalém upádně hitlerovské rozřez-
ky na náměstí v Mikuláši, zachránil

velmi nebezpečnou situaci mým synovec
ppomník Václav Linka, který skamčelým
zásahem své kulometné palby zmínil
celou útočící skupinu a zastavil útok
do města (píše o tom gen. Strabada ve své
knize) německé přeloby, která za rozředkou
postupovala. Za tato hrdinství byl vyzna-
menán válečným křížem a poprvé na
pomníka. Václav prodělal celé tažení
v předních řadách, co čemista, a na-
hynul po rále, co aktivní důstojník české
armády, když se s vojny čemisty zne-
škodňoval mým v okolí Dukly. Je
pochován na hřbitově v Pšově u Radbořan,
kam jsme jej přenesli z Michalovic od Dukly
a pobývali se s řemi vojenskými poctami.
Po pádu Mikuláše jsme byli zastaveni
na další obranné linii u Strčova,

na Malé Fatě. Zasnáho již jaro, ale na
horách bylo tolik sněhu, že nelze bylo vytáh-
nutí na hory žádné dělostřelectvo. Byly
smobilizovány na Liptovsku vojské po-
tahy a ty v hlubokém sněhu dokázaly
vytáhnouti dělostřelectvo až na vrcholy
Faty. Koně ani traktory to nedokázaly.

Po těžkých bojích, které trvaly přes
měsíc, Němci museli ustoupiti. Bylo
dobyto Střeň a Žilina. Pak na-
krátko i Ružomberok, a cesta na
Moravu byla otevřena pro další postup
ve směru Brno - Olomouc - Kroměříž -
Praha. Tento postup byl mnohem snad-
nější, jelikož na rovinách měly naše
tanky, děla a roty vyvinout větší akti-
vitu, a poražená německá armáda ztra-
tila většinou svoji obrannou schopnost.
Poslední boj skončil u Helešova na Moravě.

Dne 9. května jsme byli ve Frankfurtě
u Glina. V noci se pojednou rozlehla
palba, chopili jsme se zbraní a dom-
něnce, že zahrožili Němci na naše
útravy. Byli jsme však velmi mile pře-
krapeni, když palbu doprovázely dal-
ší salvy a se všech stran se nýbrž
rástla, dlouho věčkané slovo:
„Mír“, je konec války, Německo
kapitulovalo. Byl všeobecný jásot,
objímání a gratulování k vítězství.
Jásala celá Morava a vítala naši
a Rudou Armádu a národních kro-
jích, s písněmi a jásotem. Do
Prahy jsme táhli triumfálně, ov-
něstovně a oslavi jsme se o její oběti
dne 11. května, kahaní lásek a
přátelství Pražanů a celého národa.

Praha kralovala harmonii národních krajů,
zaplašen trikolor a smýšleň nájezd.

Vádně byl proupen všim kaskadových kreslů.
Byl pravy můj, pravy šťastný, radostný můj,
který prožívali stejnou měrou i hrdinští osro-
buditelé i vřobozemí Pražané. Byl mír!

Na pětého dne po příchodu do Prahy se
konala slavnostní přehlídka armády
na Václavském náměstí. Přehlídku přijí-
mal prezident č. republiky Dr. Eduard Benš,
s vládnou a mš' velitel gen. Ludvík Probock.
Byl to maldhonný mášup. Vojáci, osmáhlí
k boji, v prosáklých dýmém a kouřem voja-
ských stejnokrojích, statečně ryknákovali
pražskými ulicemi, za jásotu obyvateľstva.
Největší povinnost ryknákovali naši vojáci a
vojáčky. Pražané nemohli pochopiť, odkud
se vzala českoboromká armáda v cizine, a
jakto, že li cizinci tak krásně mluví česky.

A když se pak dočeteli, že jsem to 12
80% volynští, čechové, synové a rumci
českých emigrantů, vítali je na každém
kroku, orali je do rovin a maršovali
s nimi své přátelství. Lítali jsme se doma.
Těhož dne odpoledne jsme byli pozváni
na hrád, kde nás vítal prezident Dr. Ed.
Beneš s chotí Hanou Benešovou. Ale
Hradčánek byl také přítomen velkým
velitel americké armády generál Aisen-
hauer se svojí rojenskou svitkou.

V Praze jsme setrvali asi 3 týdny,
a měli jsme se zde opravdu dobře.

Byl klid, nikdo nestřílel a nemíral,
jako na frontě, a člověk s klidem vě-
řil, že to je skutečnost, že vidí opravo-
vý život normálních lidí a že se za-
se stal opravdovým člověkem jako oni.

Můj přítel
ppr. Pánek,
frontový filmář,
přivedl ze
Zdobovska
na Velkou

r. 1945.

naše skupina
na frontě.

r. 1944.

На fronte
 с Lidmka
 10.2.1944.

Lidmka s
 bratrance
 por. J. Prokipkou
 a V. Prochazkou,
 mamulem Stařisty
 Prokipkou.

Vojenská jednotka

Volynských Čechů v Žateci.

Asi za tři týdny po příchodu do Prahy byla sformována speciální vojenská jednotka Volynských Čechů a odeslána do pohraničí. Sídlo vojenského útvoru bylo v Žateci. Velitelem této jednotky byl státní kapitán Jaroslav Jekný, rodák z českého Krasilova na Volyni.

Část útvaru půsila přímo v Žateci, ostatní příslušníci vojenské jednotky byli odřeleni na posádky do všech městeček a osad v severním pohraničí, kde střežili bezpečnost a pořádek až do doby vytvoření orgánů státní bezpečnosti a normální armády.

Většina vojáků si vyhlídla, v místech, kde byli na posádkách, zemědělskou

usedlost, anebo nějaký podnik, který
si po demobilisaci přericali do vlast-
nictví. Velká část našich bojovníků
vstoupila na Moravu a do Slezska k
Opavě. Mnozí do Západních Čech na
Mariánsko-Lázeňsko, Tachovsko a k
Horsorskému Týnu. Mirohost a Stra-
klov a také Český Boratín se usa-
dili na Litoměřicku. Největší však
část se shromáždila v kraji na Ža-
tecku, Podbořánsku a Rakovnícku.
My s Liduškou jsme nastali v Žatci
na velitelství jednotky. Liduška pra-
covala v kanceláři vojenského útvaru
a já - ve funkci osvěťového důstojníka.
Bydleli jsme zpočátku na ulici Tokara
Březiny, později mi byla přidělena
snad to bylo v domě u Tecmů

pěkná rodinná vila na ulici Vrchlického, kde jsme bydleli s Lidoukou až do mého přesídlení do Podbořan. Bydleli jsme osm sammi bez rodiny, jelikož maminka s Milenkou a Mirkem přijeli ke nám do těch teprve za dva roky, v březnu měsíci roku 1947.

Koncem roku 1945 jsem se rozhodl, že na vojnu nejdám, jelikož vojenská se mi nerozhloukala, a že budu demobilizovat. Pořádal jsem tedy ministerstvo národní obrany o propuštění z vojenské služby, a ministerstvo osněžilo o místo na Reálném gymnáziu v Lázi. Ministerstvo mi okamžitě vyšlo vstříc, takže, ještě před propuštěním z armády jsem začal vyučovat na Státním reálném gymnáziu v Lázi. Cho-

díl jsem pršim na hodiny vyučování
ještě v distupnickém stejnozemji, s pistolí
na pase. Vyučoval jsem jazyku ruské-
mu ve všech třídách a také dějepisu, ob-
čanské výchově a hudební výchově.

Pracoval se mi zde velmi dobře, jelikož
přítel a celý profesorský sbor si mne rá-
čili nejen jako kolegu, ale i jako frontového vojáka.
Studentstvo ke mně přímo lnuo, zvláště když
jsem jim na jejich žádost vyprávěl o frontě,
o našem válečném tažení, a o hrdinství
našich a sovětských bojovníků u Dukly
a na jiných úsecích fronty.

V lednu 1946 jsem demobilizoval a ode-
šel do nastanženého čísla v civilu.

A nyní se jednalo o zajištění stálého
a pohodlného domova pro očekávanou ro-
dinu v naší osvobozené staré vlasti.

Volba padla na Podbořany, kde se toho
času osídlil můj bratr Jan z Podhajce,
s kterým jsme si na frontě říkali, že
zůstaneme-li naživu, usadíme se s
rodinami někde pohromadě.

Jelikož jsem byl již komištěm na státním
reálném gymnasiu v Zátci, po-
řádal jsem Ministerstvo školství o pře-
ložení na státní reálné gymnasium
do Podbořan, abych mohl působiti v
místě svého trvalého bydliště.

Radost moje byla vyřizena kladně,
a tak jsem se přestěhoval s Liduškou
do Podbořan, kde jsem pořádal o při-
dělení remědělské usedlosti pro sebe,
s předpokladem, že přidělených 13 ha
mi bude dáno jako výměna za na-
ších 13 ha půdy, zanechaných v Ma-
loraně. Byl to statek na ulici Cyrila
a Metoděje, nablízku bratřova mly-
na a statku. Statek měl výhled,

pouze v tom, že byl v sousedství brat-
rova statku, nebyl však rybarven
stroji ani dobyt看 a budovy byly
celkem starší. Dobytek hořel, v poč-
tu asi 8 kusů, několik prasat a nek-
teré hospodářské stroje byly přiděleny
ze statku na náměstí u pošty, který
byl obsazen Vladimírem Kumaškem z
Dorohoskaje, a švákem Václavem Kumaš-
kem z Judořan. Vzhledem jsem se or-
šem přerušil, že moje předpoklady na
bezplatnou náhradu za porumky v Malo-
romě jsou beznadějně, jelikož vláda SSSR
oznámila, že některé naše porumky, zame-
chané na Volyni jsou statní, tedy bez
náhrady, a vláda československá po-
řádavala plné zaplacení přidělených
vojáckým porumkům, se situace pro mne
naráz změnila. Sedlačini tímto ztra-
tili pro mne svůj význam, tím více,

že jsem byl k tomu s tím a s pracovní
síly byla celkem nouze, protože když bylo us-
kutecněno vyřídlení Němců z pohraničí
do Německa.

Bez dlouhého uvařování, po poradě s Li-
dovkou a s bratrem Janem, jsem se slatkou
vedal a požádal jsem místní národní výbor
o přidělení redimné vilky se zahrádkou
na ulici Žatecké, číslo 435/18, kterou měla
v příslibu naše Lidovka. Lidovce na-
místo toho byla přidělena, na její zá-
dost redimná vilka na ulici Kardašské.
Lidovka tam potom bydlela a pracovala
v ústavně národního zdraví v Podbořanech, až
do svého přestěhování do Prahy. Její vilku
jsem pak přenechal bez náhrady rodině
Věkové, mé sestry, která do té doby byd-
lela s Viktorem a Radkou v podnájmu v
Katoči, a neměla nikde zajištěný řád-
ný domek, kde by se mohla usadit maturová

Já jsem se věnoval od doby odezdání
statku rodině Václava Kumáčka, pře-
se svým přirodnímu povolání, t.j. vy-
učováním na Státním reálném gymná-
siu, a částečně na městanské škole
v Podbořanech. Při tom jsem ihned,
docela jako první z pedagogů naší ar-
mády, podstoupil nostrifikaci skvě-
ky při ministerstvu školství v Praze,
abych získal plné kvalifikace pro škol-
ství v republice československé, jelikož
jsem měl pedagogická studia v bý-
valém carském Rusku a pak, když
jme připadli na Volyni Polsku, obla-
di studia a kvalifikace pro školství
polské, a také pro školství polsko-české
na Volyni. V Polsku jsem měl i kurs inspektořský.

Dle školského zákona ČSR pro ci-
zince, jakými jsme byli se studiem
také my, příslušníci, či zahraniční

armády ze SSSR, platila pásada tato:
Nejdříve musely být vykonány zkoušky
pro československé školy obecní, teprve
potom zkoušky pro školy (střední)-měš-
tánské, které jsem během dvou let měl
za sebou. Dále se mi jednalo o dosaže-
ní kvalifikace pro školy III. stupně, je-
likož jsem od začátku působil na Re-
álnein gymnasiu v Žatci a pak v Podbo-
řanech. Rozhodl jsem se tedy dálkově
navštěřovat Vysokou školu jazyka rus-
kého a českého v Praze, a jelikož jsem
byl mladcem ruského jazyka, byla mi
po dvoum studiu přiznána kvalifi-
kace pro vyučování na školách III. stup-
ně, t. j. na dramatických, které byly
přetvořeny z dřívějšího gymnasia.

Podle toho mi také přislíbil plat,
dle vyšší stupnice - B. t. j. profesorský.

Mimo práce ve škole, jsem v roce 1948

byl ustanoven stálým přísedícím soud-
ním tlumočnickem a soudním analýzou
jazyků - ruského, polského a českého, na
které jsem měl plná škola a jazy-
ková studia, doložená úředními stu-
dijními doklady. Čádal jsem pak do-
statečně o ustanovení také v jazyce
ukrajinském, který jsem studoval na
vlády ukrajinské, to mi však neurá-
dilo ministerstvo spravedlnosti, jelikož jsem
doklad ztratil a bylo nutno vykonati
státní zkoušku na Karlově univerzitě v
Praze. Po důkladnější přípravě mi byla
zkouška povolena a vykonal jsem ji
při zkušební komisi na Karlově univer-
zitě s velmi dobrým prospěchem.

Byl jsem pak 11/III. 1950 ustanoven kraj-
ským soudem v Harkovských Věcech
stálým přísedícím soudním tlumočnickem
čtyř slovanských jazyků: řecký, rusínský,
polský a ukrajinský. Přijím na tyto

Smalecké úkony byl smacován položkou k služební práci, jelikož volynští krajané měli všechny doklady ze zahraničí a těchto jazyků a potřebovali je pro zdejší vládu překládati do češtiny. Proto smaleckou práci konám do dnes. Mimo přímých smaleckých úkonů se přátelstvá nystupovalo také smalecky při soudních územích.

Velkou pozornost jsem věnoval činnosti literární. Bylo to pokračování a tvorba, jako dříve na Volyni, pak na frontě a nyní ve vlasti. Napsal jsem celkem přes 300 básní a to v jazyce českém, ruském i polském. Část mých básní byla vydána Svazem přátel Volynských Čechů a Židů, na vedení pana Jindřicha Dvůrka, předsedy tohoto svazu. Kniha pod názvem „Věrní a cizí - věrní ve vlasti“ vyšla v roce 1948, nákladem 3.000 svazků, v tiskárně „Svoboda“, fil. v Žatci. Cena 50 Kčs.

Oblátku knihy básní napsal akademický
malíř profesor V. Pučelík, který se mne
vytákal na Státním reálném gymnasiu v Pad-
bořanech. Složky frontové kapilyil Sraz fešm
z Volyně v Zateci a můj přítel filmový popr. Pánek.

Za tuto knihu jsem obdržel celkem:
56.469 Kčs., jako odměnu za autorské právo.

V té době měla vyjít také moje dru-
há kniha básní „Za svobodu“, kterou
měl vydati knihkupec a vydavatel pan
Hodl v Zateci. Uzavřeli jsme spolu
úřední smlouvu na vydání 10.000 sra-
ků, za něž mi mělo být vyplaceno po
vyjítí knihy 250.000 Kčs. Zároveň při
smlouvě jsem obdržel 15.000 Kčs.

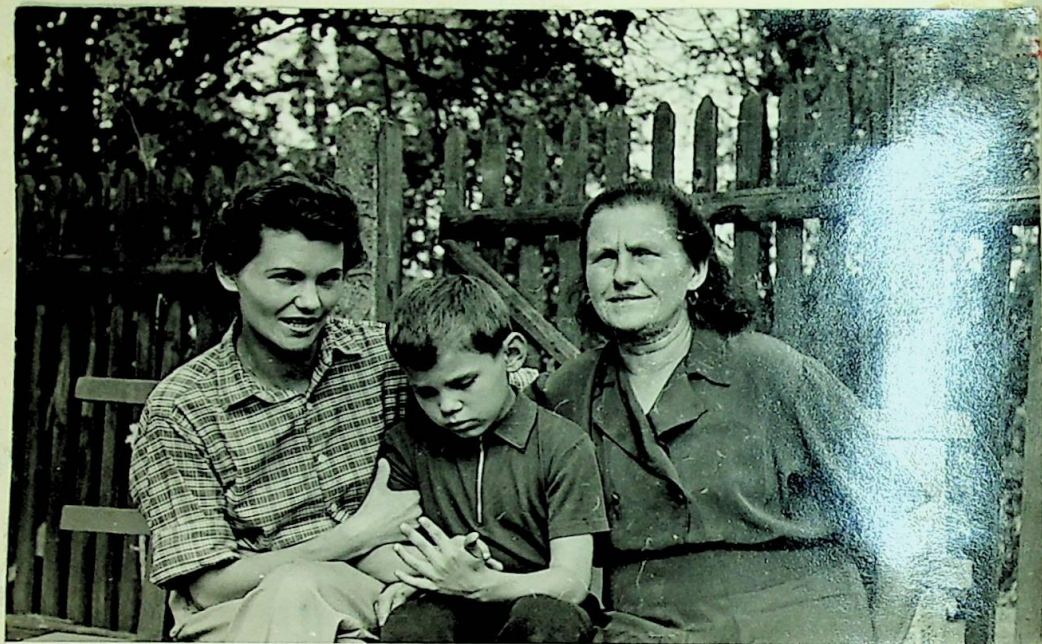
Pan Hodl měl vydání knihy poručeno
ministerstvem informací, vydáním však
bylo náhle zastaveno, jelikož nastal úvo-
rový převrat 1948 a bylo mi znárodněno.
papírnický a knihkupecký podnik a také
nakladatelství v Zateci. Byl jsem

tedy ryzení na Ministerstvo informa. do
Prahy, kde mi bylo sděleno, že vydání knihy
je povoleno, že však pan Mědl strácí práci,
vzhledem k národnostnímu problému. Bylo mi
doporučeno, abych knihu vydal svým vlast-
ním nákladem, což bylo pro mne neúnos-
né z toho důvodu, že jsem neměl tolik
peněz, abych mohl zaplatit náklad kni-
hy, když na rodinném domku, který mi
byl přidělen, věřel dluh k zaplacení ve
výši 126.579 Kčs, plus 50.000 Kčs na na-
řízení a nábytek v domě. Mimo to
mi přijela rodina ze SSSR - manželka,
Milenka a Mirek, které jsem musel ob-
léknouti a dát do pořádku, jelikož při-
jeli ze Sovětského svazu bez kšasů a oble-
čení. My s Liduškou jsme potřebovali
také civilní oblečení, jelikož z fronty jsme
měli oblečení pouze vojenské, a to pro
složité poměry nestačovalo. Byla to pro mne
obrovská situace, že druhá kniha nemohla

byli vydáni, bylo by zaplacení slavné
a neškeré finanční problémy rozehnané
jednou ranou, a takto jsme pak
museli s maminkou splácet dluh
celou řadu let z mého platu a ze
zahradky. Bylo to velmi nesnadné a
museli jsme hodně dobře počítat a
šetřit na všem, jinak bychom ma-
jetek nemohli udržet. Situace se
poněkud ulehčila, když Lidmška i
Milenka začaly vydělávat na sebe,
Lidmška v úřadě a Milenka na škole.
v Kyjech, kam se Podbořan dojížděla.
Finanční zatížení se ještě více prohlou-
bilo, tím, že Lidmška si udělala vášnivou
známost, po přijetí roding do Řech,
s pomeu Rostislavem Vlaskem, princi-
pem pohraniční armády, ze Zátce, a
vydali jsme na její svatbu, která se
konala, v době pro nás kritické [6.7.1947]
známosti finanční částku. Přesním osm bylo,
že na zaplacení dluhu jsem použil 71.000 Kčs za literaturu.

Maře Liduřka s Rostislarem
Mlasákem jako novomeněelí

U nas! Mahvade s malym Kostom.

Kaběr ze sjednu odbojovců v Kladně

1. Lidmškar, 2. ppdk. Liborě Samičovského, vzr. Vozáková a Lmeka.
1. ze Lidmškaru - spoluzák z Lučky, 2. já. 3. p. Reaktor a prof. Prokúpek -
mij bratrance - oba z Lučky. Nymí bydlí oba v Karlových Varech.

Strásk nečekaně slyš vsmrhl
na širot mé dcery Lidmíky a to
dne 30. září 1984 v podvečerní hodině.

Tyden před tím jsem Lidmíku posled-
ně navštívil, byla v dobré náladě,
jako vždy a při mém odjezdu ří-
kala, že odpoledne se chystají s Ro-
dou na cestu do Jiárních Čech, kde
na Prachaticku v obci Šumavské
Hlavoce, kupovali domek, ve kterém
chtěli mít chatu pro odpočinek.
Odjeli z Prahy 22. září odpoledne, a
jelikož na Prachaticko nestačili do-
jet, zůstali přenocovat v hotelu
měšdýse Volyně. Bráno Lidmíka šla
do koupelny, a když se delší dobu
nervacela, a Roda se ji nemohl doro-
vat, vyrazil dveře u koupelny a na-
šel matku v ležádně podle rampy.
Stihla ji náhle morková mrtvice.
Nemocnou náhranka odnesla do

nemocnice ve Strakonickách, kde po třetím záchraťu, po týdenním léčení, v neděli dne 30. září 1984 zemřela, takže projednané přerazení do rajenské nemocnice v Praze se nemohlo uskutečnit.

Ze Strakonické nemocnice byla resnuta přerazena do Podbořan v dne 8. října se konalo slavnostní rozloučení v obřadní síni na Úmorném háji ve 14 hod. 30 minut, za velké účasti příbuzných a hostů místních, a hlavně také z Prahy. Čestnou stráž stálo 6 spoluvojáků: Hůkarová, Vrbová, Ráková, Řepková, Fanecká a Tramišová z K. Voj. Slavnostní program měl vystupce ředitel M. Martinovský, a pan Kruha z Podbořan, řečník z Obřadní síně. Pořádku se účastnil také ředitel p. Vyskočil, pan generální ředitel „Avia-Praha-Skarohlíd“, bývalý šéf loděnic, plukovník Beran, bývalý velitel týlu 1. brigády, plk. Fermy, příchoda OVSPB Loupy a mnoho jiných. vzájemných hostů Dne 9. 10. byla na ker se resnuta spousta do hrobu vedle hrobu resnuta maminka, kde, odpočívají spolu s čestným m. Čest jejich památce.

Poslední smuteční rozloučení
v obřadní síni v Podbořanech.

Členové rodiny při rozloučení:

Uprostřed - otec zesnulé Jiří Rebl.

Uleva: Sestra zesnulé - Emilie Vasilenková

Bratr zesnulé - Ing. Miroslav Rebl

a jeho manželka - Mlka Jana Rebllová.

Uprava: Syn zesnulé - Ing. Rostislav Vlasek.

Dva synovci: - Jiří Vasilenko
a Alexandr Vasilenko

Rakev zesnulé Lidušky v náharně věnců.

- Čestnou stráž u rakve stály odbojářky:
1. Helena Křížková - z Podbořan (Albrechtův z Podbořan)
 2. Jitka Ráňová, Zatec - (z Velemyslece) z Postranice
 3. Jiřina Gramišová, z Karlových Varů (roz. z čes. Kupačové)
 4. Jana Voková - z Prahy (přirozená z Loko)
 5. Milenka Řepíková - z Prahy (Klášnická z Maloměřic)
 6. Jiřina Zárecká - z Podbořan (Suchá z Knežky -
mle. v Loko)

Rodina Vasilenkova

Milenčina svatba - 10.10.1948.

Mládenci: Viktor Velk	-	Antonín Linhart
Jaroslav Velk	-	Rostislav Linhart
Druzičky: Elvka Linhart	-	Libuše Krinková
Tomáška Linhart	-	Lenka - Krmásková
Lenka Valentová	-	Helena Krinková
Vedle nevěsty - ženíškoví kamarádi	-	vedle ženícha - svatba Michal

St Kryrech.

Manžele Vasilentkovi
se syny - Alexandrem a Jiřím.

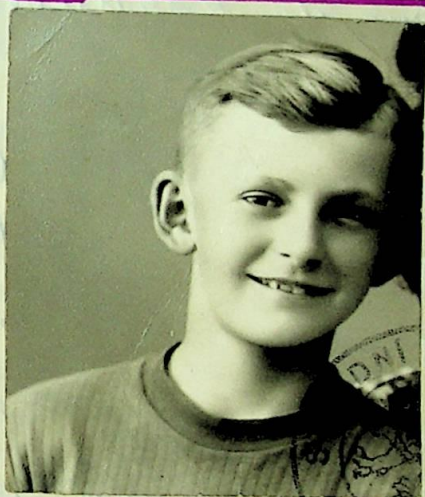
Rodina Miroslava Řebla

Mirek se narodil 25. 6. 1937
v obci Malorane na Volyni - [SSSR] /
tehdy v byvalé republice Polské.

Když jsme odcházeli s lictínkou na vojnu
bylo mu 6 let. Šli jsme se zase až
v roce 1947 v měsíci dubnu, když na-
še rodiny přesídlili do Československa,
bylo mu tehdy 9 let, tedy na 3 roky.

Po tu dobu našeho pobytu na frontě,
v Mirka doma pečovala maminka a
Milenka. Milenka tehdy byla ředitel-
kou družičky v Malorane a učila
tedy ve své škole také Mirka. Vyučovala
tam ještě učitelka - Ukrajinka. Vyučo-
valo se na škole v jazyce ukrajinském
a ruském, češtině se nemučovalo. Tu
musela Milenka učit Mirka doma.

Když naši přijeli do Čech, nastal Mirek
do 2. třídy, mluvil, že byl bystrý a nadaný,
byl rády přeložen do 3. třídy 1. osmičky
v Dobrušce, kde byl ředitelem můj dobrý
přítel, kolega Škaloud.

Ve škole prosperoval po celou dobu, až do
ukončení t. zraněného fuku (5 třídy), s výborným
prospěchem. Poté přestoupil na střední sko-
lu, tehdy desítiletku a pokračoval ve studiu
s týmě prospěchem. Chodil také na hudební školu,

kde se učil hrát na klavír po dobu
čtyř let. Učil jej pan Barák starší.

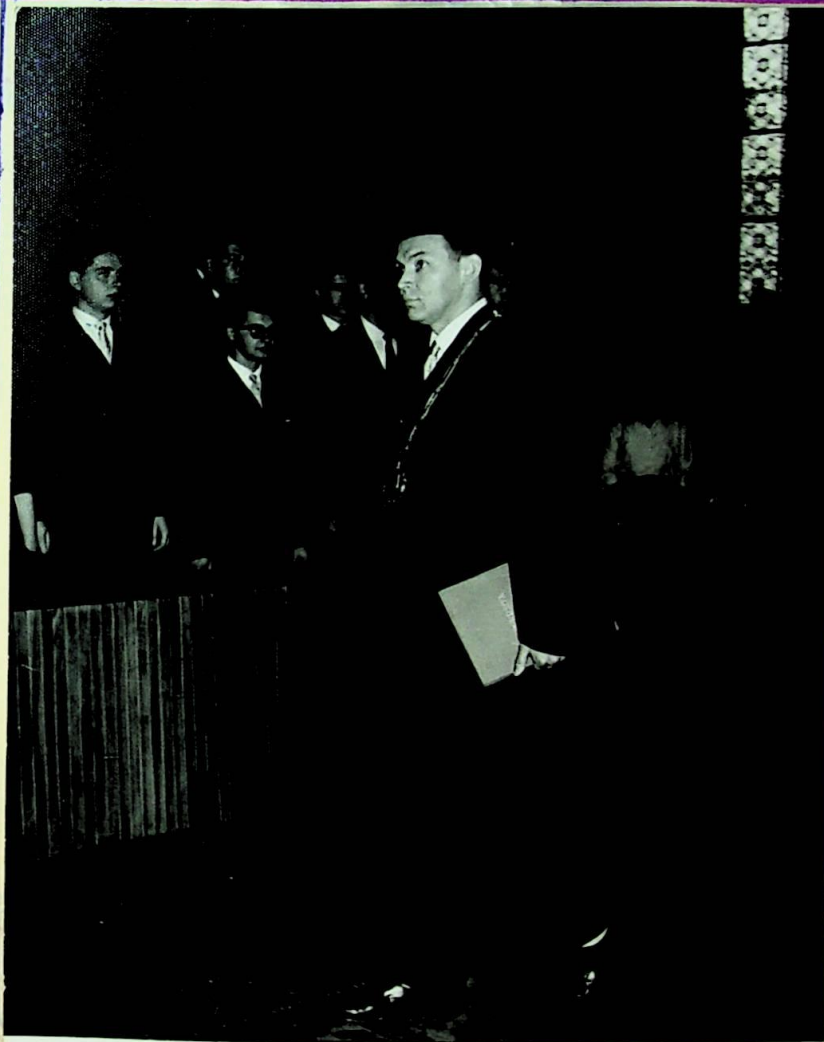
Ai po dvou letech vyučování, střední
škola v Podbořanech byla zrušena
a naše řada bylo přidělena na
desítiletku do Karlovy Vary a
pak do Břeva u K. V., kde Mi-
rek posol maturoval. Pro nás to
bylo značné zatížení, jelikož studium
v Břevě n/obě trvalo tři roky,
bylo to zatížení finanční.

Po maturitě bylo nutno voliti
vysokou školu. Já jsem byl pro medi-
cinnu, kdežto Mirek pro vysokou školu
technickú inženýrú. Měl však „smůlu“,
jelikož, ač byl s vyznamenaním, a při-
jímání zkoušek udělal prospěšně, do
přírodě se nedostal, řešil problém a to

s volbou jiné vysoké školy. Po vzájemné
poradě s Mirkem volba padla na vysoké
učení technické v Plzni. Pro Mirka to bylo
příliš velká zklamání, jelikož o toto studi-
um neměl nikdy zájem, a také, jak jsem
se přesvědčil z vlastního pozorování a z
výsledků jeho rozhovorů s Vlastou Šikoren,
že nejsem spokojen svým studiem, okamži-
tě jsem se dostal Mirka, co by si tedy
přál studovati, kolys na technice není spoko-
jen, a dostal jsem odpověď, že na vysoké
lesní v Praze. Jel jsem tedy příštího dne
s Mirkem do Plzně a jednal jsem o tom
všeručně s p. děkanem, jako otec a pedagog.
Pan děkan neměl proti tomuto pořádku
žádných námitek, radil mi, aby si student
vysvětlil na vysoké škole v Praze, kde-li při-
jít, mým s předpokladem, že si dodělá druhý

ročník na technice, a bude mně vy-
dáno doporučení, jako dobrému stu-
dentovi k přístupu na Vysokou školu
lesnické inženýrů v Praze. Byli jsme
tomu rádi, a ihned jsme jeli do Prahy.
Kde nás velmi vlídně přijal děkan vy-
soké školy lesní - pan Korf. Zjistil teh-
dejší zkomky, že Mirek měl udělaný
velmi dobře, a kdyby se byl přihlásil již
dříve, byl by určitě přijat, jelikož je zřej-
mé, že z něho bude opravdu dobrý lesník.
Radil mi, aby si Mirek ukončil ten
střední ročník v Plzni, a pak s doporu-
čením se mohl přihlásit do Prahy.
Vše byla tedy definitivně vyřešeno,
a Mirek pak pokračoval pět let na
studiu Vysoké lesní školy v Praze.
Mirek byl jako mnozí zrozený, že dosáhl

Řekan lesnické fakulty
při slavnostní promoci

Slavnostní odevzdání diplomů mladým
novým lesním inženýrům ve velké aule
Karolina dne 19. června 1962 o 9. hodině.

Promoci

Nové lesní inženýři při promoci
ve velké aule Karlova dne 19. 6. 1962.

*Mirek z Bratislavy
se absolvent dřevěnické školy.*

LESNICKÁ FAKULTA VYSOKÉ ŠKOLY ZEMĚDĚLSKÉ V PRAZE

DOVOLUJE SI OZNÁMIT, ŽE

SLAVNOSTNÍ ODEVZDÁNÍ DIPLOMŮ

NOVÝM LESNÍM INŽENÝRŮM

KONÁ SE DNE 19. ČERVNA 1962 V 9 HODIN

VE VELKÉ AULE KAROLINA, PRAHA 1, ŽELEZNÁ ULICE

K TĚTO SLAVNOSTI VÁS SRDEČNĚ ZVEME

St 201 3685 62

*Rád přijíždět domů do Padbořan
na dovolenou nebo na odpočinek.*

Mirek z Bratislavy
se absolvent důstojnické školy.

Rád přijede domů do Podbořan
na dovolenou nebo na odpočinek.

Ve Bratislavě -

Širák se svými kamarády a
vojenské školy v Bratislavě.

sného právní a s plným členem, jemu vrozeným, pak studoval s velmi dobrým prospěchem a dne 19. června 1962 byl promován na lesního inženýra ve velkémule Karolina.

Po promoci Mirek dle vlastní volby nastoupil jako technik na Lesní závod v Marianských Lázních na poleh "Porovka" a Hledsebe, odkud pak byl povolán na vojenskou školu zeminych důstojníků do Bratislavy, kterou absolvoval po dvou letech v hodnosti podprvníka.

Po návratu z vojny nastoupil na Lesní závod v Petrohradu u Podbořan a pracoval znovu jako technik na poleh Hmžín a později vedl toto poleh jako polehový. Odtud pak druhým rokem byl přerazen do technologi přímo na Lesní závod do Petrohradu. Nym, když již měl zajištěno postavení, rozhodl se, že se ožem. Podmínky k tomu měl jak ve službě na závodě, tak i u nás doma.

Vyvolena dívka se stala manželkou
Jana Šindelářová, dcera Jiřího a Ma-
rie Šindelářových z Prahy-Vršovic, kte-
rá po promoci pracovala na poliklini-
ce v Podbřezích, co lékařka. Snouben-
ku nám, jak se slví, představil a ob-
držel naše rodičovské sstění k uzav-
ření sňatku, který se pak konal v
Praze, dne 5. srpna 1966.

Svatby, která se konala dle zvyklosti
na město v Praze, a oslavovala pak
a hotelových místnostech, na Václavské,
probíhala v nejlepším příbuzenské at-
mosféře a zúčastnili se jí rodiče obu
novomanželů, příbuzní nevěsty z Plzně
a z Hluti, a příbuzní ženicha - Vasilen-
kovi z Kruze, a Vlasd'kovi z Prahy, t. j.
rodiny dvou sester milenky a Lidušky.
Mimo to mluvil kamarád MUDr. Šikora s chotí.

MUDr. JANA ŠINDELÁŘOVÁ
ING. MIROSLAV RÉBL

Oznamují uzavření sňatku

Nuselská radnice v pátek dne 5. srpna 1966 v 9.20 hod.

Praha 10, Rybalkova 51

Podbořany 435

Vyvolena dívka se stala manželkou
Jana Šindelářové, dcera Jiřího a Mar-
ie Šindelářových z Prahy-Viatic, kte-
rá po promoci pracovala na poliklini-
ce v Podbřezích, so lékařka. Snouben-

kovi z Kruze, so Vladimír z Prahy, t. j.
rodiny dvou sester milenek a lidovky.
Mimo to mluví kampaň MUDr. Sikora s chotí.

12. 1968. - malá Hlénka

Naše rodina - R. 1974. v naší zahradě.

Státní polsko-česká - ukorná

Škola v Malované.

Se žákyně před nově postavenou školou -

Procesi v pouli - od školy na hřbitov.

Skupina žákovského tanečního kroužku

9 7 9
které vyhrála 1. cenu v okresní soutěži.

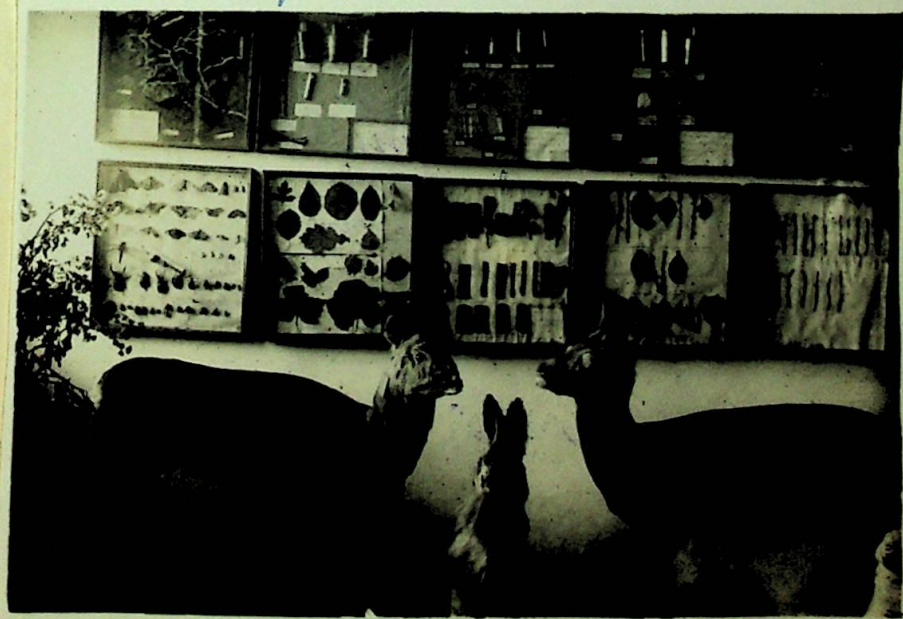
U mým přírodopisným kabinetě -

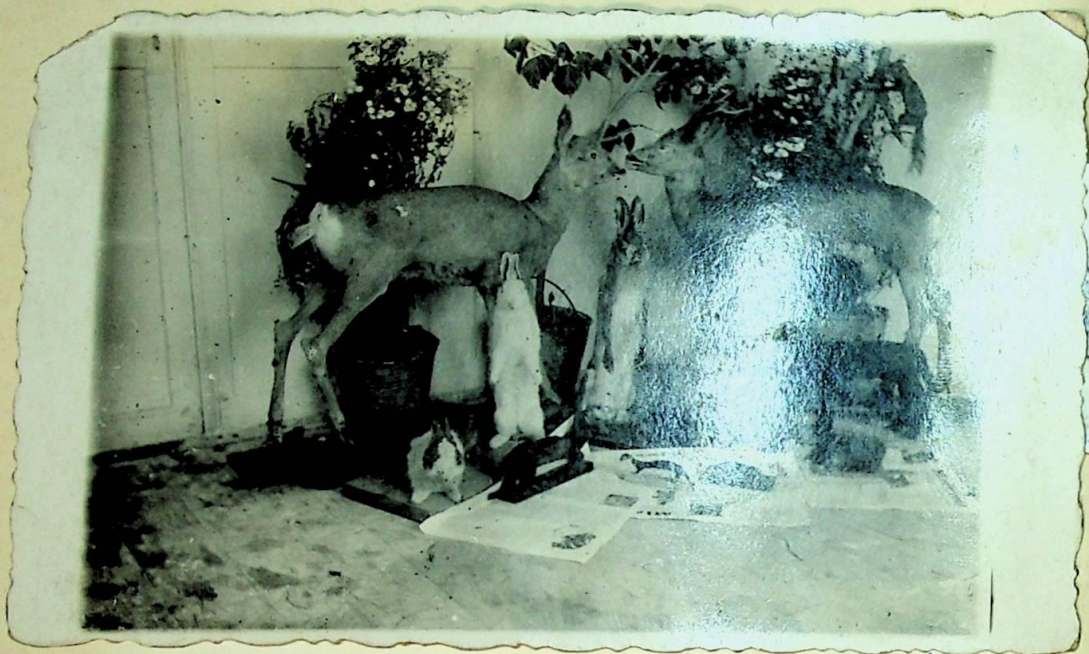
vypaniny jsem vyhotovil osobně, a

—proměsky k rybníkářství—

proměsky botanické se žactvem

Skupina živočichů ovstřevných:
sna, srnec, králik, zajíc, jeřáb,
králik, tchoř, losice, myš, jeřáb.

Skupina naš mládeže z ochotnického divadla -
obraz ze života: „Zemský ráj to napohled“.

Skupina mé mládeže, členů přeseckého a divadelního kroužku
v Malované, s mojí radnicí, a mé radkyně.

*Pozvánka na svaz Réblův rodin
do Nového Strašecí, dne 29. června 1974.
v Hotelu Slezák čp. 104.*

Vážení přátelé, milý Jiří

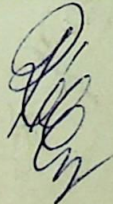
Na posledním setkání při smutečním obřadu v Lounech při umrtí strýce Jaromíra Rébla z Pňetluk jsme se dohodli, že je třeba se scházet nejen při těchto smutečních aktech ale že by bylo vhodné setkání jiného rázu.

Protože z rodu Réblů prožívá svůj vysoký věk již poslední sourozenec tetička Amalie Slezáková, která se letošního roku dožívá 87 let, dohodli jsme se uspořádat společnou přátelskou slezinku na kterou Vás zveme/účast rodiny Réblovic, Kolmístrovic, Slezákovíc, Guttwirthovic, Pochmanovic a Vás přátel z Volyně/

Tato společná slezinka bude dne 29. června 1974 v Novém Strašecí býv. Hotel Slezák čp. 104. Máme zato, že to bude společný oběd se všemi vzpomínkami rodinných událostí všech starostí a utrap. Aby setkání vyniklo dobře, prosíme o sdělení jaké je Vaše rozhodnutí a zda můžeme počítat s účastí s uvedením počtu čl. rodiny. Své sdělení zašlete na adresu:

X Karel Rébl, Nové Strašecí ul. I. pětiletky čp. 670
PŠČ 271 01

PS - piši tento dopis jen jednou, neboť nezmám adresy

Teta Amálie Slezáková
z Morého Strašecí, okr. Rakovník,
rozená Říblová z Přestluk,
narozena 29. 6. 1888, zemřela v r. 1975.

Slavnostní sraz členů Klubu rodu
a jeho odvětví: Rodiny Slisakové, Kulmizkové,
Fechmanové, Gutberthové, Nekrošové
k 87. výročí narození tetičky Slisakové -
v Mroem Strašci dne 29.6.1974.

2. Gusurinsk Adolf

Teplice v Čechách, piziacke 4.

Janoní Honie

stmalie Glezáková - (tetička)
Zdenka Kinklková, as, Ladová 14
Ing Milan Kolmistr
Phe, Halkova 48

v. Kolmistrana

L. Bartančová, Pha C Ubychova 1724

lrmiaková jm. Rakovník 1385

Gimiacová Solomila

tekoní Reginal Gutberthová 19 Unhod Straniky
Zisková Lud. nyla

Slavíkovi Stejskalovi Město
Dobruška

Thibault Berthel Sadová 14 08

Přiborá Anna M. Hrašev

Karel Flešar Beroun I./126.

Müllerová M.

Mkondrová Praha - Stránská 560

Josef Schuman Tábor Třebušského 1949.

Liesé Sedláčková

Vladimír Sedláček

100 00 Praha 10 Stránská

Černokostelecká 560

Jarmila Nová Hora Nové Stránské 104

Karel Režek Město Stránské 6 70.

Karlíkova Jüme } Račkovice de p. Hra. Ra

Karel Slavík

Josef Hladký

Karel Jüme

Thibault Město - nově spojení 130.

Snímek z roku 1930, který jsem obdržel
 při své 1. návštěvě Gnezlau. Sedi babička Rěb-
 Nová (od Těšvín), která stojí keta Kolmistrův a
 Rákos (dcera babičky), vedle ní stěna Kolmistrův,
 v bílé bluze keta Rěblorův s manželkou (synem babičky)
 Jaromírem Rěblem a křivá Milan Kolmistr,
 A. Č. student. Dáleji my. ze Rědorce a Flm.
 a babiččiny vnoučata.

Stodola na bývalém našem statku
 č. 45 v Přeslukačích při mé narození v 1932.
 Matčino jméno je paní Šestková, t.č. vdova po pad-
 lém v 1. světové válce, majitelka statku a
 uprostřed její sestra. Větší chlapec je synovec
 majitelky - Andruš, vyhoranec, který po válce
 dědil náš bývalý statek. V r. 1945, když jsme
 přišli z Ponky byl již hospodářem po své
 nesmrtelné tetě paní Šestkové.

Josef Měleš s rodinou z Červenovic,
můj bratranec po matce. Kromě se jme-

myš také
Přerubemice.

Grób taty Mělešové, sestry mého otce,
rozené Kěblové z Přerubemice

Mr. Saska a Kindermann
 a Fuchsaloré, okres Rakovník,
 moje sestřička, rozená Málková
 a Cervená a Rezníčková.

dcera Kindermannů z Přerubemíř
Lochbálova, její matka, moje sestřička,
byla Malcová z Přerubemíř
-Cetvine

Pěta Marie Gutmirthová
a Ločen a její syn
MUDr. Adolf Gutmirth,
veterinární lékař v Teplicích.

